FERRAN TORRENT

UN NEGRE AMB UN SAXO

QUADERNS CREMA

FERRAN TORRENT

UN NEGRE AMB UN SAXO

BARCELONA 2000 QUADERNS CREMA

Publicat per:
Quaderns Crema, S. A., Societat Unipersonal
Muntaner, 462 - 08006 Barcelona
qcrema@quadernscrema.com
www.quadernscrema.com
Tel.: 934 144 906
Fax: 934 147 107

© 1987 by Ferran Torrent
© d'aquesta edició 2000 by Quaderns Crema, S.A.

Drets exclusius d'edició:
Quaderns Crema, S. A.

ISBN: 84-85704-96-7
DIPÒSIT LEGAL: B. 50.757 - 2000

JAUME VALLCORBA *Disseny de la col·lecció*
QUADERNS CREMA *Composició fotomecànica*
ROMANYÀ-VALLS *Impressió i relligat*

DIVUITENA REIMPRESSIÓ: *desembre de 2000*

PRIMERA EDICIÓ: *1987*
REIMPRESSIONS PRÈVIES: *1987 (tres), 1988 (dues), 1989 (tres), 1990, 1991, 1992, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999*

Sota les sancions establertes per les lleis, queden rigorosament prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment—incloent-hi les fotocòpies i la difusió a través d'Internet—i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant lloguer o préstec públics.

TAULA

I, 9 II, 15
III, 25 IV, 33
V, 43 VI, 55
VII, 73 VIII, 87
IX, 111 X, 129
XI, 145 XII, 159
XIII, 167 XIV, 179
XV, 195

Xe, negre, canta!

Anònim de Sueca, la Ribera Baixa

I

L'entrepà macdònald m'havia deixat un regust tan pastós en la boca que ni el sabor agre del celta aconseguia llevar-me'l. L'última pipada al cigarret, apurat fins el límit de la burilla, la vaig mesclar amb la darrera endívia de l'entrepà en un intent de fer més digeribles els primers aliments del dia.

La cervesa estava tèbia, i el café contenia un percentatge excessiu d'aigua perquè, segons criteri del cambrer del Fugó-bar, jo era el primer client del matí i la cafetera no disposava de temperatura suficient. El cambrer féu un mig somriure que jo vaig entendre com una excusa professional. Era el mínim exigible, tot i que una compensació inútil.

Lentament m'adrecí cap a la cantonada. Respirava a intervals, procurant desfer-me de la bola càrnica estacionada a l'esòfag. Vaig contreure l'estómac i m'isqué un rot alliberador. Resulta curiós haver de confiar en un rot: el sentí com un alleujament que em redimia d'una pesada càrrega. Tanmateix, la cervesa encara galopava pel meu interior. Amb gust hauria fet una llarga pixarrada, ben càlida, però el veïnat que trafegava a eixes hores pel carrer i els meus prejudicis m'ho impedien. Prop de mi, un sèter orinava la roda d'una bicicleta. Mal m'està el dir-ho, però féu que em sentís discriminat. El gos s'allunyà amb prepotència realment em-

prenyadora, seguint les passes d'una minyona ben untada de malucs.

A l'altra punta del carrer, en direcció contrària a la que jo anava, vaig fitar el rètol d'una llar de jubilats, per la porta de la qual entraven i eixien persones d'aparença més bé escarransida. Vaig pensar en la possibilitat d'allargar-me al local i, cortesament, demanar pel lavabo. La idea, sense que fos brillant, resultava pràctica. Però les rodes d'un BMW, xerricant sobre l'asfalt, s'aturaren davant meu tot just quan el desig de pixar se'm feia més insostenible.

—Puja, Hèctor.

Marta mai no demanava: exigia. Obrí la porta amb aquell aire de potestat innata que posseïa i em dirigí una mirada d'impaciència. Abans d'entrar al cotxe observí com el sèter de la minyona humitejava la cantonada. Per un moment vaig odiar el gos, però sols fou un instant, just el temps que va caldre perquè jo m'assegués, perquè l'auto enfilàs i perquè, inevitablement, jo hagués d'escoltar la veu de la conductora.

—Fa una estona que t'espere, Hèctor.

—Estava desdejunant.

Ella adoptà un gest més comprensiu. Marta tenia quaranta-cinc anys i una tendència, com gairebé totes les dones, a mostar-se mare i amant. En realitat la seua actitud maternal era una reafirmació de propietat sobre l'objecte preferit. De fet, la nostra relació sustentava aquesta teoria de patrimoni humà, atés que la convocatòria amorosa sempre la marcava ella. I no sols això, sinó també la forma i la pràctica del quefer carnal.

Jo era el seu capritx preferit, un joguet dúctil que li satisfeia el plaer més recòndit, el gaudi inconfessable i per això desitjat. Tots dos manteníem un intercanvi mercantil sense cap contracte preestablert: jo aportava una certa especialització eròtica, no res de l'altre món, i Marta, per motius que ella ocultava i jo pressentia, m'obsequiava amb alguns detalls de subtil amistat.

Entre ella i jo no hi havia confidències profundes, ni tan sols afectives. Aquesta mancança d'hipocresia ens beneficiava, perquè ens evitava decències del tot innecessàries. Sabíem molt poca cosa l'un de l'altre. Els indicis que jo posseïa sobre Marta eren ben visibles: un bon cotxe, un talonari de xecs sense problemes de traducció material i un marit possiblement aclaparat per les responsabilitats empresarials. Heus ací un raonament profundament amorós.

Però aquell dia no em feia el pes que m'aplicassen la plusvàlua. L'atmosfera del BMW, empastifada de Vetiver de Puig, em recordava la meua condició d'home llogat, divertiment esporàdic. Amb tot, no estava excessivament segur si, en realitat, era el perfum enllefiscador de Marta el causant de la meua apatia, o si, per contra, es tractava de la urgència fisiològica de pixar. Si era açò últim, la cosa potser tindria esmena. Ben mirat, Marta lluïa cert encant de maduresa, no tant per l'edat com pel toc d'elegància que li donaven els seus vestits, combinats per a la provocació.

— Conta'm, conta'm què has desdejunat — digué ella, per dir alguna cosa.

— Una truita de dos ous, pernil i formatge — vaig

mentir conscientment, a fi d'evitar un record pastós.

— Oooh! — exclamà —. Deus estar en forma.

Contestí un sí anòmal, em remoguí al seient i vaig tombar la mirada cap a la finestra lateral.

El cel era gris. Començava a plovinejar, petites gotes que a penes feien un soroll perceptible en colpejar el vidre davanter. Marta féu funcionar el parabrises. La pluja l'excitava. Supose que era un moment feliç per a ella, però jo tenia la vista clavada en l'infinit quan vaig notar que em fregava la cuixa. Aleshores em vaig repapar al seient, separí les cames i vaig aclucar els ulls, simulant una sensació de goig en l'instant que el meu penis — d'urgència per altres menesters — estigué suaument empresonat per la seua mà.

— M'agrada la pluja — féu Marta, com si jo no sabés els efectes afrodisíacs que la climatologia exercia sobre ella.

— És excitant — vaig dir, evitant aquesta vegada una afirmació escèptica.

Havíem eixit de la ciutat per la carretera de Madrid. A mesura que ens apropàvem al caminal on follàvem sovint, Marta fregava més insistentment la bragueta del pantaló. La velocitat del cotxe augmentava i jo vaig obrir els ulls, una mica desconfiat de la conducció temerària.

Per fi arribà el creuament amb el caminal, una senda pedregosa que somogué la suspensió del BMW. No endinsà el cotxe pel camí, aparcà vora una garrofera, i allí mateix, sota aquelles branques papilionàcies denominades per algun poeta fantasiós arbre de l'amor,

Marta em descordà la bragueta maldestrament i posà els llavis dins, cercant fonts de luxúria. Notí el contacte humit de la seua llengua, i tot seguit vaig sentir com el penis se'm feia gran a l'interior de la seua boca, suculenta i tenyida de violeta. Li acaroní els cabells mentre pensava quin sentit tenia, mirant-la a ella en aquella posició, la bellesa femenina. El garrofer, musa de poetes, ens contemplava.

M'abaixà els pantalons fins els genolls. També els calçotets i, després de reclinar el meu seient, posà el cos boca avall, ofrenant-me les seues natges blanques, maritalment immaculades.

A l'altra banda de la carretera, però allunyats de la vora, uns obrers alçaven un xalet encara en les primeres pedres. Un d'ells, coratjós, obria una franja amb un pic de punta afilada, que feia petar amb força contra la terra, humida i pesada a causa de la pluja. Iniciàrem el trontoll amorós just en l'instant que el pic de l'obrer eixamplava terra verge. Ella deixà anar un gemec d'angoixa, preceptiu en la primera embestida, però de satisfacció quan vaig rependre el ritme que en la llunyania em marcava l'obrer, i que jo, no sé si conscientment, seguia.

Feixuga tasca la nostra, vaig pensar mirant l'assalariat del xalet. Però ell es quedaria allí, complint un horari. En canvi, açò meu era a preu fet, sols un moment, fins que la senyora exhalàs un sospir dilatat. La respiració de Marta s'entretallà, va mormolar paraules inaudibles. Potser pretenia dir-me alguna cosa, però com que era boca avall m'era impossible sentir-la. Vaig interpre-

tar que es tractava d'una demanda d'auxili, com si exigís que la sodomitzés amb més rapidesa. Però no, girà la cara i m'insultà. Sempre ho feia així quan orgasmava, purificant-se la mala consciència. Sospirà llargament i deixà caure els braços pels costats del seient, fatigada. Alcí el cap i vaig veure l'obrer encenent un cigarret. Realment se'l mereixia. Jo també, però abans havia de pixar.

L'erecció em retardà una mica l'eixida del líquid. Quan isqué, calent i vaporós, vaig pensar que Marta – totes les Martes del món – no valia el plaer d'una bona i llarga pixarrada.

II

Mentre ella s'ordenava el cabell jo vaig encendre un cigarret. El cotxe s'embotí de fum i Marta abaixà les finestres amb un gest de fàstic. Encara plovia. Acabà d'arranjar-se el pentinat i es féu una àgil passada de pintallavis. A poc a poc recuperava el seu aire habitual de senyora de la Gran Via.

— És repugnant el tabac que fumes.

En efecte, havia assumit les seues senyes d'identitat. Només un paladar com el d'ella podia opinar així del celta. Engegà el motor i, en iniciar la marxa, penetraren glopades d'aire fresc que alleugeriren l'ambient. Per l'espill retrovisor encara vaig veure l'obrer del xalet entestat en la seua feina. La terra, més pesada, dificultava els colps del pic brut de fang, i el rostre del paleta apareixia ara més mortificat. M'hauria agradat dir-li que era un perfecte imbècil. Però ningú no és perfecte.

Llancí la cigarreta a la carretera i Marta pitjà el botó de l'elevafinestres. Fou aleshores quan, sense deixar la conducció, extragué de la bossa de mà l'estoig pla i rectangular i me l'oferí. Se m'escapà un somrís en veure el polsim blanc, finíssim, que s'arrenglerava als compartiments interiors de la caixeta. La ratlla s'introduí pel nas seguint el conducte impropi d'un bitllet de cinc mil pessetes.

— Celestial farina — vaig comentar.

— Millor que la porqueria eixa que cremes.

La proposta de polèmica feia inviable un argument en contra. En algunes qüestions, a més, no m'importava donar-li la raó. Li torní la caixeta i em vaig predisposar al gaudi d'assaborir mentalment la vaselina encefàlica, inclinant el seient fins a deixar-lo en una posició gairebé horitzontal. Ara tenia les idees més clares i potser era el moment de reflexionar què feia jo en aquell cotxe, amb una dona que no era el model de dona que a mi m'agradava en allò que pertoca a les virtuts personals, si és que les virtuts personals són un detall significatiu a les nou del matí, mentre encules una senyora amb les bragues a l'altura dels genolls. Potser tinc vocació de xulo, o potser he trobat l'única fórmula possible de comunicar-me amb la classe dominant.

— ¿On et deixe?

— Dus-me als jutjats, si et va bé.

— ¿Tens algun problema amb la justícia?

— Els habituals de la professió.

— Si necessites alguna cosa...

— Tinc una advocada esperant-me. ¿Quina hora és?

— Falten cinc minuts per a les deu.

— Arribe tard.

Aprofitant el semàfor vermell, Marta aturà el cotxe al xamfrà del jutjat, pel costat més allunyat de la porta principal. Abans de baixar, em va entregar una camisa amb embolcall comercial de la casa Waron's. Una forma ben amable d'indemnitzar-me per les molèsties. Un adéu sec i una llambregada curta ens acomiadà. Ja no plovia.

Entre els dos guàrdies civils i els enormes cossiols

de la porta principal de la magistratura s'alçà una mà enlairant una carpeta de pell de porc. Era la mà de l'advocada que, amb actitud neguitosa, em feia un senyal visible. La jurista era jove i amb ganes de fer mèrits davant els consells d'administració de les empreses periodístiques, obligació ineludible per acabar de diputada en qualsevol parlament. Supose que era de les que en diuen progressistes, ja que durant els judicis citava constantment la constitució, la llibertat d'expressió i un parell de conyes més, molt en la línia dels joves advocats demòcrates.

– Bon dia, Lurdes – que jo la saludí.

– Per fi ets ací. Havíem quedat a les nou i mitja.

– Perdona, jo...

– ¿Has pres café?

– Sí.

– Doncs jo encara no. Així que si no et fa res acompanya'm a la cafeteria.

La cafeteria de l'Audiència era plena de treballadors del veredicte. Quatre cambrers, darrere el taulell, repartien desdejunis entre satisfets funcionaris encorbatats, atents a les notícies dels diaris. Vaig seguir l'advocada fins a l'extrem de la barra. Com que anava darrere adrecí un colp d'ull a la contraportada de la jurista. Estava de bon veure. Però jo li trobava una certa olor a codi de dret civil francament desagradable. La sensació eròtica que distingia en aquella dona era com besar la Summa Teològica de sant Tomàs d'Aquino.

Es demanà un café amb llet i un croissant, i un rebentat per a mi.

— Mira, Hèctor, jo no vull immiscuir-me en la teua vida, però la senyora del BMW és la dona del jutge Ferragut.

— ¿Ah sí?, doncs no ho sabia.

Lurdes sucà el croissant sense llevar-me la mirada. Una mica de café amb llet li regalimà per la comissura dels llavis.

— No sé si saps que Manuel Ferragut és un dels jutges més dretans de l'Audiència.

— I jo sóc ex-militant de la CNT, sector la Federica.

— No faces broma. Un poc més i la senyora t'aparca en la porta principal.

— És molt amable.

— Ja veig que et regala camises. ¿On la vas conèixer?

— En la cafeteria de Galerías Preciados. Un dia de rebaixes. Però, tranquil·la, entre ella i jo només hi ha una amistat profunda.

— M'agrada que sigues cínic. T'afavoreix. Però procura fer l'artista els dissabtes i diumenges, els dies de faena em remena l'úlcera trobar-me persones com tu.

— ¿Vols o no immiscuir-te en la meua vida privada?

— Sí, si té un reflex en el meu treball.

— No veig ni la causa ni l'efecte.

— Reconeixeràs que tens una amiga molt especial. D'altra banda, resulta curiós anar de compres a les nou del matí. Està bé que passes la nit amb ella, però podries estalviar-te passejar-la davant dels jutjats. Ací tothom la coneix!

— ¿Què et fa suposar a tu que he passat la nit amb la senyora del jutge?

— És clar, heu quedat a les nou del matí per contemplar la pluja — digué amb un punt de malícia. Tot seguit va sucar repetidament el croissant i en introduir-se'l a la boca li caigué un tros en la solapa de la jaqueta, jaspiada en tons marrons. El cambrer dugué una botella de sifó i, amb un drap amb pretensions de ser blanc, fregà la petjada del croissant. La taca d'aigua s'escampà per tota la jaqueta.

— Lurdes, ¿a tu la pluja t'excita?

Li ho vaig preguntar quan el cambrer retornà a l'interior de la barra, d'on, potser, no hauria d'haver eixit.

— Fes l'impertinent ara que pots, perquè si la querella passa a tràmit judicial et rellevaran del càrrec de la secció de successos i seràs redactor ras.

— M'encantaria ser cronista de toros. Em fa la impressió que tinc bones maneres.

— Espectacles t'aniria millor. Ets un excel·lent pallasso.

— Pensava que eres la meua defensora.

— Quin remei... Vinga, que ens esperen baix.

— ¿On anem?

— Al jutjat d'instrucció número deu.

En el breu espai de temps que va durar el trajecte, l'advocada insistí subtilment en conèixer el tipus de relació que mantenia amb la senyora del jutge, i, allò que més l'encuriosia, segons ella, com havíem congeniat. Conscient que no s'ho creuria li vaig contar la veritat. Desconeixia que Marta era l'esposa d'un magistrat i vaig ensopegar amb ella en la planta de conjunts vaquers de Galerías Preciados, en un dia de rebaixes. No

em calgué explicar-li el tipus de relació que havíem consolidat. Arribat al punt anterior es dugué un dit al pols, indicant-me que jo era un boig.

La sala d'instrucció número deu era un despatx enorme. Els grans mobles rústics no aconseguien donar-li un aspecte vivencial, ni menys encara el paio que teclejava una Olivetti prehistòrica al fons de la sala. Era un funcionari d'aparença fúnebre, sensiblement distint als empleats de la nova administració, molt yuppies. Quan entràrem a la sala alçà la vista, mig somrigué a l'advocada i continuà escrivint. Era un empleat estranyament enfeinat. Darrere d'ell, des d'una foto, el Rei d'Espanya observava, impàvid, la paret d'enfront.

Damunt la taula tenia una fotocòpia del meu reportatge i un exemplar del diari «El Camí». Lurdes i el funcionari encaixaren amablement. A mi no em digué res. Ens asseguérem davant d'ell i tragué l'imprés que tenia a la màquina d'escriure per posar-ne un altre. Començà l'interrogatori:

— ¿És vosté Hèctor Barrera?

Mire l'advocada: em diu que diga que sí.

— Sí — que jo dic.

— ¿Reconeix ser vosté l'autor del reportatge «La prostitució a València o els macarres de luxe», publicat el 14 de febrer, al diari «El Camí»?

— Sí.

— ¿Assumeix, per tant, totes les responsabilitats que se'n deriven?

— ¿Tinc alguna altra alternativa? — pregunte ara jo.

— Respon simplement sí — m'assenyala l'advocada.

— Doncs això — responc, una mica empipat pel cerimonial.

— ¿Quin càrrec ocupa al diari? — dispara de nou l'aspirant a yuppie.

— Redactor en cap de la secció de fets diversos.

— El carnet d'identitat, per favor.

L'escorcoll previ de les dues butxaques de la jaqueta dóna resultat negatiu. Palpe les butxaques del pantaló i note el promontori del celta, avinentesa que faig servir per dur-me un cigarret als llavis i oferir educadament el paquet a Lurdes i el funcionari, que se'l miren com si fos la boca d'una piranya. A tot això el meu carnet no apareix enlloc.

— Sembla que me l'he deixat a...

— ¿Al cotxe? — s'avança l'advocada, picant amb el peu a terra. Està nerviosa.

— ... A casa — dic, mentre li adrece una mirada sòlida a Lurdes.

— Però, home — recrimina pacientment el funcionari —, en un dia com avui es deixa el carnet d'identitat a casa!

— Li'l faré arribar demà al matí — intervé l'advocada.

— Confie en què ho faça. És imprescindible — es tranquil·litza el funcionari, que trau l'imprés de l'Olivetti i me l'allarga —. Signe ací, per favor.

— Deixe'm un bolígraf — li pregue.

— No em diga que no porta bolígraf...

— Sóc periodista.

L'home no encaixa bé la broma, té les faccions de la cara lleument compungides. Amb tot, descargola pul-

crament una ploma Mont-Blanc, regal del seu avi el dia de la primera comunió, i me l'ofereix amb la cura pròpia de qui va a ser objecte d'un robatori. Signe.

— ¿Es pot saber qui encapçala la part demandant? — interpel·le, i llance, alhora, un núvol de fum.

El funcionari em contempla un moment i, arrufant les celles, mira l'advocada.

— No li ho he dit encara. Tampoc ell no s'ha preocupat — intenta disculpar-se Lurdes —. Li diuen Manuel Sarrona Navarro, gerent del club El Paradís. ¿El coneixes?

— Sí, és Sandokan.

— ¿Qui? — s'interessa el representant de la justícia.

— Sandokan — repeteix l'advocada, que pal·lia l'incís com pot —: Coses de l'ambient.

— Ah, bé, molt bé — el funcionari defuig la qüestió —. Bo, açò és tot, senyor Barrera. El pròxim tràmit és la declaració davant el jutge, que se li notificarà oportunament a la seua advocada.

El comiat de l'empleat és d'allò més amable i efectiu, com si la meua presència li produís algun transtorn. També jo tinc ganes d'anar-me'n. L'olor hermètic de paper amuntegat em genera una al·lèrgia claustrofòbica que amb prou feines puc suportar. Ja en el carrer m'apresse a aspirar pregonament tot el monòxid de carboni que són capaços d'emmagatzemar els meus pulmons. Qualsevol cosa és bona, quan ixes d'un jutjat. M'encenc un celta.

L'advocada dóna els últims retocs a l'estratègia a seguir:

—Veurem quin jutge ens assignen. De tota manera, seria recomanable que no fesses l'haca durant una temporada. Ja m'entens. Almenys fins el cara a cara amb el jutge.

— D'acord — li dic quasi sense escoltar-la —. Si vols alguna cosa meua pots trobar-me en la redacció del diari.

—Ja sé on puc trobar-te. Treballem a la mateixa empresa — em contesta, abans d'alçar la mà per parar un taxi.

Sí, tots dos treballàvem a la mateixa empresa, barrinava mentre la veia allunyar-se, només que ella la defensava i jo la patia. Ara, però, era un altre el meu problema. Mirí el rellotge, un Seiko propina de Marta; les onze del matí. Una hora inoportuna per visitar Sandokan.

En direcció al meu cotxe passí per davant dels dos guàrdies civils ancorats a la porta dels jutjats. Un d'ells ressegui les meues passes amb un esguard indolent, mandrós, per damunt d'un bigoti molt repoblat que li tapava el llavi superior. Per als paios aquests no passen els anys, sempre fan la mateixa cara.

III

Ben cert: la complexió atlètica de Sandokan era d'aquelles que impressionen a colp d'ull. Els seus braços dibuixaven un seguit de relleus rítmics i la musculatura pectoral li hauria semblat un cingle a una formiga amb dèries vertiginoses. En canvi, els seus reflexos tenien la mateixa intuïció de moviments que una ballarina invàlida. Un sac de patates, en dèiem en l'argot boxístic.

Dormia plàcidament, arrecerat per una tumultuosa morena que el sotrac nocturn havia marginat a una vora del llit. La manta, rebregada, li descobria una galta del cul. N'estava fart de paneres, jo, aquell matí. La hi vaig emmantar.

A l'atmosfera de l'habitació predominava l'olor petrificada de burilla de ros sobre els ambientadors d'esprai. En algun punt els perfums es barrejaven i el tuf resultant et situava al lloc. El Paradís, com a barra americana, no assolia el grau d'exquisidesa exigida pel client de bouquet. Com la majoria de clubs nocturns, estava enfocat al personal amb poder adquisitiu prou tolerable com per permetre's sovintejar un extra de plaer, o als viatjants que abans d'eixir de la ciutat tenien l'oportunitat d'endur-se un record si fa no fa gustós, gràcies a les esforçades empleades de Sandokan, putes de trenta a quaranta anys que la massificació de l'ofici

havia relegat a un segon terme, reemplaçades per carn més fresca.

D'aquesta circumstància en treien profit un grup de macarres que Sandokan representava. Un grup tan postposat a un segon pla com les prostitutes que ells explotaven. Fet i fet, aquests proxenetes de club eren el lumpen en un ambient dominat pel tràfic i el consum d'heroïna, l'autèntica gallina dels ous d'or, amb la connivència de l'inevitable membre de la bòfia, protector i element clau del negoci. En aquest context, el grup de Sandokan eren unes ànimes caritatives en relació al tràfic d'heroïna i la prostitució de pedigrí en la ribera mediterrània.

Però aquelles dones subjectes a preus vexatoris eren el graó més baix d'una escala que havia de pujar. Amb el reportatge pretenia abocar-me a un món que fins ara sols mesurava en la visió que donen una garbera de gintònics a la matinada i el grapeig interessat d'una puta amb ganes de fer calaix. Només havia intentat posar el peu en el primer esglaó de l'escala i ja la notava esmunyedissa.

De la butxaca del pantaló de Sandokan vaig extraure una navalla automàtica i me la vaig guardar, a fi d'evitar-li nervis innecessaris. Vaig obrir la finestra de l'habitació. La morena estossegà, es va refregar els ulls i em mirà frunzint les celles.

— Fumes massa, nena — li vaig informar.

Admeté el desconcert.

Es mig incorporà sobre el capçal del llit i féu uns tocs suaus al muscle de Sandokan, que devia ser encara

en la tercera fase de la rinxolada. Feixuga vida, la del macarra.

— ¿Què passa? — demanà el gerent amb veu rogallosa.

I amb el cap la morena li assenyalà la meua presència.

— ¿Com has entrat ací?

— Una ordre judicial.

No s'immutà, però la morena adoptà un posat de circumspecta que m'ofengué. Va posar cara de dona honrada, la mateixa expressió de la dona de la neteja en dir-li que venia de part del jutjat. Paradoxes de la vida, qui més espanta el personal són els representants de la justícia. Deu ser que tots som al llindar de la llei.

— Tu i jo no tenim res per parlar si no és davant d'un advocat.

— L'oratge t'ha tornat idiota, Sandokan. A banda els bòfies que carden gratis al teu local, ¿des de quan tens relació formal amb la justícia?

— Des que tipus com tu ens calumnien.

— Tinc testimonis que declararan al meu favor.

El gerent s'alçà del llit i començà a vestir-se amb calma. La morena ens observava atentament, semblava interessada en la conversa. Sandokan es cordà les sabates i es posà dret, enfront de mi. Tan prop que no poguí evitar un bleix de càries dental.

— Les dones que havien de declarar al teu favor — digué — treballen ara per la part d'Andalusia. De sobte han descobert el plaer de viatjar.

— Potser algun fill de puta els ha pagat el viatge.

— És possible, però tu ara estàs amb el cul enlaire.

La ironia d'un imbècil em resulta fastigosa. L'agafí per la pitera i el vaig empènyer contra la paret. L'esquena de Sandokan emeté un soroll opac, buit. Se li entretallà la respiració i una gota de suor li rodolà pel front. Es dugué una mà a la butxaca, buscant-se la navalla, i féu una ganyota d'estranyesa que tot seguit es transformà en un gest de dolor: claví el puny dret a la boca del seu estómac i caigué cargolat al terra. Per darrere meu la dona venia amb una botella de whisky Dyc a la recerca del meu tos. Esquiví l'embestida i l'ampolla rebentà en la paret, empaperada amb motius regionals d'un gust horrible. La morena es quedà amb el coll de la botella a la mà i una taca de whisky espanyol s'escampà per damunt del seu batí. La paia feia una ferum inaguantable. A palmell obert li etzibí una galtada.

Retornà al llit, una mica apesarada però convençuda del missatge, diàfan i expeditiu. Per la seua banda, Sandokan continuà queixant-se de l'úlcera duodenal. L'aixequí estirant-lo dels cabells.

— Sando, digues als teus amiguets que retiren la denúncia. Les coses es poden arreglar d'una altra forma. ¿No creus?

Digué que no. Però no sé si es referia a què no retirarien la denúncia o a què no hi havia forma d'arreglar-ho. Intentí fer-lo entrar en raó provant amb l'esquerra un directe a la barbeta. La morena soltà un oh! i el gerent rebotà boca avall contra el matalàs. Es girà, obrí la porta de la tauleta de nit i m'intimidà amb una botella de Vat-69. No eixíem de la misèria. Em llançà el whisky

de tal manera que va petar amb força just al costat del meu cor. Vaig sentir un dolor al pit, que s'aguditzava a l'aspirar. La beguda no porta res de bo, pensí mentre em feia un massatge ràpid al lloc nafrat, interval que aprofità Sandokan per enviar-me la mà dreta al rostre; cometé un error, però: en estirar el braç alçà la cama esquerra, i si falla la base va tot en orris. Sortegí el seu colp i li vaig col·locar un ganxo d'esquerra al fetge, entornà el cos i la meua dreta féu la resta.

— El gerent no es troba bé — notifiquí a la morena, que s'apressà a acudir al jaç de Sandokan, desmaiat en terra entre les potes d'una cadira. Vaig aspirar profundament i comproví que el dolor del pit encara era agut. Destapí el Vat-69 i m'empassí un glop llarg, que entrà lentament a causa del meu panteix. M'isqué un rot. Em trobava millor. Una mica d'alcohol sempre ha anat bé a les ferides.

La morena galtejà dolçament la cara del seu gerent. No reaccionà. Li vaig dir a la nena que s'apartàs a un costat. Ho féu i d'immediat aboquí el whisky agressor per damunt de Sandokan, que respongué positivament a la medicació. És universal, aquest remei. Alguna gota li caigué als ulls i el gerent gemegà. S'adreçà al lavabo i es rentà els ulls amb entusiasme higiènic.

— ¿Vols un consell, Barrera? — lladrà des del lavabo.

— Ets una gran persona, Sando. Et trenquen la cara i no estalvies un consell.

— T'avise — amenaçà, ara més emprenyat —: no et compliques la vida.

— Es viu com es pot, no com es vol.

La mostra de cinisme enfurismà el gerent, que es regirà les butxaques del pantaló. Necessitava la navalla com un etíop una sopa Milupa. M'apropí al lavabo.

— Encara no he escrit tot allò que sé de vosaltres. No m'interessen els macarres de tercera regional. En aquest ofici, el teu, algú reparteix les cartes i tu i els teus amiguets sols hi jugueu. M'interessen els croupiers, però per arribar a ells he de començar a intimar amb els que reben les cartes, tot i que siguen jugadors com tu. ¿Entesos?

— Estàs entrant en un pedregal.

— Si els cudols que trobe són com els d'avui, no cal angoixar-se.

— Lamentaràs haver vingut.

— Estic disposat a oblidar-ho si retireu la denúncia.

Sandokan semblava meditar la proposta.

L'acuití un poc més:

— Algú t'ha fet seguir un tràmit impropi en persones com tu. Potser un bòfia d'aquells que sempre tens amorrats a la barra, o bé fas de mur de contenció dels emprenedors del gremi. Siga com siga, encara tens ocasió d'eixir-te'n.

— Planteja-m'ho en altres termes — contestà el gerent, encetant un punt de negociació —. Tu deixes de burxar i nosaltres retirem la denúncia.

— ¿I no seria millor que deixàreu de fer el macarra abusiu?

— En la vida s'ha de ser alguna cosa.

— Tens raó: jo sóc periodista.

L'especulació professional m'havia secat la boca.

M'empapí del Vat-69 i m'encenguí un celta per suavitzar el paladar. Vaig fer una xamada ben profunda i llancí el fum on era la morena. La vaig guaitar. La seua silueta em recordava el tipus de dona que era: una prostituta aferrada al pas del temps, tocada d'una sensualitat que madurava i s'esvania, però que conservava, encara, l'atracció libidinosa de l'ofici. Tenia una edat indeterminada.

S'havia produït un petit silenci. Tibant. Sandokan tenia el rostre esmolat i tens. No era precís intuir-ho, tot allò era causat per la meua presència. Vaig decidir anar-me'n.

— Pren, el xuplo — li doní la navalla al gerent.

Me'n vaig anar amb la sospita d'haver perdut el temps. Baix, en el club, no vaig veure la dona de la neteja i em preocupà: s'havia cregut que venia en representació del jutge. Fora, la pluja caiguda havia deixat l'asfalt net, però relliscós. En doblar la cantonada vaig sorprendre una parella de joves jugant amb els llavis i les llengües. Feien l'estira i arronsa amb un xiclet. Un matí humit, sens dubte. Pugí al cotxe.

IV

La tarda era tediosa i la informació de tribunals que transcrivia en aquell moment no presagiava animar-la. Em quedaven trenta línies per explicar, a un públic àvid de morbositat, la condemna a set anys de presó d'un violador que patia d'incontinència d'esfínter anal. L'acusat tenia dinou anys d'edat i la víctima sis. Pel delicte de violació, la fiscal demanava catorze anys de presó, i l'advocat defensor sol·licitava sis mesos de reclusió menor, argumentant que el seu client era un oligofrènic profund, amb un coeficient mental de 0,65. La secció tercera de l'Audiència de València fallà una resolució salomònica.

La resta de successos era un seguit d'esdeveniments breus d'àmbit peninsular: el líder de la secta Edelweiss ingressava a Carabanchel, extraditat des de Portugal; a Segòvia, dues persones havien estat detingudes arran d'una bestial pallissa a un xiquet de quatre anys, i un dels agressors estava en vigilància clínica, ja que al moment de ser capturat sofrí una crisi nerviosa; la gossera de Múrcia sacrificava deu cans diaris que vagarejaven pel carrer: cap gos no tenia antecedents penals; en canvi, la bòfia continuava la recerca de l'assassí del carrer Visitació, autor material d'un tret a l'estómac d'una dona, segons el gabinet de premsa de la xefatura de policia, que no aconseguia unificar criteris en allò que per-

tocava als pretèrits imperfectes. En tancar la plana em preguntava si el món no tenia necessitat d'un canvi. D'un canvi de personal.

Sonà el telèfon.

— Sí.

— ¿Hèctor? Sóc Marta.

— Digues.

— Acabe d'enviar el teu DNI al diari. L'he trobat al cotxe...

— Em fas un gran favor.

— ¿T'has posat la camisa nova?

— Sí, és magnífica.

— M'alegre que t'agrade. Adéu, maco.

Havia oblidat la camisa en el bar dels jutjats. Pengí en l'instant que entrava el vigilant jurat de la recepció amb un sobre a la mà. El sobre duia imprés l'anagrama de l'Audiència.

— Un missatger ha dut aquest sobre per a vosté.

— Gràcies.

Dins anava el carnet. El vigilant jurat romangué allí davant, esperant que acabàs de veure el contingut del sobre. Alcí el cap i amb la mirada vaig interrogar el seu procedir. Feia poc de temps que era a l'empresa i posseïa les timideses pròpies dels que no tenen cap mena de confiança.

— Se... senyor Barrera — titubejà —. Perdone que el moleste. El meu germà és un gran admirador de vosté.

I m'ensenyà un gran pòster on un àrbitre de boxa em proclamava vencedor del combat. A sota, estirat a

la lona, el marroquí Ben Hassan noquejat per mi. I un titular a grans lletres: COPES BARRERA, EL Nº I.

— M'ha contat el meu germà que on posava l'ull posava l'esquerra, vosté.

— De vegades oblidava l'esquerra i posava l'ull.

— Ha, ha, ha... — rigué per cortesia —, quin humor, el de vosté. ¿Sap, senyor Barrera?, el meu germà estigué a Madrid quan tombà Nino Gas i es proclamà campió d'Espanya.

— El 16 de juny de 1974. A las Ventas.

— Exacte — s'entusiasmà el jove vigilant —. Estava atapeïda de valencians, la plaça de bous aquella. Més de cinquanta autobusos i un tren especial l'acompanyaren. Quina festa en el Paseo de la Castellana! Tots bufats i cantant als madrilenys allò de:

Tres cosas tiene Valencia
que no tiene Madrid;
las naranjas
«Copes Barrera»
y ver los barcos venir.

Era un punt desagradable el refilet del vigilant. Estava cofoi que haguéssem encetat aquella conversa que tant de plaer li causava. Durant molt de temps jo havia intentat arraconar la meua etapa de boxador i ara estava enfront d'un gran pòster que em recordava totes les bufetades que, tant fora com dalt al ring, havia rebut en la vida. Això era per a mi, aleshores, la vida: una enorme galtada. Fixí la vista en l'expressió de la cara del marro-

quí caigut. No era una expressió de dolor, era la contorsió de la derrota, la impotència del KO tècnic. Un colp fa mal una estona. La derrota és eterna.

El jove vigilant m'alliberà de les reflexions:

— Senyor Barrera, ¿seria tan amable de posar-me unes lletres en el pòster? És per al meu germà.

Vaig desplegar el pòster sobre la taula i, en el front del derrotat Ben Hassan, escriguí: «La boxa és com la vida; la vida és una gran merda. Amb l'afecte de Copes Barrera».

— Molt agraït — reconegué el vigilant, que se n'anà amb el pòster doblegat sota l'aixella. Bon punt isqué de la planta arrepleguí les dues planes de successos i vaig pujar al despatx del redactor en cap. Eren les vuit de la tarda i no hi havia quasi ningú en les tres plantes de la redacció. Uns havien marxat a casa: altres, els més lluitadors, intentaven posar-se d'acord en el conveni. I la resta jugava al pòquer.

El redactor en cap no hi era. Estava reunit amb el director i la sotsdirectora en la sala-despatx d'aquesta. Deixí les planes a la seua taula i des d'allí mateix vaig telefonar a l'advocada, per dir-li que tindria una fotocòpia del meu carnet en la recepció del diari. D'on era jo podia sentir les preocupacions del director pel conveni que estava negociant-se. Cridava no sé què d'unes pretensions inaudites. Quan s'arriba a director algunes demandes laborals solen veure's bastant inaudites. La dinàmica del poder, se'n diu d'açò.

Tant fa. Baix m'esperava una partida de pòquer en una taula del bar Rambo, en el mateix local on el Xino,

Àlex i uns quants més devien estar preparant les reivindicacions del conveni. En veure'm eixir de l'ascensor, el vigilant jurat s'apressà a obrir-me la porta del carrer. M'acomiadà amb un somriure ample, excessivament polit. Un bon afeccionat.

A la porta de la redacció, a peu d'escalinata, Sam tocava el saxo. Amb prou feines li treia alguna nota audible. El seu nom no era Sam. En realitat ningú no el sabia, però el veïnat el batejà Sam des del primer dia. Ja feia mesos que era allí, cada dia, des de mitja tarda fins ben entrada la nit. Sam formava part del paisatge. Més encara: oferia una pinzellada de color, a pesar que el seu aspecte cetrí semblava una passada de betum accelerada.

S'esforçava amb *Le dernier tango à Paris*. Sam mai no ens faria oblidar Gato Barbieri, però hi posava voluntat. Ell, almenys, tocava un saxo. Potser era l'únic negre a la ciutat que no necessitava vendre elefants de fusta o llogar-se a la prostitució masculina. Sam era intel·ligent, havia aconseguit el màxim en una societat de blancs: fer sonar un estri musical. Però el saxo estava oxidat en alguna de les seues parts més imprescindibles. En un racó de l'escalinata, un cartell escrit a mà reclamava del vianant una mica de solidaritat: «Els que som d'estirp d'esclaus preferim ser pobres però lliures».

Vaig llançar una moneda de deu duros dins l'estoig de l'instrument.

— Canvia't el saxo, Sam.

S'eixugà amb calma els llavis i digué:

— Jo toque un saxo tinyós i desafinat. En canvi tu no saps al so de qui balles.

Era la contestació que Sam feia invariablement a tots aquells que, com nosaltres, l'encoratjaven a canviar el saxo. Ens agradava oir la resposta. Dita per un negre tenia certa mala llet. Vaig somriure. Ell continuà assajant, ara, *Bridge over troubled water*. I de sobte sentí una immensa pena per Simon and Garfunkel. Els udols del saxo m'acompanyaren fins la barra del bar, on els lladrucs eren d'una altra mena. Rambo, el propietari, necessitava cridar per tal que la seua presència, escarransida, no fos malinterpretada per la clientela. La Sofi, la germana-cambrera, aclaparava. M'encanonà amb els pits:

— ¿Què remullem, campió?

— Un got de ginebra amb un dit de cervesa, poca.

— ¿A la taula sindical o a la de pòquer?

— La de pòquer.

Personal d'administració, de tallers i periodistes intercanviaven impressions gremials. Eren gent animosa. De la barra estant saludí el Xino, de la secció internacional, que s'alçà de la taula i vingué cap a mi amb evidents mostres de fatiga sindical.

— ¿Suren o no, els acords? — li preguntí.

— Estan fent un conveni per a vídues.

— Sou genials.

S'aclarí la gola i esbufegà:

— En lloc d'apretar en el plus de nocturnitat, o posar-se ferms en l'augment linial, demanen a l'empresa que subscriga una pòlissa de vida per a tots els empleats.

— ¿A com paguen el quilo de periodista?

— Si palmes de mort natural et donen un premi d'un milió cinc-centes mil pessetes; tres milions si és en accident de circulació o per altres causes accidentals, i un milió i mig si et quedes gilipollas perdut.

— ¿De qui ha sigut la idea de la pòlissa?

— De la dona d'Àlex. El té acollonit. Com que ha estat amenaçat pel GAL...

Vaig girar la vista cap a la taula. Àlex mantenia uns papers a la mà i pareixia explicar els avantatges de l'invàlid amb un milió i mig de pessetes a la caixa d'estalvis. Ara l'un ara l'altre, el rogle de sindicalistes assentien, més aviat escèptics, a les propostes de l'encarregat de reportatges. Quan maldí per informar-me de la quantia de l'augment linial, el Xino havia desaparegut. La germana de Rambo tampoc no hi era, el seu davantal estava estés damunt una capsa de fantes de llimona.

— ¿Has vist la Sofi? — preguntà Rambo a un client de la barra.

— És fora — m'avancí jo —. Duia uns gots de beguda a la redacció.

— Quina mania de no avisar...

Es queixà, però la seua germana no tardaria. Sofi i el Xino eren al lavabo de senyoretes del bar. Aprofitaven aquell amagatall, en un angle del local en direcció a l'eixida, i el soroll de l'hora punta, per intercanviar-se dedicatòries ben trempades. M'allarguí al racó i vaig penetrar al wàter d'homes. Acoblí l'orella a la paret, però a penes sentia la veu de Sofi: «ets... el millor... Xino... ets...» Si Sofi comparava era perquè algú més de la redacció havia passat pel lavabo de senyoretes. «Tu sí que

ets magnífica, Sofi», bufà el Xino, amb la veu brandada d'excitació. L'olor sulfúric del wàter em feia ganes de pixar. Mentre alleugerava repassí les pintades de la paret: «Necessite una polla de metro», deia una acabada d'inscriure. En aquesta ciutat són així d'exagerats. I el Xino, a la d'ell: «So... fi, pense... en tu tot... el dia». Així ens anava el conveni. Me n'isquí a jugar al pòquer.

Encara com la Sofi no s'havia oblidat de mi. Al costat de Xuso i a la vora de Maru m'esperava el combinat de ginebra. Bon lloc: espectacles i cultura em donaven sort. La resta de jugadors eren Paco el del teletip i un desenfeinat del barri conegut com el Xurro.

— ¿A com va la maneta? — comminí a la concurrència.

— A cent i disponibilitat lliure. Seu — Maru m'indicà la cadira.

Arroseguí dues mil pessetes per damunt la taula i esperí que Xuso acabàs de repartir la mà. Hi feia cara de pomes agres. El desenfeinat, en canvi, anava d'un cofoi que era l'hòstia.

— Quina colla d'inútils! — digué Xuso, i amb el dit gros assenyalà la taula sindical, sense deixar de donar cartes.

Beguí un glop del combinat. Me l'havia ficat de garrafa, la ginebra. Vaig fer un intent de cridar Sofi, però ho deixí córrer.

— ¿Saps què pretenen? — continuà Xuso —. Volen partir l'horari de treball, com si fóssem funcionaris.

— Clar, tots són casats — afegí Maru, que havia pintat un ful d'asos d'entrada.

— Tots, menys el Xino — replicà Xuso —. Ell ha de defensar els interessos dels que encara sentim la professió.

Per a convenis estava el Xino.

— Tres-centes — s'hi jugà Maru, i allargà tres monedes al centre de la taula.

— Las veo y trescientas más — respongué el Xurro.

Xuso i Paco se'n retiraren. Maru es queixà:

— Cagondeu, Xurro, em portes com cagalló per séquia tota la tarda. Vull veure-les: ful d'asos.

— Póquer de jotas — somrigué el Xurro.

— La mare que el va parir... — remugà entre dents l'encarregada de cultura.

I començà de nou una altra mà. El Xino isqué del lavabo, s'adreçà a la barra i demanà un rebentat de rom. Necessitava benzina. Rambo s'alegrà quan veié la Sofi entrant per la porta del bar. No sé com s'ho havia fet, però va entrar per la porta del local. Ella mateixa li preparà el rebentat. Això és amor. El Xino tornà a la taula sindical, molt envalentonada si considerem la cara d'Àlex, sufocada i vermella.

— Ànim, Xino! — cridà Xuso —. Confiem en tu.

Sense comentaris. El Xurro donà cartes. Tenia quatre bitllets de mil pessetes i un grapat de monedes de vint duros al seu tros de taula. Entre els llavis mantenia un cigarret, un winston, mentre amb mà de mestre distribuïa la baralla. Hauria dit que era un croupier en l'atur.

A poc a poc pintí les cartes, m'agradava fer-ho lentament, sentir el tacte suau dels naips: jota-cu-as-jota i

el mono. Trio de jotes. Mirí el Xurro. Maru també. Paco tirà les cartes i Xuso digué que provava. El Xurro i jo assentírem. Maru passava.

— Dues cartes — demaní. Les vaig arreplegar i no les miré.

Xuso en volia tres i el Xurro es quedà servit. Pretenia engalipar-me. Fití les cartes: un deu i un as. Merda. Encenguí un celta i li enrefilí el fum al Xurro.

— Quinientas — apostà.

— Passe — Xuso llançà les cartes.

— Cinc-centes més aquestes mil peles — vaig doblar, i li dediquí un somriure.

— Quiero — contestà el Xurro, immutable.

M'havia engalipat.

— Escalera de color, músculos.

Me la mostrà, era bella com un paisatge suís. Paguí.

I un pensament: la mare del Xurro.

V

Les obligacions casolanes del Xurro ens salvaren a tots d'una esfondrada econòmica de conseqüències imprevisibles. Tret d'alguna maneta sense importància metàl·lica s'havia fet amb quasi la totalitat dels nostres recursos. El conveni seria l'estocada.

Rambo prepararà un «sopar genèric», que en deia ell: un ou fregit, creïlles, dues llonganisses, pa, vi i un flam d'aquells tan ferms com el virgo d'una teresiana adulta. Àlex marxà a casa i el Xino preferí sopar amb nosaltres, en la mateixa taula però amb un menú farcit de calories: cuixa de pollastre al whisky amb crema de llet i xampinyó. Havia fet mèrits. Però no li envejàvem l'àpat. Sofi plagiava les receptes de la secció de cuina del diari, ideades per un redactor de la vella escola que havia passat l'adolescència al recer del Socorro Rojo. El «genèric» no per massa conegut era menys nutritiu. L'excel·lent forma física de Sam n'era una bona prova. S'assegué en una punta de la taula i Rambo li serví el sopar.

Després del café, Xuso, Maru i Paco decidiren quedar-se i jugar una partida on Sam i Rambo completarien el quintet. El Xino resolgué acompanyar-me.

— ¿On anem? — preguntà quan engeguí el motor.

— Al Parterre.

— ¿De putes? No fotes, no em ve de gust...

— Ja m'ho supose, però he de fer algunes indagacions.

— ¿Encara estàs amb la cosa dels macarres? Al director no li farà gràcia.

— Si lligue un bon reportatge, veurem.

— ¿Tu creus? ¿A qui li pot interessar un reportatge sobre la prostitució?

— A les putes — vaig encendre un cigarret —. I als seus clients.

En escoltar això, el Xino adoptà un posat indulgent, característic en ell. S'encengué un cigarret i s'ajustà les ulleres. Em predisposí al consell.

— Al món de la prostitució hi ha molta merda, Barrera.

Fixà la vista en un lloc imprecís, meditabund. El cotxe era en punt mort, esperant que el semàfor donés pas. A la meua esquerra hi havia un Opel Corsa amb la mare, el pare i dos xiquets de mirada rebordonida. Conduïa la dona, que bracejava, i la seua veu, alta, renyava el marit. L'home es va girar cap la seua dreta i els nostres semblants es trobaren. Paciència, li vaig dir alçant les celles. Ell torçà una mica el cap, agraït per la solidaritat espontània. La dona accelerà l'Opel, posant a prova el reprís. El Xino esbufegà i l'olor viscosa del tabac ros em colpí la cara.

— Hi ha molta merda, Barrera — repetí ell, que quan reflexionava era d'una crueltat extrema —. ¿Mai no t'has preguntat per què circula tanta heroïna entre les putes?

— Si no m'agraden les respostes evite fer-me les preguntes.

— Cony, sembles cabrejat!

— Canvia de tabac.

— ¿Jo? Però si tu fumes celtes!

Abaixà la finestreta i el medi ambient del vehicle es féu més respirable. Però restà el solatge.

— L'heroïna circula entre les putes perquè la faciliten els mateixos macarres. D'aquesta manera, elles tenen una doble dependència del protector. Una dependència, a més, que les converteix en unes esclaves de la professió. Passeja't pel barri Xino. La majoria de les dones tenen de vint a vint-i-cinc anys. Mira'ls l'aspecte que fan: hepàtic. El més curiós de tot és que hi ha una comissaria a cent metres del carrer principal. Collonut, ¿no? Tots a sucar del pot: bòfies i macarres. Es piquen dos carrers més avall, en un pis on els cobren la dosi i els recapten el tant per cent de la protecció. ¿Parlaràs de tot això?

— Si ho comprove...

— I una sobirana merda, Barrera. I perdona'm l'abús de confiança.

— Perdonat.

Féu una xuclada interminable del cigarret. Jo també, per compensar l'ambient.

— Els que reparteixen l'heroïna al barri són simples proveïdors — prosseguí el Xino —, el gran estoc està en mans de gent que belluga molta paperassa, personal d'influències. Mai no arribaràs al cim.

— És possible.

— Mira, Barrera, vaig a contar-te un cas i espere que sigues discret.

— L'observació m'ha molestat.

— No t'emprenyes, és pura rutina.

Havíem arribat al Parterre per la part que enfrontava a El Corte Inglés. No podíem tombar a l'esquerra, on eren les putes, perquè era un carrer de direcció contrària. Vaig maniobrar a fi de voltar el cèntric jardí, però el Xino m'indicà un aparcament en bateria lliure. Hi fiquí el cotxe i bon punt apaguí el motor s'abocà a les confidències:

— ¿Recordes per què em traslladaren de reportatges a internacional?

— Segons tu, perquè volies fer taula.

— Exacte, però no.

Una puta inclinà el cos per la finestreta del Xino. Li posà una mà al muscle.

— Nene, tinc el francés d'oferta.

— Per a numerets estic jo, senyora!

L'especialista gavatxa féu fum en direcció a un altre cotxe. L'ex-encarregat de reportatges persistí en les confidències.

— Demaní el trasllat perquè no volgueren publicarme un reportatge sobre la ubicació de la Disney aquí al país, on jo barallava una hipòtesi per la qual l'empresa del Mikey Mouse agarrà aire cap a París quan s'assabentaren que el govern de la Generalitat era incapaç de resoldre el problema de la salinització de les aigües, que s'estén per totes les comarques de Castelló. Més encara: no és que siga incapaç, és que no l'interessa resoldreho.

— Tu sempre has tingut molta fantasia, Xino.

— Això mateix em digué el director. Però la veritat és que ha passat el temps i no han resolt el problema. No els interessa, Barrera. Una de les condicions que els han imposat els europeus per entrar a la CEE és la reducció del mercat de taronges. El Marroc i Israel les fan més barates. Llavors, el govern, com que no pot impedir que el llaurador faça taronja, un cultiu com tu saps molt tradicional, deixa que el terreny se salinitze i fiuuu...! — dibuixà una butifarra —. Mandarina a fer la mà!

Francament, la teoria tenia el seu percentatge de lògica. Les evidències, en canvi, no es veien enlloc.

— Ara tu estaràs preguntant-te — matxacà el Xino, molt embalat —: ¿quines proves tenies? Doncs aquesta: si feren un decret, la Loapa, conflictiu i antipopular, ¿per què no fan un decret (dic el govern central) pel qual desvien una mica d'aigua de l'Ebre cap ací? Resposta: als valencians sempre ens han donat pel cul. Ací molt d'artista, molta traca i molta flor. I així ens va: «Balneario de España».

— Aleshores, aquella filtració periodística segons la qual Madrid pretenia que la instal·lació de la Disney fos a Andalusia...

— Allò fou una gamba que deixaren caure ací i picàrem com uns beneits, per tal de distreure'ns del tema del cítric. Ens la posaren fins al mànec.

La conversa resultava instructiva, però el Xino tornà a encendre un d'aquells cigarrets americans i resolguí dissoldre l'assamblea. Una bagassa ho aprofità per demanar-me'n un a mi. Li ensenyí el paquet de tabac i

s'endugué un celta a la boca, davant la meua sorpresa.

— ¿On és la Dentetes? — li preguntí mentre li oferia foc.

— A l'altra punta — contestà, i soltà una fumarada, avinentesa que em permeté comprovar la classe de breva que fumava. La dona mirà el Xino.

— ¿Què, t'animes?

— Si tingués un piu de ferro no m'importaria.

Llavors es girà cap a mi, però jo vaig ser més ràpid:

— He vingut a fer-me la Dentetes.

— Tens un gust admirable — respongué, despectiva i sarcàstica.

Així era la Dentetes: un sarcasme amb potes, un blasme humà, l'única meretriu del gremi de la qual se podia sospitar amb certesa que no disposava de xulo, entre altres coses, perquè era l'exemple de dona pública que no necessitava protecció de cap mena. Ella sola, el seu exterior, la seua perspectiva, representava prou solvència de custòdia. Tot i això tenia la seua clientela: reduïda, sí, però selecta en allò que pertocava a la diversitat eròtica. Per la furgoneta de la Dentetes passaven els heterodoxos del sexe, d'entre els quals destacaven mascles amb problemes d'ejaculació precoç. Aquí la Dentetes triomfava clamorosament: feia un somriure ample, feliç, mostrant una bancada quasi desèrtica, dues dents dalt, separades, i una baix. Una expressió d'aquesta mena tallava d'arrel qualsevol problema d'ejaculació.

«La Dentetes. Especialitat del dia: el pontet. Preus autonòmics», deia el cartell penjat en un lateral del ve-

hicle de treball. La porta d'entrada a la cabina de la furgoneta era tancada i s'observava un lleuger balanceig.

El jardí estava animat. Malgrat la temperatura humida i ser dia laborable, el veïnat del rei en Jaume, l'estàtua del qual presidia el parc amb més putes per metre quadrat del Mercat Comú, acudia en massa a petrolejar els baixos.

El carrer, conegut com la multinacional del llobarro, s'estenia tot al llarg d'un dels laterals del jardí. Un banc de pedra, estirat de punta a punta, acollia els habituals del Parterre. Elles, enfront, sota els fanals, xafardejaven les unes de les altres o paraven esment als nombrosos cotxes que hi anaven a fiscalitzar. Al cap del carrer, unes quantes furgonetes substituïen la clàssica habitació de fonda. Eren temps de crisi econòmica i la clientela era sensible a la devaluació monetària. Les que no tenien furgoneta feien servir els voltants del mercat de Colom, prop del Parterre, o bé la impunitat que prometia l'enorme estàtua del conqueridor, baix de la qual s'escampava una discreta penombra nocturna. A falta de guàrdia real, el rei en Jaume gaudia de la companyia d'un grapat de putes en faenes pròpies del ram. De nit, el conqueridor suportava sospirs aflautats i el parloteig desficiós dels proxenetes; de dia, El Corte Inglés el martiritzava amb les novetats tecno-pop i, invariablement, algun maulet extraviat li col·locava al pedestal una pintada nacional reivindicativa.

El banzim-banzam de la furgoneta de la Dentetes s'acunçava per moments. Se sentí un xiscle lacerant i el vehicle recuperà la calma. Cinc minuts més tard des-

muntà un individu de complexió física greixosa, bellugà el cap a un costat i a l'altre i se sacsejà els pantalons pujant-se'ls fins el melic. Després de llançar una escopinada desaparegué carrer La Pau avall. El Xino i jo ens atansàrem fins la porta de darrere de la furgoneta. La cabina era a les fosques i l'únic punt visible provenia de les queixes, febles però patents, que es percebien des del fons de l'habitació portàtil:

— La mare que... el... fa... parir. Ai... ai... la...

— Dentetes, sóc Hèctor.

— Ací, Farrera... ací.

Ensopeguí amb les seues cames. A les palpentes comproví la seua nuesa, patètica. Estava estesa i panteixava un alé calent. Les mans d'ella s'aferraren al meu avantbraç i la vaig dreçar.

— M'acaben de rofar, Farrera... Sis mil peles... sis mil.

El Xino isqué disparat en direcció al carrer La Pau. Jo intentí consolar-la:

— Aploma't, pitjor hauria estat que t'hagués succeït alguna desgràcia.

— En... encara com!

— Vesteix-te.

— Sis mil peles — repetia mentre cercava a cegues la roba —. Quina nit! Primer ha fingut un paio que folia fer el número del Tarzan i pretenia que ho férem penjats del sostre de la furgoneta — assenyalà el sostre —. S'ha trencat la trafessera i s'ha fotut una hòstia de maria santíssima, i he hagut d'acompanyar-lo en taxi a casa. No m'ha pagat ni el trajecte.

El Xino entrà a la cabina sobrecarregat de fatiga.

— Ha picat sola — aconseguí pronunciar.

La notícia esverà la Dentetes:

— Sis mil peles! En ma puta fida aniré amb un sadomasoquista.

Les consonants labials eren la seua debilitat.

— Deus voler dir un xoriço — la rectifiquí.

— No, era un client. Fenia prou sofint. És un d'aquells que necessita molta estopa afans d'entrar en matèria. Potser li he fentat massa i de cop i folta m'ha arreat una maneta d'hòsties que ni el Primo Carnera.

— Acaba't de vestir. T'esperem fora — vaig suggerir, ja que el clima interior de la cabina era una mica escanyat, i el seu paisatge tampoc no oferia possibilitats de fer-lo més respirable. Un parell de putes, cobejoses, miraven amb recel professional com eixíem de la furgoneta.

— ¿Tots els teus confidents són així?

— Aquesta no informa, indica la persona adient. Coneix tothom, és la degana del gremi.

— ¿És de fiar?

— Home... és puta. Ja saps: pagant sant Pere canta.

La Dentetes no era una puta, era un cilici: tirava a llarga i seca. Així que descavalcà del vehicle arrancà d'una revolada el cartell anunciador del menú del dia. Era un cartró. El va capgirar, extragué un rotulador de la bossa i me l'endossà tot dient-me:

— Apunta: «Aspersió atòmica: cinc-centes peles».

— Vas a rebentar el mercat.

— He de recuperar.

— No ho dubtes, hi ha molt de tràfec avui.

— Però demà no findrà ni déu. Està de guàrdia el jutjat d'instrucció número catorze.

— ¿Què vols dir?

— Vol dir que quan el jutge Ferragut entra de guàrdia València resta en llibertat provisional —aclarí el Xino.

— Exacte — confirmà la Dentetes —. El pollo es dedica a engarjolar tonyina fresca.

— No ho diràs per tu.

Féu una temptativa de baixar-se les bragues però afortunadament la vaig parar a temps. El Xino llançà un esbufec, com qui acaba de desempallegar-se d'un malson. Somriguérem la broma. Ella enganxà de nou el cartell al lateral de la furgoneta i anàrem sota la claror d'un fanal. La passió deixa uns senyals que no enganyen: duia un blau vora l'ull dret i caminava un poc eixarrancada. Ser puta no és una ganga.

— Dispara, mante.

— ¿Coneixes Sandokan?

— ¿Per quin preu?

— Mil cinc-centes, per exemple.

La seua cara traçà una ganyota de satisfacció. Començà a salivejar.

— Al Sando me l'he criat jo. ¿Feus aquesta mamella? — s'agafà un pit com si fos un préssec —. No feges la de morrejades que n'ha fet el Sando. Érem íntimes, sa mare i jo — bellugà el cap i féu espetegar la llengua contra el paladar —. Una fona xica, la Neus; llàstima que no haja fiscut el suficient per feure com el seu fill s'ofre camí en la fida.

— És un espavilat.

— Actiu com ell sol — reprengué la Dentetes —. Encara no tenia dèsset anys manejava tres o quatre xiques trefallant-li. — sospirà llargament —. Allò si era l'època daurada! Hi havia faena, tranquil·litat...

— I tu conservaves la bancada completa. Tira al recte.

— Feuràs, li faig perdre el rastre quan decidí posar-se amb la cosa dels locals nocturns, després d'una llarga temporada fora de Falència. Mai més l'he tornat a feure. Tenia un soci, Remigi l'Artillero, però es fan farallar.

— ¿Com ho saps?

— Perquè l'Artillero fa d'actor ara al carrer Cadis. Un local de nom El Saló.

— ¿Actor? — preguntà el Xino.

— Carden de cara el púflic. Collons, ¿no conegueu El Saló? Pornografia made in USA.

— ¿A quina banda del carrer cau?

— Pren una tarja. Si aneu de part meua us descomptaran el seixanta per cent i et serfirà per parlar amb el Remigi.

Mentre ella s'escorcollà la bossa jo vaig fer el mateix en la butxaca interior de la meua jaqueta. Enxampí mil cinc-centes peles. Intercanviàrem els paperets i ens adreçàrem al cotxe una mica neguitosos per conèixer El Saló. Un client amb una gavardina fins els peus esperava la Dentetes recolzat en la porta de la cabina. Tenia pinta d'exhibicionista.

Abans d'engegar el Xino llegí en veu alta la propaganda impresa en la tarja:

— «Remigi l'Artillero, la millor ferramenta del país. Actuacions: dilluns, dimecres, divendres i dissabtes». Qualsevol li dóna l'esquena a l'Artillero!

Francament, no em vaig veure amb cor de portar-li la contrària.

VI

El número del carrer que indicava la tarja resultà ser una escaleta llefardosa on la brutícia, ressecada, s'amuntegava a cada esglaó. El silenci ens feia sentir les nostres pròpies passes i el pis semblava abandonat. Per un instant ens féu la impressió que en arribar dalt, hi hauria una ordre judicial de tancament enganxada a la porta. Ja en el replà, el Xino i jo ens fitàrem expectants. No gosí picar el timbre, vaig fer tres tocs seguits i esperàrem. A l'altra banda de la porta algú posà l'ull a l'espiera. Vaig somriure. Obriren.

Li tenia una retirada a Bertín Osborne. Em passava un pam, el tipus, però no era exageradament estirat. Vestia de franel·la gris, amb pantalons amb plec a la vora, i l'americana li queia massa ajustada. No seguia la moda, però es produïa com un andova molt polit.

— ¿A qui busqueu? — preguntà, i no s'estalvià una mirada suspicaç.

Li ensenyí la recomanació. Me la llevà de les mans i poc després d'examinar-la ens guià corredor endins. Penetràrem a una gran sala rectangular tota de butacons a colp d'ull confortables. Hi havia una il·luminació més aviat tènue i davant del pati de butaques es dreçava un enorme vidre, també rectangular, que deixava veure una filera de llits entre els quals en destacava un de tall renaixentista. La resta eren clàssics però molt usuals. El

Bertín ens suggerí uns seients de la penúltima fila i retornà cap a la porta d'entrada. De moment, la sessió era per la patilla. Potser ens havien aplicat el cent per cent de descompte. Vés a saber.

Ratificàrem la comoditat dels butacons. A poc a poc ens repapàrem i ens embargà una sensació volàtil, complicada de descriure. Al contrari de l'escaleta que menava al pis, la sala era extremadament neta, i el gran vidre, no caldria dir-ho, era d'una transparència a prova de miops.

A la sala érem deu o dotze persones que no ocupàvem el quòrum de taquillatge. La majoria eren voyeurs en la tercera fase senil. Nosaltres dos desentonàvem de tal manera que hagueren de transcórrer uns quants minuts perquè ens poguéssem llevar de damunt algunes mirades insidioses. Això ocorregué quan un parell de xicots, amb granota de treball, irromperen darrere el vidre i retiraren un llit clàssic. En el seu lloc posaren un sofà estil imperi, més en sintonia amb la peça renaixentista. El Xino advertí que l'esdeveniment era a prop. S'aclarí les ulleres.

La il·luminació adquirí un matís vermell; darrere el vidre, en canvi, pujà de to fins deixar les coses ben clares. Tanmateix, les mirades del públic s'aplegaren a la porta d'entrada a la sala. Accediren dues joves esculturals, amb hàbit top-less, repartint entre el respectable una mena d'eixugamans. No s'estava algun client de comprovar l'autenticitat pulmonar de les cambreres, revisió que elles gratificaven amb un somriure definitiu. Duien sabates de taló alt i coa estil conillet playboy. Xixi del guai, que en diu Trilita.

Un dels conillets s'atansà fins la penúltima fila i ens lliurà la tovalloleta obsequi. El conillet s'inclinà i la gravetat de la terra li féu pendular la pitrera.

— ¿Esteu còmodes? — demanà tot interessant-se per l'entrecuix del Xino.

— Sí — contestàrem.

— Són quatre mil pessetes.

Tanta bondat s'havia de pagar.

— Ens ha enviat la Dentetes — apuntà el Xino.

— El descompte ja va inclòs — rebaté dolçament.

Ni en els moments més delicats no perdien el somriure. Ho digué d'una manera tan agradosa que, d'immediat, li entregàrem els quatre bitllets.

— Mai no havíeu vingut, ¿veritat?

Férem que no amb el cap. Llavors, posant-se a la gatzoneta ens acostà a ella i en veu baixa recità les delícies de la casa per dos mil pessetes, a banda preu d'espectacle:

— L'Esther és una especialista en palles marineres — es referia al conillet company —; i jo faig un xup-xup d'al·lucine.

— ¿I no podries fer-nos només un xup per mil peles? — proposà el Xino, molt hàbil.

Es veu que era un número indivisible, atesa la resistència, amistosa però ferma, a la iniciativa. El Xino no s'adonava que per a la Sofi era un dandi, però uns metres més enllà del bar Rambo no passava de ser un saldo. L'esvelta figura de la conilleta se n'anà amb pas gràcil cap les primeres files.

Malgrat la imperceptible il·luminació de la sala, el

Xino féu l'extraordinària observació que coneixia l'anomenada Esther.

— Em sona el seu caràcter — abundà.

Fins que se n'isqué de la sala estigué resseguint-li les passes. Aleshores, es repapà de nou al seient, acaronant-se la barbeta amb aire pensatiu. El dring suau d'una campaneta divulgà entre la clientela que la representació era a punt de començar.

Hi hagué una remoguda de cossos prou significativa. De sobte, per darrere del vidre, un dels xicots passejà un cartell anunciador d'un extrem a l'altre: «Produccions l'Artillero presenta», una pausa breu i aparegué un altre cartell: «Les ambicions de Julieta». S'apagaren els llums a l'altra banda del vidre, exceptuant el raig d'un focus que enllumenava el sofà imperi. Els altaveus de la sala reproduiren música medieval, i un client de la segona fila, d'escassa aparença i edat remota, es desplaçà al fons de la sala rastrejant el taloneig de la conilleta xup-xup.

I per fi aparegué Julieta. Tan alta, tan bella, esperadament luxuriosa. Nimfa entre nimfes, vestida a imitació de la Julieta dels Capuletos, es dirigí al sofà a pas lent, amb somriure pervers i perfil Rocío Jurado: cor endins, profund. S'acomodà en l'imperi i s'arremangà les faldes. Sorpresa: Julieta invertia en lligacames i, possiblement per les presses, s'havia oblidat les bragues en el camerí. Tant se valia el rigor històric de l'actriu. La precisió s'exigia, en tot cas, en la interpretació escénica. I en això Julieta era una artistassa, tal com palesaven els murmuris admiratius de la sala i els grinyols de felicitat

de la fila darrera. El xup-xup funcionava com un element intrús.

— Nena, posa-li el silenciador — protestà el Xino.

Però hi ha ardors irrefrenables — el iaio continuà bramant —, com és inevitable la injustícia de la natura. Remigi l'Artillero envaí l'escenari, un Romeo impossible de crear per Shakespeare perquè hi ha coses tan autòctones que són inimaginables frontera enllà. Si el promontori de la bragueta no enganyava, l'Artillero era la primera ferramenta del país, i amb aquell estri entre cames no era d'estranyar l'ambició de Julieta, justa i necessària. Els ulls d'ella s'engrandiren d'emoció, fent partícip el públic del gran, colossal, descobriment. La música medieval cedí en favor del mambo, a càrrec de Carmen Miranda. Mentrestant, en la penombra excitant de la sala, el soroll d'una cremallera que baixava marcà la tensió teatral.

Sota la indumentària d'època de l'Artillero aflorava la supèrbia d'un cos ben moldejat. S'endevinaven unes formes en perfecta combinació amb l'eina que l'encimbellaria, si més no, en el difícil món d'encantar julietes. D'una revolada mestra, l'Artillero es desféu del vestit, i davant nostre comparegué la feresa incontenible del Tigre de Singapur, si ens atenem al mini-eslip, imitació pantera, que sostenia la protuberància genital. Oooh...! sospirà Julieta, duent-se les mans a la boca.

Algú escridassà, solidaritzant-se amb la víctima: un gest gratuït, ja que, de cop i volta, ella s'aferrà a l'Artillero implorant el càstig que l'audiència li imposava.

Ell, tes i mirant el pati de butaques, com si volgués

brindar l'estocada, semblava no atabalar-se pel sobtat rampell de la partenaire. Arribà el moment en què la Julieta caigué amb lentitud calculada, esgarrapant suaument la pell del mascle, fins que, fent servir el mini-eslip com a únic aferrall, quedà agenollada i a disposició de la millor ferramenta autòctona. I una incògnita: com se n'eixiria Julieta del compromís.

Fóra una estupidesa construir una hipòtesi sobre la causa que impedia al mini-eslip anar cames avall, a pesar de l'interés de Julieta, irascible, i de la força mental de la concurrència, neguitosa per l'allargament del primer acte. La solidesa de l'Artillero fou un imprevist que ell mateix solucionà doblegant-se l'objecte de la controvèrsia. De gairó, Romeo s'assemblava a un mosqueter espasa en alt. Però aquella no era una representació onírica, i d'això se'n féu càrrec la lubricada veu de Jane Birkin, que substituí en el fil musical l'admirable Carmen Miranda, una mica assaonada segons per a què.

Al compàs del *Je t'aime* de la Birkin, la Julieta se desempolainà del vestit que l'atenallava, fins mostrar-se amb lligacames i un sostenidor que resultà ser el conegut cruzado mágico, d'habitual presència en el terreny domèstic. El cruzado caigué sense cap mena de resistència, content d'haver-se lliurat de la pressió que suportava. D'aquesta manera, doncs, l'Artillero i Julieta s'adheriren l'un a l'altre dansant al ritme espés de la melodia del *Je t'aime*. La catarsi del públic tot just començava a funcionar quan la conilleta Esther entrà al pati de butaques, reclamada per un espectador necessitat de l'auxili del xup-xup redemptor. I el Xino només

tenia mil pessetes. ¿A quin imbècil li he sentit dir jo que els diners no fan la felicitat?

L'evidència que Romeo i Julieta transmetien el clímax adient era el silenci dens que es disseminava ara per la sala, sols trencat per la fregadissa reiterativa de la tovalloleta-obsequi en les files de davant, en situació immillorable per fer-les servir. Tanmateix, vist amb la fredor de l'espectador imparcial, passiu, l'assaig de l'escenari estava lluny de provocar el missatge fogós. A tot estirar, Produccions l'Artillero oferia un espectacle còmico-pornogràfic de condicions altament teatrals, en què la vedette principal era l'exhibició fal·locràtica.

Després d'una ostentació pomposa, en la qual Romeo travessava virtualment Julieta passant-li el penis per l'entrecuix, l'Artillero resolgué que ja era hora d'anar per feina i transportà l'actriu enlaire fins al llit renaixentista, amb el migrat ajut d'una mà i l'inapreciable suport de la seua ferramenta. Julieta restà espaterrada en el somier, per tot allò que disposés el seu amo i senyor, sa majestat l'Artillero, primera espasa mundial, que, bo i posant-se damunt la femella, l'envasà d'amor. L'altaveu reproduí puntualment l'èxtasi per a gaudi del personal, excitat per la immolació que presenciava. M'apiadí de Julieta: la seua ambició es reduïa a rebre aquella punyalada de carn.

Durant deu minuts interminables la sala restà atapeïda dels gemecs de Julieta. Passat aquest interval, l'Artillero donà fi al recital amb la dama enfollida i l'apassionament general al pati de butaques. Tot seguit es féu fosc a l'escenari i a la sala, un parell de minuts,

suficients per tal que els artistes desaparegueren i el públic es recuperés del panteix, alguns, i del perill d'una angina de pit la majoria. Darrere nostre només era el iaio, que feia una estona que no sospirava.

— No t'ho creuràs, Barrera, però estic empalmat.

El Xino es podia haver estalviat la vehemència verbal, coneixent-lo com el conec. Vaig pensar en la Sofi.

— Barrera, ¿i si anàrem al Rambo a fer-nos una copa? Encara seran allí, jugant la partida...

— Vés tu, si vols. Jo encara he de parlar amb el Romeo.

— Me n'oblidava. Vinga, anem.

Fórem els primers en eixir de la sala. El passadís estava buit i decidírem entrar en la primera habitació que ens topàrem, a mà esquerra segons s'ix. Hi havia una taula redona, un petit armari rober, un telèfon i una cadira en la qual estava asseguda Esther, llegint un llibre mentre fumava copiosament. Enfront de la porta, adherit a una paret pintada a gotelé, un pòster de Rock Hudson en banyador em recordà la fragilitat de l'espècie humana.

Tenia el llibre obert en una pàgina titulada *Meditacions sobre la metafísica*, un assaig filosòfic de Theodor Adorno que el Xino reconegué a l'instant.

— «Mentre el món siga el que és, totes les imatges de reconciliació, pau i tranquil·litat s'assemblen a la imatge de la mort».

La cita em va sorprendre, no estava al corrent dels coneixements filosòfics del Xino. En canvi, Esther romangué impassible a la doble intromissió. Esclafà la ci-

garreta contra el cendrer i deixà el llibre sobre la taula.

— Fume massa — digué. I després d'una pausa, afegí, amb els ulls una mica baixos —: adés, en la sala, t'he reconegut, és per això que us ha atés Paqui. M'he tancat a l'habitació perquè no volia tropessar amb tu. En fi... ¿com estàs? — féu amb dolçor, adreçant-se al Xino; però continuà parlant —: Supose que estranyat de veure'm ací. Ja veus, acabí filosofia, vaig fer classe uns anys en un institut de Tarragona...

— Ningú no t'ha demanat explicacions, Esther — digué el Xino, comprensiu i amb un punt de tendressa a la veu.

— T'ho agraisc, Pep.

— ¿De què us conegueu? — vaig dir, per distendir la situació.

— Esther i jo estudiàrem junts a la Facultat de Filosofia i Lletres.

— Pensava que havies fet Informació.

— Ni tan sols vaig acabar d'estudiar Filosofia. En canvi, Esther era una filòsofa consumada.

— El que són les coses... — vaig comentar a mitja veu, però ella ho va escoltar.

— Curiós, ¿veritat? Tanta filosofia pura per a fer de portera en una casa de putes.

— Perdona, no era la meua intenció...

— En la vida s'ha de fer de tot — ho arreglà el Xino —. Nosaltres som periodistes.

Jo estava convençut que hi havia una petita diferència entre un periodista i una puta, però el Xino és així. Què hi farem. Tot siga per l'harmonia.

— Per cert — prosseguí el Xino —, voldríem parlar amb l'Artillero.

— ¿No pensareu escriure un reportatge sobre El Saló?

— M'has donat una bona idea — vaig dir —, almenys aprofitaré la nit i recuperaré les dues mil pessetes. Per descomptat, no diré el lloc on es troba ni tot allò que puga donar un indici revelador — li assenyalí el telèfon —. ¿Em voldries explicar quina funció fa aquest aparell?

— És la línia calenta. La casa té una sèrie d'abonats que criden aquest número, i mantenim una conversa sobre les seues febleses eròtiques.

— ¿Quants abonats teniu? — intentí la xafarderia.

— Passa de dos-cents... A mil cinc-centes pessetes al mes. ¿Content?

— Heu muntat una bona barraqueta — vaig opinar.

— S'ha de fer de tot, en la vida — replicà ella, somrient.

— Això em recorda que he de parlar amb l'Artillero.

— Veuràs — intercedí el Xino —, ací l'amic, de nom Hèctor Barrera, va escriure un reportatge sobre la funció dels proxenetes en el món de la prostitució. Un dels al·ludits se li ha querellat judicialment, però ell vol continuar investigant.

— Es tracta d'esbrinar més coses per fer pressió i que retiren la querella — vaig afegir.

Esther tancà el llibre i es va alçar de la cadira. Encara anava amb l'uniforme de treball. Era una dona de pits turgents i llavis lleugerament carnuts. Tenia si fa

no fa la mateixa edat que el Xino, però es conservava millor.

— Despús ahir Remigi i jo comentàrem el teu reportatge — digué —. Molt bé d'estil però molt poc documentat.

— ¿Sí?

— Sí. Recorde que vam traure una conclusió: només un grillat seria capaç de posar el nas en un assumpte així.

— Ja es veu que ets una filòsofa de caire nihilista. T'ho he dit: pretenc pressionar-los un poquet i l'Artillero em pot ser útil, era soci de Sandokan.

Sospirà amb suavitat i amb el cap ens féu un senyal que la seguírem. Travessàrem de nou el passadís endinsant-nos per una habitació que comunicava amb l'escenari. Allí estava el gran vidre, però no es veia res a l'altra banda. M'imaginí la clientela de la sala contemplant com intentàvem encalçar la conilleta. Anava davant, les bragues se li havien ficat en la regata del cul i les natges li bambolejaven amb aire marcial, estudiat. Un detall que no passà desapercebut a la mirada incandescent del Xino. És bonic recuperar les velles amistats.

El camerino del Remigi estava tancat. Esther espentejà la porta i ningú no ens va rebre. Entràrem: estava dutxant-se, i la nostra irrupció el va posar en evidència quan isqué del lavabo. Anava nu i, sincerament, vista així, a posteriori, l'eina no li tirava més dels quatre dits reglamentaris. No sé si és un consol, però ho havia de constatar.

Esther féu les presentacions:

— Són dos amics, periodistes.

— Tant de gust — digué, i es posà el batí. Abans ens indicà dues cadires. Ell s'assegué a l'inrevés, com ho fan els masovers. Gotes d'aigua li relliscaven per les cames i anaren a parar a la moqueta del pis. El Xino, molt oportú, el convidà a fumar. Llavors, jo poguí encendre tranquil·lament un cigarret; hauria estat de mala educació no oferir-li'n.

— La dutxa et deu haver reconfortat — el Xino trencà el gel.

— Qui treballa amb l'aixà l'ha de dur sempre neta — contestà l'Artillero. Riguérem l'acudit i Esther aprofità la intimitat que brindava la broma per aprofundir en el tema en qüestió:

— Ell és Hèctor Barrera, el periodista aquell del reportatge sobre els proxenetes. ¿Saps?

— Sí, parlaves del Sandokan, ¿no?

— Efectivament. M'he posat en contacte amb la Dentetes i m'ha enviat a tu. Abans, és clar, hem vist l'espectacle.

— Fantàstic! — puntuà el Xino, i l'Artillero no pogué evitar un somriure d'allò més ample i feliç. L'únic que em restava a mi era beneficiar-me del compliment.

— ¿Des de quan coneixes Sandokan?

L'Artillero es posà circumspecte.

— ¿Què en penses fer de tot el que jo et diga?

— Comprovar-ho.

— No hi ha res que pugues contrastar. El que escrigueres en el reportatge era cert, ingènuament cert, perquè en aquest ambient tot està fora de la llei i, per tant,

funciona el suborn i el xantatge. Només els bòfies, i les dones, podrien testimoniar al teu favor, si no fos que la bòfia suca del pot de Sandokan i la resta.

Parlava amb quietud, com si tot allò que relatava ho hagués repetit infinitat de voltes. Marcava les pauses fent llargues xuclades del cigarret, retenia el fum als pulmons i el soltava a poc a poc, pel nas i la boca. Sabia que l'observàvem atentament. Prosseguí:

—En realitat, Sandokan només és un petit nus en la xarxa de la prostitució dura. Trafiquen amb dones, és a dir, existeix una compra-venda entre proxenetes, i les dones van passant d'un club a un altre i cadascú les va amortitzant. Cap d'elles no quedarà lliure fins que no haja donat el rendiment estipulat. A mi, això no m'agradava, però la meua ruptura amb ell vingué quan vaig sospitar del tràfic i consum d'heroïna que circulava pels clubs. L'heroïna entrava al local amb el seu permís a canvi d'un percentatge en els guanys.

—Aquesta faceta de Sandokan no la coneixia. ¿Qui facilita l'heroïna?

—Segons els indicis, venia de la zona del port de Sagunt, cosa que fa suposar que entrava via Marsella. Existeix una estreta relació entre la màfia d'ací i la francesa.

—Files prim, tu.

—Et repetisc que és una suposició, però les meues sospites no van del tot desencaminades.

Féu una altra pausa. S'alçà de la cadira, obrí una petita nevera i ens oferí el contingut: coca-coles i altres begudes de compost químic es barrejaven amb formatges i llaunes de conserves diverses. El Xino i jo refusà-

rem cortesament. Ell se serví un got de fanta de taronja. La humitat de la seua pell s'havia transformat en una entresuor.

— Mira — digué instants després de fer un llarg glop —, abans de conèixer Sandokan jo treballava en una empresa que es dedicava a cobrar als morosos. Érem coneguts com els professionals de la crisi. El mètode que empràvem a fi de cobrar els deutes era molt senzill: l'amenaça. Em vaig atipar d'apallisar insolvents. Pagaven tots, si no en diners en béns, però pagaven. L'empresa la dirigia un fulano (era una empresa fantasmal) que es féu milionari amb els serveis que prestava. Reclutava el personal dels baixos fons, exbòfies o bòfies en actiu que feien hores extres. La part il·legal la tenia coberta, i les víctimes mai no el denunciaven perquè s'hi jugaven la pell. Es feia dir Antoni, simplement, i pagava per servei realitzat. Algunes vegades venia a pagar-nos acompanyat d'uns francesos que eren els que requerien la seua ajuda. Per la gentola que el visitava i pels morosos que li proporcionava no era difícil esbrinar a quins negocis es dedicaven. A més, el tal Antoni feia molts viatges a Marsella. Ho vaig saber perquè tenia una amant que es quedava molt sola quan ell viatjava, i de tant en tant ella i jo preníem una tassa de café.

— ¿Encara funciona, l'empresa?

— Supose, però ara no sé on la pots localitzar. Això és cosa teua. No vull complicacions, tinc el meu propi negoci i em va bé.

— Me'n faig càrrec.

— Sandokan també la coneixia. Ens coneguérem treballant allí. Després, muntàrem El Paradís.

— ¿Què feies tu en El Paradís?

— Reclutava dones, però no per al club, sinó per a executius i gent de paperassa que volien passar una nit o una tarda en companyia discreta. És el que a mi sempre m'ha agradat fer, i les dones estaven contentes. Tots guanyàvem peles, però Sandokan tenia uns altres plans i me'n vaig anar.

— ¿Per què creus tu que s'ha querellat contra mi?

— Amb això han volgut demostrar a les autoritats que no tenen res per ocultar. A més, ells saben que tu no pots demostrar res. Les dones no parlaran, estan amenaçades o les canvien de lloc si no estan massa segurs. No vages a pensar que es jugaran el seu mitjà de vida per donar-te una informació. De totes maneres, si la cosa es complica utilitzaran altres mètodes més expeditius. No ho dubtes. És el gran negoci: heroïna i dones; massa interessos.

— Massa interessos, sí — vaig repetir mecànicament. El Xino escoltava embadalit, l'Artillero era un erudit en el tema. A mi em feia la impressió que en sabia molt més que no gosava dir. Comprensible, d'altra banda, que adoptés una actitud de cautela. A ell, el negoci li funcionava i prou maldecaps tenia amb domar portentoses Julietes. Apurà la botella de Fanta.

— Escolta'm — que jo li vaig dir —, m'agradaria fer un reportatge sobre El Saló i necessitaria unes fotos de la sala, els llits, el vidre...

— Vine quan vulgues, però no oblides que som un negoci fora de la llei.

— Ja ho sé. T'enviaré un fotògraf. Li diuen Trilita, segur que es fa client habitual — ens alçàrem de les cadires. Jo li allargí la mà amistosament. Encaixàrem .— T'agraisc la conversa, m'has situat una mica.

— Fes-me un favor — digué sense soltar-me la mà — Si veus Sandokan no li digues que has parlat amb mi.

— En això pots estar tranquil.

— I una altra cosa, encara: si vols escriure sobre el món de la prostitució, fes reportatges sobre El Saló, els travestís, la prostitució masculina... Hi ha un munt de coses, diguem-ne, curioses, que podran atraure l'atenció del teu públic lector. Més endins existeix un gran abisme. No t'aboques. És un món tètric on tot està perfectament controlat. És un altre món.

— Supose que és un consell.

— Un consell d'amic. Fa uns anys, els divendres a la nit, jo anava al Parc Sindical de Natzaret. Allí, un xaval de nom Copes Barrera s'obria camí en la vida pegant-se de bufetades dalt d'un ring. Tenia una esquerra fabulosa. La millor del continent, deien. Puntejava amb la dreta i esperava a la mitja distància per col·locar l'esquerra. És a dir, sabia el moment oportú de connectar el directe definitiu. Jo l'admirava perquè era un boxador cerebral i intel·ligent.

— Ho tindré en compte.

Deixàrem l'Artillero en el seu camerino, entresuat i fatigat pel rendiment que li extreia la seua raó social. Te-

nia dret a un descans prolongat. Era divendres i dissabte actuaria.

De retorn a la porta d'eixida entràrem de nou a l'habitació on era el telèfon de línia calenta i esperàrem que Esther s'abillàs. Amb uniforme de carrer adquiria un subtil aire d'intel·lectual, que li venia donat per les ulleres de carei. Tots tenim una doble vida, i potser ella, en abandonar aquell pis, de matinada, encetava el seu registre normal de vida quotidiana. He dit normal i no sé si s'esqueia la paraula. M'hauria agradat preguntar-li per què una persona presumiblement culta es guanyava el pa en aquella casa. I és que tenia ganes de sentir-li dir a una dona – a una dona en les seues circumstàncies – que fa de puta perquè li ve de gust. Ningú no s'escandalitzaria perquè l'Artillero hagués decidit fer del seu cos una empresa privada. Potser aquesta petita reflexió, que m'encaboriava quan el Xino i Esther havien marxat de copes, era un bon punt de partida per al reportatge sobre El Saló. Però això seria l'endemà. Ara mateix em trobava cansat. Molt cansat.

VII

Al final de l'avinguda Cardenal Benlloch hi ha el gimnàs de Xato Salcedo. En el seu interior, l'essència de púgil s'aguditza a mesura que t'acostes al quadrilàter, instal·lat al centre de l'espaiosa estança d'entrenament, envoltada d'aguerrides fotografies de Paulino Uzcúdun, Joe Louis, Jack Dempsey, Cassius Clay, Rocky Marciano, Sangchilli i un grapat de figures més per al bon model i exemple dels que allí, sota la mirada estàtica dels campions, malden per forjar-se fusta de vencedor i demostrar-se a ells mateixos que, amb una mica de sort i si el cos aguanta, un dia hauran guanyat per a uns estalvis que els permetran eludir, durant un temps, l'angoixosa tasca de treballar diàriament en les faenes més punyents. Si és que algun dia hi ha faena.

Entre ferum de resina, liniment i suor, la vista fixa en el sac o l'atenció en l'ombra que retorna l'espill, Xato observava i donava consells pràctics. Tota una vida dedicada al noble art de l'esgrima dels punys li havia format un nas capaç d'ensumar una personalitat del ring. Poli, a qui ara subjectava les benes, el transformà en campió d'Espanya en any i mig. Poli recollia cartrons amb membres de la seua família. Hi havia dies que recaptaven mil pessetes. Això i jugar a la primitiva eren el futur de Poli. Però les coses havien canviat: als vint-i-un anys tenia la possibilitat de proclamar-se cam-

pió d'Europa si, en el moment que les cames fluixejassen, recordava amagar la barbeta entre els muscles i caminar lentament, com un caçador a l'aguait de veure la peça a tret i clavar un fulminant uppercut. No obstant, com repetia el Xato a tots els seus pupils: «tranquils, fills, tranquils, que en cas d'errar sempre hi ha un cartró a arreplegar». Era una bona fórmula, deia, d'aconseguir la precisió en la pegada.

A fi de desembalbar els músculs i posar a punt els reflexos, tan necessaris en un redactor de successos, els dissabtes m'allargava al gimnàs. Habitualment no em calçava els guants per tal de no fotre-li una promesa al Xato. A pesar que entrenava una pollinada de bons estilistes, hi mancaven, al gimnàs, els faixadors, i menys encara disposava de grans pegadors. I calia saber encaixar, sobretot.

Els campionats que organitzava la federació començaven al cap d'unes setmanes i el Xato pretenia que Poli i jo caldejàssem, tenint cura de no espatllar-ne cap, els novells que per primera volta disputarien el campionat regional. D'aquesta manera, els xavals aprenien les argúcies del gat vell i jo tenia una deferència amb els meus pulmons, una mica malmesos pels ventijols del celta i la humitat de la ginebra.

Així que isquí dels vestidors vaig saltironejar en la corda i fintí davant l'espill. Quinze minuts més tard, notava els músculs ralentitzats mentre els porus, oberts, segregaven la xafogor intensa de l'exercici. Amb la respiració entretallada vaig fer voltes, caminant, seguint la construcció circular del gimnàs, itinerari obli-

gatori per assossegar el ritme cardíac. Instants després el Xato m'enguantava les mans:

— Entra-li amb l'esquerra, com tu saps — m'ordenà —. Vull que aprenga a baixar la guàrdia. I no me'l desgracies, que és l'únic wèlter que tinc.

Em posà el protector de les dents i el casc i pugí al ring on m'esperava, en les cordes d'enfront, un xaval de divuit anys, obsessionat per tombar tota classe d'entrebancs que s'interposassen a l'objectiu marcat. El Xato posà el rellotge en marxa i féu dringar la campana. Trobava a faltar la cridòria del públic de la general, la boira dels cigars i el somriure concúbit que t'envia la morena de la tercera fila.

El xaval emigrava de la meua esquerra, ballant-me per la banda dreta. Tant feia, no s'escaparia. Busquí el cos a cos i em puntejà la cara amb un u-dos. No remava malament, el xaval; però li faltava punch. Baixí la guàrdia i vaig dansar al seu voltant.

— Trau la dreta, Montoro! — cridà el Xato, i de cop i volta Montoro em llançà la dreta a l'estómac, amb lentitud. Tanta que aprofití el buit que havia deixat sota l'aixella: esquerra al costat dret, i Montoro s'emprenyà tot disparant-me una volea d'esquerra, a la babalà, que ensopegà en el meu pols, a l'alçada del protector. Començí a sentir fatiga. Vaig decidir afluixar el ritme i embolicar-lo en la curta distància. Cada vegada que els nostres cossos eren a frec un de l'altre posava a prova la feblesa del xaval: desatenia la guàrdia per baix i es preocupava excessivament de la cara.

— Montoro, baixa la guàrdia!

La baixà, tot just quan jo connectava un directe a la barbeta que amb prou feines pogué esquivar. El Xato s'empipà. Féu sonar la campana.

— Si jo et dic que baixes la guàrdia no vull dir que dones la cara com si anasses a fotografiar-te.

Montoro escoltava atentament les explicacions del Xato, que li fregà els braços i li va drenar el tos amb una esponja.

— Vinga — l'encoratjà —, endavant, i compte amb l'esquerra de Barrera.

Tot seguit s'acostà al meu racó i em preguntà si podria aguantar quatre assalts de tres minuts.

— Uf! — li contestí: era una d'aquelles preguntes sense resposta. Em vaig falcar al centre de la lona i esperí esdeveniments. Que gambe Montoro, m'aconsellí. Posseïa una excel·lent forma física, ja que durant els assalts restants marcà un ritme de samba avivat. El joc de cintura li evità ensopegar amb la meua esquerra en diverses ocasions. No sempre, però, aconseguí evadir-se del compromís. Arribí al final del combat exhaust, i buscant desesperadament una corda que em permetés recuperar una mica d'oxigen. Tenia classe, el xaval; i just la meitat d'anys que jo.

— Estàs com una campana — em felicità Poli, però el panteix m'impedí respondre-li. Montoro vingué fins el meu racó i em féu unes palmadetes afectuoses al muscle. Li piquí l'ullet retornant-li el gest, alhora que el Xato m'alliberava del casc i del protector de les dents. Tenia la boca aspra. Abans d'anar-me'n a la dutxa observí el primer assalt entre Poli i un aspirant de pell

blanca i estirada. Poli el metrallà amb la precisió d'un Winchester. Coses del cartró.

El contacte amb l'aigua freda em restituí a la nor-normalitat les peces més afectades de l'organisme. Xato entrà als vestidors i ordenà que m'estirés a la camilla, de bocaterrosa.

– Un bon massatge et reconfortarà.

– Deus voler alguna cosa...

– Dimecres passat tinguérem una reunió en el local de la federació – començà a parlar sense més preàmbuls –. Ja saps que la boxa està en un moment delicat.

– Notícia fresca.

– Part de la culpa és de la premsa.

– Sembles de la bòfia. Falten figures, Xato.

– Ja em diràs com formem figures si els diaris més importants editorialitzen en contra dels combats infantils i juvenils.

– ¿I què pinte jo en tot això?

– Tu no pots oblidar que durant un temps la boxa fou part de la teua vida.

– Xato, tu saps que jo t'aprecie.

– Demostra-m'ho.

– ¿On vols arribar?

– Fes algun article, entrevistes, reportatges..

– En la secció de successos.

– Home...

– No t'encaparres, Xato. Si no faig esports és perquè la direcció del diari manté una opinió desfavorable de la boxa.

— Mai no han vist un combat. ¿Qui són ells per opinar d'un esport que no coneixen?

— Ells són els que manen.

— D'acord, però jo tinc un problema: no és precís que t'explique que per arribar al títol europeu cal l'ajut dels mitjans de comunicació. En pocs mesos Poli disputarà el títol i a la Federació Europea no li interessa que el campió siga d'un país on la boxa no compta amb el recolzament de la premsa. És l'oportunitat de sa vida. Si guanya li eixiran combats a Estats Units...

Poli franquejà la porta dels vestidors amb la pell xopa de suor, bleixant per l'esforç dels assalts però fintant i fent ombra mentre trotava pel vestidor.

— ¿Com ha anat? — li preguntà el Xato.

— Necessite combats — contestà Poli, sense parar els exercicis.

— No és convenient, podries lesionar-te.

— ¿Lesionar-me? Ací m'oxide!

— Poli té raó — tercegí jo —. L'experiència s'aconsegueix amb combats. Boxejar contra aquests xavals és una deformació professional per a ell. Contracta-li algun paquet.

— ¿I si té una mala nit i el tomben?

— És el risc dels campions — contestà Poli, contundent —, Xato, fa dos mesos que no boxege.

— Una mica de paciència.

— Tota la que tu vulgues, de paciència; però és l'única font d'ingressos que tinc.

— Si necessites... — s'oferí el Xato.

— Necessite ser campió d'Europa.

M'alcí de la camilla. Poli s'assegué, deixant en suspensió les cames. Li descordí els guants. El Xato ens observà atentament i Poli em mirà fit a fit a la cara.

— ¿Vas a donar-me consells, Barrera?

— Només un: si vols el títol no tingues pressa.

— I un altre — afegí el Xato —: tu arreplegaves cartró, però vés a saber el teu contrincant a què es dedicava.

— ¿Què vols dir-me?

— Que no baixes la guàrdia — clarifiquí jo.

Es tragué el protector i entrà en la dutxa amb pas pensatiu. El Xato recollí les benes i els guants de Poli. Ens miràrem i no ens diguérem res. Després de vestir-me, agafí la bossa d'esports i m'adrecí a l'eixida dels vestidors. Vaig sentir que Poli cantava sota la dutxa mentre darrere meu el Xato alçava el braç cridant la meua atenció:

— Barrera...!

— Miraré de fer alguna cosa, Xato — li vaig dir encara amb el pom de la porta a la mà. Féu un somriure feliç: sabia que ho faria. Quan travessí el gimnàs, un semi-pesat errava un croquet de dreta clamorós. No poguí evitar pensar en la soledat de Xato Salcedo, i també, inexorablement, amb Rocky Marciano, Joe Louis, Sangchilli... Fora, ja en el volant del cotxe, notí un soroll lliscadís a l'estómac. Tenia fam. Com que havia de passar per comissaria vaig decidir fer-me un entrepà en el bar dels bòfies.

El cambrer, un guripa espigat, lluïa una bandera espanyola en la solapa de la jaqueta, blanca i amb esguitxs de tinto. A l'altra solapa duia una insígnia del Real Madrid. La bandera espanyola no mostrava cap additiu ideològic, ni la gallina ni el cromo constitucional. Devia ser un bòfia neutral. Darrere d'ell, un pòster de la selecció espanyola de futbol amb l'inevitable Butragueño i la llegenda victoriosa front als danesos: «España toreó a Dinamarca». Recordí que aquell dia jo era amb Marta, al lloc de sempre, a l'ombra del garrofer. Em pregunte quants adulteris es deuen cometre durant la celebració d'uns mundials de futbol.

— ¿Què? — em demanà el bòfia.

— Una truita amb ceba. I una cervesa, Imperial i ben fresca.

Devia pensar que jo era del SUP o del sindicat clandestí de la guàrdia civil. No bellugà ni una facció de la cara. Inflexible, es dirigí al plat de les truites i en posà un tros ennegrit per l'ambient. Encara no sé la raó per què els bòfies van escassos d'humor. Deu ser que els seus clients en fem un gra massa.

Era una hora punta oficial. Estava ple de guripes, el bar. Alguns anaven de paisà, amb el ferro marcat a l'alçada de la butxaqueta de l'americana. En una taula, vora d'una finestra, aprofitant els raigs de sol, el cap de premsa prenia café amb dos guripes joves. Li deien Salvador i es tractava d'un xicot educat que atenia a la premsa sempre amb un somriure amatent. En un magatzem com aquell, Salvador era un bri d'aire, una flor en el desert. Era, si no el més demòcrata que tenien a

mà, almenys el que millor ho aparentava. S'interessava afectuosament pel nostre treball i procurava facilitar les dades oportunes a qualsevol hora del dia. Venia imatge, Salvador. De la taula estant m'envià la benvinguda. Departí un breu comiat amb els companys i s'atansà a la barra.

— ¿Véns a buscar el sobre, Barrera?

— ¿Hi ha alguna cosa interessant?

— De matinada atracaren el casino de Monte Picayo.

— ¿Molta paperassa?

— Encara no ho tenim avaluat, però sembla que han fet una bona sacada. Deixaren la caixa buida i els clients nets.

— Bingo i línia. Vaig a trucar a la redacció...

— Ja ho he fet jo.

— Estàs en tot, Salvador.

— He pensat que avui no vindries. Ja fa uns dies que no passaves per ací. Estàs molt ocupat, ¿no? Amb la cosa dels macarres...

— Estava.

— ¿I la querella?

— La retiraran. Negociaré amb Sandokan. Ell i jo s'entenem d'allò més bé.

Beguí l'últim glop de cervesa i cridí el bòfia cambrer.

— Trau el compte.

— Està pagat — s'avançà el secretari de premsa.

— Dóna gust vindre a les comissaries — comentí amb ironia calculada. Salvador somrigué. Baixàrem al

despatx de premsa per les escales centrals. S'observava un bon tràfec de guripes que pujaven i baixaven neguitosos. Surava a l'ambient que l'assumpte del casino era un fet policial extraordinari. Habituats al xoriço de la cantonada, qualsevol cas de la magnitud de Picayo trasbalsava la comissaria.

— Teniu un dia mogut — constatí.

— Això no és res. Aquesta nit entra de guàrdia el jutge Ferragut. ¿Coneixes Ferragut?

— N'he sentit parlar.

— Un fatxa de colló de mico — afirmà l'encarregat de premsa en un exercici grotesc de democràcia corporativa. En el passadís, al despatx a paret mitgera amb la sala de premsa, hi havia una colla d'homes i dones que feien una cua ordenada. Xerraven a veu baixa i els seus rostres denotaven un estat de cansament que no diluïa en absolut l'aire distingit que traspuaven.

— ¿Qui són?

— Afectats de Picayo. Declaren les pertenències que duien en el moment de l'atracament.

Quan entràrem al despatx de premsa, una dona, asseguda prop del teletip, s'alçà i restà immòbil fins que Salvador estengué els braços, interrogant-la:

— ¿Encara és ací, senyora?

No contestà. Féu un gest estèril, com si demanés disculpes per la seua presència. Portava un vestit senzill i estrenyia un mocador entre les mans. La seua mirada irradiava tristesa i no semblava haver extraviat una joia en sa vida. La dona sanglotà i dues llàgrimes li aparegueren als ulls, relliscant-li galtes avall.

— Senyora, nosaltres fem el que podem — la consolà el bòfia a la manera rutinària de qui ho fa cada dia. La dona s'hi avenia: plorisquejava en silenci, amb el cap cot, i era allí esperant alguna cosa més que la buidor d'un gest amable. Just allò que Salvador no li podia prometre.

— Mire — féu el bòfia amb paciència funcional —, en el moment que tingam alguna notícia de la seua filla li ho comunicaré de seguida.

— Fa quinze dies... — murmurà per fi la dona, amb una veu que li eixia a batzegades. S'atansà un ble de cabells als llavis i se'n mossegà un. El bòfia li tenia la mirada clavada al semblant. Encenguí un cigarret — ...que se n'anà de casa i no sabem res encara. — amollà amb un to més excitat.

— Senyora, la comissaria té centenars de casos per resoldre. Per descomptat, el de la seua filla entre ells; però és materialment impossible que els resolgam tots amb l'èxit que desitgem. Jo comprenc el seu estat d'ànim, però venint ací no solucionarà res.

— Perdone'm... — es disculpà sincerament la dona.

— No hi ha res a perdonar, senyora — Salvador l'acompanyà uns metres més enllà de la porta —. Si es queda més tranquil·la venint, vinga, però ja li dic...

A penes transcorregueren cinc segons que Salvador retornà al despatx, una mica atabalat per l'angoixa de la senyora.

— La pobra dona ve cada dia — va xiuxiuejar al punt que començà a escorcollar entre la pila de papers que jeien damunt la taula.

— ¿Teniu molts casos de desaparicions?

— Una garbera, sobretot d'adolescents. La majoria desapareixen uns dies i tornen a casa. En fi, l'aventura juvenil.

— ¿I les que no tornen?

— Si passat un mes no han aparegut, és difícil trobar-les. Han encetat una nova vida en algun lloc.

— ¿En trobeu moltes?

— Francament, molt poques. Les famílies adinerades contracten un investigador privat. Hi ha hagut detectiu que s'ha unflat a bitllets en casos il·lustres de desaparicions. Però aquesta senyora... Ací està — m'allargà un sobre amb l'anagrama de la xefatura imprés —. Quin desastre de taula, cony!

Sonà el telèfon i em semblà el moment adequat per a marxar. Li vaig dir adéu amb la mà i enfilí pel llarg passadís fins la porta principal. Al despatx del costat encara quedaven damnificats pels xoriços del Picayo; alguns d'ells, aclaparats, fumaven insistentment. Feien una bona fotografia de portada.

Al taulell de l'entrada un bòfia lliurava el document d'identitat a la dona que havia estat a la sala de premsa. Caminava amb parsimònia, gairebé arrosegant els peus. Baixà la curta escalinata de la xefatura i travessà l'avinguda esquivant petites alteracions de terra humida i els atifells dels obrers que construïen el Metro. La vaig seguir.

Arribà a l'altra part de l'avinguda i quan es disposava a continuar per la voravia en direcció al túnel de Germanies la vaig aturar agafant-la pel canell.

— M'agradaria ajudar-la.

— ¿Per què? — féu ella, i de sobte m'adoní que no tenia una explicació per a una pregunta tan simple. Em vaig sentir com un gran imbècil. Trobava estúpid dir-li que m'apenedia d'ella. ¿Qui era jo per a compadir-me de ningú? I, tanmateix, sentia una immensa llàstima per aquella dona.

— La meua filla no tornarà — digué amb la serenitat que plasma la convicció de la realitat. M'acaronà la mà amb dolçor i mogué el cap, lànguidament. Era una dona a tocar de la cinquantena, i el seu semblant reflectia l'infortuni d'una tragèdia assumida.

— La meua filla no tornarà — repetí suaument —. Vosté és un bon home, però no trobarà la meua filla.

— Sóc periodista. Si em facilita una fotografia i les dades de la seua filla ho publicaré al diari.

— A casa no tenim diners.

— No pretenc cobrar-li.

Per primera vegada vaig veure el seu somriure, extremadament intàctil, com si no confiàs en la concreció de la mà que acariciava. Jo restava quiet, cohibit; no aconseguia recordar quina havia estat la darrera volta que algú s'aferrava a la meua mà d'aquella manera.

VIII

En pujar al cotxe la dona s'allisà el vestit i els seus ulls adoptaren una expressió remota, com si tractés d'evocar els somnis més pregons. El seu to de veu era cada vegada més relaxat; de fet, el d'ella no era, a colp d'ull, un caràcter emocional, sinó més aviat d'aquells plegats a les circumstàncies.

— A mi em diuen Àngela — es presentà, obligada per una cortesia innecessària — . A la meua filla, Angelina. Té catorze anys, però sembla una dona. És espigada, com el meu marit.

Féu una pausa, però copsà a l'instant que jo tenia interés en escoltar-la i prosseguí:

— El meu marit és invident. Ja fa vuit anys que és a casa. Treballava en una fundició del polígon industrial del terme de Paterna. Sofrí un accident. Esperàvem una forta indemnització pero l'empresa tancà i el gerent desaparegué. Cobra una pensió de la Seguretat Social; poca cosa, però amb això i les hores que jo faig tirem endavant — posà una cama damunt l'altra, adaptantse a la fisonomia del seient —. Jo em dedique a les faenes domèstiques; tres voltes a la setmana vaig a un pis del carrer Xàtiva, i per les vesprades netege les oficines d'una botiga cèntrica. Angelina m'ajudava, abans.

En dir això se li compungiren les faccions a la cara,

amb l'esforç perquè les espurnes que se li havien format a les pupil·les no se li aigualiren. I afegí:

— Em fa la impressió que no la tornaré a veure.

— Potser, en algun lloc, troba una vida millor i s'hi queda — vaig dir, recordant les paraules de l'encarregat de premsa. Ella em fità estranyada i a mi em féu l'efecte que posava en dubte que hi hagués una vida millor en cap banda.

— Entenga'm, no he volgut dir que vostés no li proporcionaven tot el que necessitava...

— No s'amoïne. He entés el que volia dir. Sé perfectament a què es referia. Però és veritat, ella volia més, potser molt més del que nosaltres podíem oferir-li. També jo, de jove, pensava que podia aconseguir un munt de coses meravelloses i ja veu què és el que tinc. Vosté acaba de dir que Angelina podria trobar un lloc més digne. Tant de bo que així siga, o potser ho ha dit per consolar-me — m'interrogà amb la mirada —. ¿De veritat pensa que u se'n va de casa i ensopega amb una vida millor en tombar la cantonada?

Ella mateixa provocà el silenci, que es féu més espés a mesura que la rèplica tardava a aflorar. Tinguí la precaució de no mostar-me com un ingenu: no diguí res. Vaig encendre un cigarret, com un recurs quan la resposta previsible és d'una profunda vacuïtat.

— Aparque ací — féu, assenyalant-me un buit vora un camió de repartiment de butà —. Vivim enfront d'aquella esglesieta.

Era l'església d'una parròquia de barri dels ravals de la ciutat. Tenia un pati pedregós envoltat d'una tanca

de poca alçada. Uns xiquets havien aprofitat l'amplària del terreny per organitzar un partit de futbol, utilitzant el portal eclesiàstic de porteria. Davant per davant s'alçaven un seguit de finques plenes de balconades amb cossiols i roba estesa, i en algun balcó es feia visible la presència d'una rentadora de programa únic.

Pujàrem per l'escala que menava a la seua vivenda, situada en el quart pis, sense ascensor, i a mi em paregué que escalàvem el cim d'una muntanya asiàtica. Obrí la porta i se sentí la veu del marit, assegut en una cadira d'entapissat de plàstic color vermell i amb les cames sota la faldilla que penjava d'una reduïda tauleta circular.

– Àngela... – pronuncià el cec mirant a un punt inconcret.

– Sóc jo, Isidre, vinc amb un senyor que és periodista.

La dona em cedí el pas i jo avancí fins on era el seu marit, que en adonar-se de la meua presència es posà unes ulleres fosques que trobà després d'una recerca a palpes per la tauleta.

Estirà el braç maldestrament i ens donàrem la mà.

– Sóc Hèctor Barrera, del diari «El Camí».

– Jo... jo no tinc costum de llegir els diaris.

La frase no tenia un borrall d'ironia. Ho digué lamentant-se, i jo vaig ser a un pèl de dir-li que no es perdia gran cosa. Però el cec era ell.

Àngela féu que m'assegués a la tauleta, enfront del seu marit, a qui vaig advertir que la meua presència incomodava, no tant, crec, per l'objectiu de la visita, com

per allò que tenia d'intrusió en el seu món de soledat. La dona s'introduí en una habitació i em portà una fotografia de la seua filla. Tot seguit prenguí nota del vestit d'Angelina el dia que desaparegué i dels seus trets físics. M'oferí un café que jo vaig acceptar de bon grat.

Era un café recalfat, i el conyac, una marca desconeguda, acabà per tornar-lo insípid. Tots tres guardàvem silenci: Àngela m'observava, jo contemplava la fotografia i el cec feia petar els dits contra la tauleta amb ritme descompassat. Tenia una bellesa rigurosament infantil, l'Angelina, i t'adonaves al primer esguard que havia crescut sense donar temps a què les cames i els braços, esprimatxats, guardassen una relació proporcional amb la seua alçada. En canvi, la cara era una mica grassoneta, afavorida, potser, pel pentinat de tall circular, que jo identifiquí de moda als anys seixanta.

Després d'una ullada al rellotge els vaig deixar el telèfon de la redacció i me n'aní sense poder beure'm tot el café de la tasseta. El cec m'estrenyé la mà amb una mica més de naturalitat que no ho féu en rebre'm, potser compensant la fredor del seu comportament rígid durant la meua estada al pis, o perquè, i era notori, amb la meua marxa recuperava el seu cosmos de solitud. La dona m'acomiadà afectuosament.

En el pati de l'església, a causa de les diverses internades ofensives que praticaven la garbera de xiquets, el cotxe tenia una capa lleugera de polsim. Els que xutaven contra el portal eclesiàstic dominaven el partit, i el resultat devia ser d'escàndol, ja que l'encarregat del marcador, un menut rancallós, no donava coll.

— Ei, col·lega! — cridà una veu juvenil.

Em vaig girar. Un morenet d'aspecte pollós en funcions de defensa lliure tragué un braç per damunt la tanca i l'agità, un punt excitat.

— ¿Què vols, Alexanko?

— Enrefila'm un cigarret, que m'avorrisc.

Al paquet només en quedaven tres, n'extraguí un i li vaig llançar la capseta als peus. Ni tan sols els va recollir: fità la coberta del paquet i m'adreçà una mirada draconiana.

— Clava-te'ls en el serengue, fill de gossa! — m'escridassà, entre indignat i no poc sorprés. Era un pollós primmirat. Jo encenguí el meu, però de camí a la redacció vaig pensar seriosament en la possibilitat de canviar algun dia de tabac.

En la primera planta només hi era el Noi, teclejant nerviosament mentre manipulava un assortit de paperets solts que feia servir de bloc de notes. El Noi era el meu ajudant, natural de l'Empordà i soci del Trilita en allò que pertocava a les amistats femenines i als sofriments pel Barça, l'única entitat a la qual romanien fidels.

— Salut, Noi.

— Poca me'n queda, vaig tot el matí de bòlid.

— Encara tens la tarda. ¿Has anat a Picayo?

— Això faig — contestà sense alçar la vista de la màquina —. ¿Oi, Barrera, que ho remataràs tu si se'm fan les tres de la tarda?

— ¿Per què?

— A dos quarts de quatre surt el tren cap a Girona. Me'n vaig a Mont-Ras. Tinc el dilluns lliure i he decidit veure la família.

— D'acord.

— L'atracament va en primera. S'han de redactar deu línies pel peu de foto de portada. Això ho faràs tu, ¿oi? I també els titulars de primera i els interiors.

— ¿I què més, Noi?

— No fotem, Barrera — exclamà empenyent a un costat la màquina d'escriure —. Estic des de les nou del matí allà a Picayo, vinc acagallonat a la redacció per deixar-ho enllestit, i tu creus que abuso.

— Molt bé, home, tranquil, no he dit res. Engega a fer la mà quan et semble oportú.

— Així m'agrada, que siguis comprensiu — continuà teclejant —. ¿Què en saps del conveni, Barrera?

— Les emocions fortes van a càrrec del Xino. Per cert, ¿on és?

— Són tots al Rambo. Dinant. ¿No hi vas?

— No. Vaig a fer-me un reportatge per al magazine sobre les exhibicions sexuals de cara al públic. Noi, ¿coneixes Remigi l'Artillero?

— No. ¿Qui és?

— Un paio amb una ferramenta d'ací a Mallorca.

— Déu n'hi do, quina mala bèstia!

— Deu ser la taronja.

— O l'orxata, vés a saber — rigué el Noi —. Escolta, Barrera, ha telefonat una tal Marta.

— ¿Què volia?

— Tornarà a telefonar. La xicota, ¿oi?

— Dona't aire, que el tren ix a les tres i mitja — vaig dir mentre introduïa el paper en la màquina d'escriure —. Noi, ¿el Trili i tu encara aneu a ballar... com es diu, collons?

— ¿Al Corral de la Pacheca? Oi tant! Cada tarda, a partir de les set, ens pescaràs allà. ¿Saps com es fa dir ara el Trili?

— És imprevisible.

— El Rei del Mambo, tu. És l'hòstia. Hauries de veure com es tragina les titis de la Pacheca. Quins calentons s'hi fot, el malparit!

— Un dia farem un reportatge sobre el Corral. És curiós, aquell pati. ¿Com començaries tu el reportatge que tinc entre mans?

— ¿El de l'Artillero? Doncs fes una referència a *París-Texas*, de Wim Wenders.

Genial. Jo no havia vist la pel·lícula de Wenders, però si les xifres de la crisi del cinema eren aproximades, suposí que una gran part dels lectors tampoc. Havia d'omplir cinc fulls, però tenia l'avantatge de l'exclusiva novedosa. Vull dir que hi podia posar imaginació: «Tot açò que vaig a relatar — començí a escriure — no els vindrà de nou a aquells lectors que hagen vist la pel·lícula *París-Texas*, de Wim Wenders. En les societats industrials, el mercat sexual assoleix, cada vegada més, cotes que superen la ficció. Ací a València...» I així fins a cent cinquanta línies, una mica estirades de descripcions banals i un poc de morbo en les entrades dels titolets.

El reportatge de ca l'Artillero s'allargà a tocar de les

dues hores i un quart. Durant aquest temps el Noi havia marxat deixant-me l'encàrrec dels titulars i la redacció del peu de foto de portada. Com que era dissabte, l'equip de la primera planta perllongava més del compte la vesprejada, tret de Paco, que retallava les tires del teletip, i Maru, llimant les pàgines especials de cultura dels diumenges. La resta continuava en el Rambo, apalancats en una partida de copo, l'especialitat del dissabte, en què el Xurro tenia menys possibilitats de deixarnos secs.

ANAREN A FER SALTAR LA BANCA I TORNAREN EN CALÇOTETS, titolí l'atracament del Picayo en portada. A sota, una foto de la sala de joc buida i una altra de la cua dels afectats en comissaria, cedida per gentilesa d'un bòfia que, lògicament, l'havia fet pagar com calia. A l'interior del sobre de comissaria vaig trobar-me, pam amunt, pam avall, el de sempre: un parell de gasolineres assaltades, una botiga de vídeos amb els vidres esmicolats, un senegalés que havia atracat una sucursal bancària del centre de la ciutat amb una pistola de plàstic, més atracaments i la trobada, no per habitual menys esgarrifosa, del cadàver d'un jubilat que vivia sol al seu pis. Tots aquests esdeveniments mereixerien quinze línies en la plana de fets diversos, inclòs el jubilat, a qui l'òbit sorprengué mentre veia un programa de televisió. Deu dies després, el veïnat, estranyat pel tuf pestilent que notava al replà del pis, resolgué tombar la porta i entrar. Curiós, el topant que ens envolta a les grans ciutats, on només l'olor de cadàver genera una mica de solidaritat. D'altra banda, un oblit del gabinet

de premsa de la bòfia m'havia privat de les dades personals del jubilat. No hi feia res, n'era un entre un milió. I punt.

Pugí a la segona planta, al despatx dels maquetistes, que es posaren cofois per la rapidesa del Noi a lliurar el treball de Picayo. En eixir, des del despatx del redactor en cap el director em féu un senyal per tal que m'hi acostés. Jo duia a la mà el reportatge de ca l'Artillero i el deixí a la taula del redactor de política local, encarregat de coordinar el Magazine, abans d'entrar a l'oficina on era el director.

Anava enfundat en un vestit blau marí, collita Rodier, calçava sabates noves de trinca i lluïa una corbata amb dibuixos verds i vermells sobre fons blanc, que li queia com un joc de maraques en mans de Montserrat Caballé.

— Seu, Barrera — va manar, amb aquella veu de barí-ton que posava quan es dirigia a nosaltres.

— M'ha dit l'advocada que has arribat mitja hora tard a la cita del jutjat.

— M'he adormit...

— La gent indisciplinada no té lloc en aquesta empresa. No cregues que tens els advocats a la teua disposició!

— Jo tinc el meu advocat...

— De la CNT, és clar! Es presentarà davant el jutge amb un míting contra les estructures del sistema i totes les imbecil·litats a què ens té acostumats. En bon lloc ens anava a deixar!

— No pitjor que el deixarà la nena aquesta.

— La nena, que tu dius, té un nom i un prestigi guanyat a pols.

— Està bé, home, no s'angoixe. No farà falta cap advocat, jo mateix ho solucionaré.

— Cada vegada que t'escolte que vas a solucionar un problema, un calfred em recorre l'espinàs. Tu no faràs un pas sense el meu consentiment, ¿entesos? ¿On són les famoses proves contra els proxenetes?

— No li acabe de dir que no caldrà...

S'alçà de la cadira i es dirigí a la porta del despatx.

— Tinc massa maldecaps per discutir amb tu. T'ho repetisc: ni un pas sense el meu consentiment.

Tancà la porta i ens deixà el soroll metàl·lic del pany i un rastre embafador de colònia Andros.

— Caguensamare! — no vaig poder evitar l'exabrupte intens —. Aquest paio em trau de polleguera!

— Calma't, Hèctor, que et pot sentir i s'agreujaran les coses — procurà ablanir-me Manuel, l'home que més anys duia al diari i que feia de pont, des del seu càrrec de redactor en cap i de la millor manera que podia, entre la direcció i els treballadors.

— Tinc els collons agres de sentir-lo. La culpa que un reportatge siga objecte de querella la té ell. Si en comptes d'anar a dinars i sopars amb els mangantes dels polítics es dedicàs a fer les feines que li pertoquen, no passarien ni la meitat de coses. I bé que ho saps tu.

Manuel adoptà una actitud de concòrdia:

— No parles així, Hèctor. Has de comprendre que el director d'un diari ha d'estar ben relacionat amb la classe política.

— Mira, Manuel, jo em faig càrrec que tu estàs on estàs i has de dir les coses des d'eixa posició. Fins ací tot correcte. Ara bé, aquest paio és un mangante que tant li fan els problemes dels seus redactors i que l'únic que pretén es dedicar-se a la política. Com l'advocada, guanyar-se prestigi social a costa nostra — m'alcí de la cadira —. ¿No t'adones que és tan cínic que pot perfectament dedicar-se a la política?

— Deixa-ho córrer, estàs excitat...

— Sí, home, el pap ben tancat, que et queda poc per a la jubilació.

El redactor en cap inclinà la barbeta, decantant-la suaument. M'adoní que n'havia fet un gra massa, l'home no es mereixia tant.

— Perdona'm, Manuel — m'excusí donant-li una palmadeta al tos —. Sóc un trasto. Si hi ha una persona que es mereix un respecte ets tu. Perdona'm.

— Darrerament esteu tots molt nerviosos.

M'oferí un cigarret ros que vaig refusar.

— ¿Has fet algun reportatge per al magazine? — em va preguntar, amb aquella bondat que el feia tan particular i que a mi em descentrava.

— Digues-me, Manuel — li vaig preguntar, i el meu semblant era tot un interrogant —, ¿com t'ho fas per suportar estoicament el ramat de fills de puta del consell d'administració?

Aspirà profundament del cigarret i llançà una glopada de fum que es barrejà amb les primeres paraules.

— Fa trenta anys jo també tenia el teu caràcter. Quan començí a treballar ací era un xaval ben trempat.

Ja fa una estona que sóc ací, ¿saps? He vist i he fet de tot. Massa, potser. He vist bons periodistes, amb una il·lusió tremenda, que acabaren acceptant transcriure notes de societat per tal d'embutxacar-se el sobre corresponent. Aquest diari ha canviat d'empresa vuit voltes, i cada vegada nosaltres ens havíem d'amotllar als criteris ideològics de la societat que se'n feia càrrec. Pocs directors han estat més de tres anys seguits dirigint el diari. ¿Per què? Molt senzill: pensaven que el diari el dirigien ells, és a dir, es creien allò de la clàusula de consciència i la independència de criteri. Enguany farà sis anys que Font és director — féu una bona xamada del cigarret —. Barrera, una societat mercantil no compra la capçalera del diari si no és per traure-li un bon rendiment o per servir a una política determinada. Aquests són dels primers... i si cal també dels segons. De totes les empreses que han passat per ací, és l'única que ha tret uns guanys considerables. L'any passat tancaren l'exercici econòmic amb més de dos-cents milions de pessetes de beneficis. Uns guanys que vénen directament de la contractació de publicitat. En canvi, nosaltres encara escrivim amb les mateixes màquines i els teletips fan el mateix soroll que fa deu anys. Això sí, canvis en la maqueta i en allò que pertoca a la imatge del diari, tots els que calguen. Per cert, Barrera: ¿quan has vist que el diari informe del conveni dels treballadors del Corte Inglés, de la compra de Galerías Preciados o de les inversions immobiliàries de les caixes d'estalvis? Això, per posar-te només tres exemples. Resumint: és veritat, em queda un any per a la jubilació,

després em dedicaré a pescar mentre espere l'habitual problema cardíac. Fume massa, ¿saps? Però tant fa, quan arribes a la meua edat t'adonaràs que tot és relativament important. Tot, excepte que tu existeixes i tens dret a una mica d'egoisme. Només un poc.

Sonà l'interfono:

— Manuel — se sentí la veu del director —, puja un moment, per favor.

— Ara vaig, senyor Font — tancà l'interfono i s'alçà de la cadira —. Un any passa ràpid — em digué amb un gest palesament resignat, mentre voltava la taula per eixir. Recollí uns fulls i s'adreçà a la porta. Des d'allí encara féu:

— No parles als xavals nous de la forma que jo ho he fet. Això està bé que ho diga jo, però tu encara ets jove. En fi, oblida la conversa.

Se n'isqué sense donar-me temps a dir-li que les darreres paraules eren si més no innecessàries: ningú no creuria que les hagués pronunciat ell, el reservat de Manuel. Tot plegat, havia valgut la pena suportar la imbècil rigidesa del director. Jo ja tenia un bon concepte del meu redactor en cap, intuïa que el seu fons no era tan inaccessible com ell pretenia, però ara, després d'aquella petita conversa, l'apreciava una mica més. A pesar de la relativitat de les coses, potser per a ell era important que la redacció li tingués una certa estima. Ni que fos una poca.

Baixant les escales em vaig creuar amb la sots-directora, que pujava de la primera planta.

— Home, per fi — exclamà —. A tu no hi ha manera de trobar-te quan se't busca.

— ¿Què passa, Lídia?

— ¿Què passa? Mante, ¿tu creus que nosaltres fem el Be Negre? ¿Tu creus que açò és un titular de portada?

— No deixa de ser veritat.

— I tant que és veritat, però interpretar-ho d'aquesta forma sobra, ¿no? Dic jo que no és precís que digues que tornaren en calçotets. Em sembla a mi, vaja!

— No hi ha hagut desgràcies...

— Però podrien haver-n'hi si deixés passar aquest titular en portada. Sense conyes, Barrera.

— Dona...

— Vinga, canvia el titular i les dues primeres línies del peu de foto. I ràpid, que és dissabte i el personal vol fugir.

Devia ser un dissabte peculiar, perquè el Xino anava ben engalanat. Fins i tot s'havia comprat unes ulleres que li conferien un aire d'home especulatiu, i al seu pas escampava una ferum de colònia de garrafa. M'ho indicà Àlex, prement-se el nas amb dos dits i assenyalant-me la taula del Xino amb l'altra mà.

— És com si a un tuareg li regalaren un tros de moixama — digué, sense apartar la vista del Xino.

— ¿Com ha anat la partida? — que jo li preguntí.

— Fatal. M'han deixat sec.

— ¿El Xurro?

— No. Entre Xuso i el Xino. Escolta, Barrera, dilluns a la nit tenim reunió de la Unió de Periodistes. Hi tractarem el teu tema. Si vols acudir, pots fer-ho.

— Seria convenient que no tractàreu res referent a la querella, perquè potser la retiren i s'armarà un guirigall per poca cosa.

— És igual, ja saps que a la Unió li interessa tot allò que ens done una mica de protagonisme, mentre dure el procés de reconeixement per part de l'administració.

— Endavant, doncs. Ah, tinc un parell de reportatges entre mans: un sobre matons que es dediquen a cobrar morosos i un altre sobre els adolescents que se'n van de casa.

— Bons temes. ¿Com se t'han acudit?

— Estic fins als ous de fer taula. M'he tornat un pèl gras.

— En canvi jo n'estic ple de perdre el cul per l'asfalt...

— Però t'has fet d'allò més famós. Fins i tot el GAL t'envia correspondència. Encara com heu posat en el conveni les indemnitzacions per a minusvàlids. Has tingut una bona idea, Àlex.

— Collonuda, ¿veritat? Doncs encara te'n fotràs més quan et diga que la sèrie sobre el GAL tocà fi en rebre el teu director una amenaça de mort.

— És un dandy...

— És un fill de la gran puta. Mentre les cartes arribaven al meu nom no baixà ni a solidaritzar-se.

— Cosa que deixa en evidència que a la Unió de Periodistes hauríeu d'estudiar la possibilitat de muntar una cooperativa i publicar un diari. Ja sé que ens obligaríeu a fer un diari d'esquerres, però un comunista com tu tractaria millor els redactors, vull dir econòmicament. Amb una mena de diari així, d'esquerres i patós, jo tinc clar que tu series el director.

— T'assegure que s'arribaria al fons de les coses, fins i tot en les qüestions d'estat.

— A nosaltres, els de províncies, l'estat ens queda una mica lluny.

Amb la mà em féu que m'atansés on era ell. Vaig donar la volta a la taula rectangular i m'asseguí al seu costat, vora al finestral. Estava núvol, però era igualment fluid el tràfic dels cotxes que fugien de la ciutat.

— El GAL és una qüestió d'estat —m'amollà de sobte, a tall de tràiler de serial de misteri, just quan encara jo no havia fixat la vista en el seu rostre, encaixat a la conjuntura del moment.

— Tothom ho sap, això — li contestí amb manifesta indiferència.

— Para i fuma, figura: tothom ho suposa, que és diferent. El GAL és una qüestió d'estat, sabeu tots, i jo afegesc: amb la connivència del govern.

— Àlex, que és un govern d'esquerres...

— Socialdemòcrata — va tallar —. I compte amb el matís, perquè té la seua importància.

— Jo crec que hi ha afers d'estat que no pot dominar el govern.

— Correcte el copo — féu un símil Àlex —, però aquest afer el domina completament.

— Està bé, dispara — vaig dir mirant el rellotge —, però breu i concís.

— Si no m'ho dius, rebente — somrigué satisfet —. Està claríssim: ¿des de quan el govern francés ha començat a negociar amb el govern espanyol la qüestió

dels refugiats bascos i la deportació d'etarres a l'Àfrica i a Sudamèrica?

— No ho sé.

— Així aneu per la vida. Doncs des que l'estat espanyol s'inventà el GAL i d'aquesta manera tenia un tema de negociació amb l'estat francés: tu m'expulses etarres, jo acabe amb el GAL. Heus ací la proposta espanyola: i llavors el ministre de l'interior gavatxo perdé la cornamenta anant a Madrid.

— Molt ingeniós, però no veig la mà del govern enlloc.

— Tu no veus el Sam vestit de mariner. El GAL travessava la frontera espanyola amb una impunitat que feia fredat.

— ¿I què?

— ¿Què? Doncs que a la frontera mana la bòfia, un cos que pertany al Ministeri de l'Interior, al front del qual hi ha un civil.

— Psss...

— Ni psss..., ni hòsties. El Batallón Vasco Español va durar quatre dies perquè era d'extrema dreta i no interessava al govern d'aleshores, però el GAL no tenia ideologia, eren professionals de la pipa.

— Molt bé, d'acord — vaig dir jo, alçant-me —. ¿I per què no has escrit, tot això?

Posà cara de beneit:

— Home, no tenia proves...

— És a dir, només posseïes suposicions.

— Sí, però eren suposicions lògiques.

— Suposicions, al capdavall. Tu i el Xino faríeu un

diari collonut. Seria divertit treballar en un diari dirigit per vosaltres dos.

— Seria fantàstic — intervingué Maru, que es disposava a marxar —, si no fos que el periodisme és la gran mentida d'aquest segle.

— Sobretot si no tens més remei que confeccionar les pàgines de cultura — replicà Àlex.

Maru se'l mirà de gairó i, abans d'anar-se'n, m'entregà una nota: «Ha trucat una nena de nom Marta. T'espera a les nou en l'església de sant Agustí cantonada Guillem de Castro. Que aprofite».

— Bo, John Reed — m'acomiadí d'Àlex —, vaig a rematar un titular i un parell de ratlles que tinc pendents.

— I després a clavar-la, ¿eh? — digué, fent mímica obscena amb la mà.

No li vaig contestar, em limití a somriure-li la facècia i ané a la meua taula, vaig posar el paper a la màquina i em vingueren a la memòria els dos-cents milions de pessetes de beneficis que havia comptabilitzat l'empresa l'any passat. La màquina era una Erika de fabricació alemanya, amb un teclat tan dur que al cap d'una estona d'escriure ininterrompudament els capcirons dels dits se'n ressentien. Confeccioní el titular de portada i després de retocar el peu de foto ho vaig deixar al despatx dels maquetistes, una mica neguitosos pel retard.

El Xino, capficat en els seus papers, alçà el cap en el moment que passí pel seu davant.

— Necessite el teu ajut — em digué, a continuació del xiulet que féu per cridar la meua atenció.

— Tu diràs.

— He passat una nit grandiosa amb l'Esther, i ara mateix tinc un problema.

— És clar, necessites un dipòsit de penicil·lina.

— No sigues malparit.

— Era una broma, Xino. Em va semblar una tia extraordinària, l'Esther.

— Meravellosa — abundà ell —. Avui he quedat amb ella. Anem a sopar, després farem unes copes i...

— La palla marinera obsequi de la casa. ¿Però no faeneja, avui?

— L'Artillero li ha concedit un permís especial a fi que celebrem com cal la trobada. Però tinc el problema de la Sofi...

— ¿La Sofi? — vaig repetir, amb ignorància assajada.

— Sí, Barrera, sí, fa temps que la Sofi i jo anem embolicats. I t'ho dic perquè sé que en tu puc confiar.

— ¿I es pot saber on us veieu? La Sofi sempre és al bar...

— Preferesc no dir-t'ho.

— Està be, cal respectar la intimitat dels amics.

— Et sorprendria el lloc de les nostres cites — insistí el Xino.

— A mi, en afers amorosos, hi ha poques coses que em sorprenen. Estic segur que feu l'amor en un lloc ben romàntic. Però compte amb el Rambo, que ja saps que va fer la mili en el Tercio i aquestes coses no les veu clares. Tira u seixanta d'alçada però fa virgueries amb el mosquetó.

— No m'ho recordes, que se'm posa la pell de gallina.

— ¿I a on cal, la meua mà?

— En la Sofi.

— Xino, jo...

— Entén-me. Es tracta que baixem al bar, i després de fer les copes marxem amb l'excusa que hem d'anar a cobrir una informació important. Però ho has de dir tu. ¿Entesos?

— Supose que aquest numeret no l'hauré de fer sovint.

— Només en casos d'urgència.

Baixàrem al carrer i ens trobàrem amb el salut amatent del vigilant jurat, incondicional com sempre, i tot seguit, en el lloc habitual, Sam i el seu saxo que a pesar de la temperatura ambiental tenia la pell del front suorosa, a causa d'unes notes altes que no vaig reconèixer, possiblement perquè eren de collita pròpia. Darrerament Sam estava molt creador, però tenia la prevenció d'oferir les novetats en dissabte, dia que l'escala d'entrada a la redacció acollia poques visites. A la funda de l'instrument hi havia un reclam de monedes i el Xino hi deixà quaranta duros, a canvi que toqués algun ritme similar a una salseta.

— Moltes gràcies, senyor — féu Sam, que, dirigint-se a un públic imaginari, afegí —: I ara, senyors i senyores, dedicat als esforçats treballadors de la informació, una peça del Caribe acabadeta de descarregar per al Xino i el seu amic.

I cantussejà:

Río Manzanares
déjame pasar
que mi madre enferma
me mandó llamar.

Acabada l'estrofa fluvial, prosseguí la cançó amb el saxo.

— Quina conya té el negre! — comentà el Xino ja en la barra del Rambo. Més que conya, a mi em feia la impressió que Sam se'n fotia de tot i especialment de nosaltres, que era el veïnat que tenia més a mà.

I de la Sofi no calia dir ni pruna. Anava empolainada, amb un vestit que obria un escot generós i realçava la presència de la pitrera, abombolada cap a la gola, i amb un pentinat recent de perruqueria. En veure'ns no dissimulà un somriure extremat, que contrastava amb la cautela del Xino, modoset i en un segon pla, darrere meu.

— ¿Què voleu prendre? — digué la Sofi, dirigint-se a mi però mirant el Xino.

— Un conyac i un paquet de celtes — demaní jo.

— Un combinat de maduixa — féu el Xino.

— Xinet, fill meu — el renyà la Sofi carinyosament —, no en gastem, ací, de combinats.

— És que tinc mal de panxa. Fes-me una camamilla.

— Una tissana t'anirà millor — oferí la Sofi, amable.

— Doncs això — contestà el Xino, receptiu.

La Sofi marxà dins la cuina a cercar la tissana. Al bar hi havia poca gent arraconada junt al televisor, que retransmetia un partit de futbol de la lliga anglesa.

Rambo observava embadalit les jugades mentre s'empassava un sandvitx. Pel finestral mig obert del bar ens arribaven les notes desafinades del saxo de Sam. De tant en tant deixava l'instrument i cantava acompanyant-se amb un repiqueig de peus i una volta completa sobre els seus talons.

— Puta vida la nostra — em queixí mirant Sofi, que servia les comandes.

— Imagina't nosaltres — féu ella —, sempre ací, com si fóssem la funerària, de servei permanent. Això vostre és la glòria.

— No cregues, Sofi — vaig provar sort jo, mentre el Xino posava cara de cura intensiva —. Ara mateix, per exemple, després de tota una setmana de treball, encara hem d'anar a l'aeroport...

— ¿Els dos?

— Sí — contestà el Xino, amb rapidesa però amargament.

— No hi ha dret! — exclamà la Sofi —. Això és un abús de l'empresa, us van a matar la faena, cony! — i recuperant el to de veu normal, preguntà —: ¿I acabareu molt tard?

— Uf! — esbufeguí —. Els avions d'Ibèria no se sap mai quan arriben.

— La mare que els va cagar! — exclamà Sofi, visiblement consternada.

— Au, mone, no siga cosa que els done per la puntualitat — conclogué el Xino amb la veu somorta.

— Apunta-ho al meu compte — vaig fer jo quan eixíem al carrer. Abans, però, li diguí, senyalant el Xino

que marxava cap al cotxe —: Està fotudíssim, Sofi; ha agafat una malaltia venèria. Es veu que folla amb cada guarra...

— ¿Guarra? Escolta, tu...

No vaig escoltar res, per si de cas vaig avivar el pas i em reuní amb el Xino, que engegà a l'instant.

— Tranquil, nano, s'ha quedat satisfeta.

— ¿Tu creus?

— Segur — contestí amb fermesa, i marxàrem cap al centre de la ciutat.

IX

A l'església de sant Agustí, cantonada Guillem de Castro, una congregació de fidels m'acompanyava en espera que Marta, impuntual, arribés al punt d'encontre. Acabaven d'acomplir el precepte catòlic de la missa setmanal i comentaven els uns amb els altres, com aquell que ho fa a Canaletes després d'un partit del Barça. Jo estava recolzat en un cantó de l'església, tenia un dels peus sobre la façana i no treia l'ull dels cotxes que s'aturaven en el semàfor que regulava el tràfic provinent de la cruïlla Xàtiva-Sant Vicent. Per allà, possiblement, apareixeria Marta.

Des que el Xino m'havia deixat a la voravia d'enfront, a l'entrada del passatge de la finca de ferro, havia consumit dos rebentats de Soberano i un de rom Negrita per combatre la humitat ambiental, aquest oratge propi de les ciutats mediterrànies. Quan el vent bufava mar enfora no hi havia drap avinent amb què embolcallar-te, excepte l'alcohol. El millor remei contra les temperatures aquoses.

I allí estava jo, exposat a les inclemències urbanes, sense acabar d'entendre la paciència que demostrava. Passaven deu minuts de l'hora convinguda i sols el recer d'un rogle de beates em retingué a la cantonada. Succeí, també, que en consultar el rellotge recordí que alguns dels detalls de Marta bé valien alguna imperti-

nència. Com deia Trilita: «En aquesta vida o es té patrimoni o cara. I nosaltres hem nascut pobres». La filosofia vital de Trili no era profunda, ni tan sols contenia pensaments especulatius, era d'aquelles funcionals, molt de l'època.

Empassar-me el fum de quatre celtes seguits m'havia deixat la boca intractable. Segreguí saliva i llancí una escopinada que el vent transportà fins un poc més enllà del primer rogle de beates. Una d'elles, la més jove, que duia un pentinat estil Greta Garbo recobert amb un vel obscur, m'adreçà una mirada despectiva, però no tant com la que jo li vaig retornar. Tenia tota la traça d'una soltera reumàtica i, francament, la feligresa no era un cardo, però tanta oració havia acabat per donar-li un aire tan provocatiu com el que podia brindar una cabra amb mitges Marie Claire.

Vaig tombar la mirada cap a la porta de l'església i vaig descobrir el perfil de Marta, fulard negre lligat sota la barbeta, parlant amb un capellà d'esguard recelós, que devia ser, suposí, el pastor del ramat de feligreses allí congregades. Parlotaven molt animats. Potser ell li demanava alguna ajudeta per a reformes del local. Amb els capellans ja se sap. Instants després, Marta li besà respectuosament la mà i se'n vingué cap a la cantonada, passant per davant meu sense dir-me res. Tinguí complex de pedra eclesiàstica.

Girà el cantó Guillem de Castro i jo la vaig seguir, a escassa distància, rastrejant el perfum de Rochas i la devoció que exhalava al caminar. Duia un abric marró obscur fins més avall dels genolls i no s'havia tret el fu-

lard, que li conferia un aspecte de feligresa postmoderna. S'aturà enfront de l'aparcament de la delegació d'hisenda i es ficà dins el BMW, lentament, com si esperés algú.

— Hola — vaig dir, entrant per l'altra porta.

— Perdona'm, Hèctor — s'abalançà sobre mi, besant-me —. No pensava que don Ramon eixiria fins a la porta de l'església.

— Ja es veu que ets una bona clienta — vaig mormolar, però ella persistí besant-me.

— ¿Com estàs, carinyo? — I separant-se una mica de la meua cara, afegí —: No dus la camisa que et vaig regalar...

— M'acabe de canviar.

— Quines ganes tenia de veure't! — digué, i tot seguit em clavà mà a la bragueta i la seua llengua em xopà els llavis.

— Ah...! — féu —. ¿Encara fumes aquells horribles cigarrets?

— Mai no he deixat de fumar-ne.

Em defensí amb dignitat professional. Ja n'estava fart de la croada organitzada contra la llibertat d'elecció.

— Mira què t'he comprat — digué per compensar-me —. Unes ulleres de sol.

Me les vaig posar. Eren unes Rayban, lleugeres i de tacte suau, però jo ho veia tot més negre.

— ¿T'agraden?

— Sí — i les vaig deixar dins l'estoig.

— T'estime tant... — em confessà just quan el BMW enfilava Guillem de Castro amunt, a la recerca de

l'avinguda del Cid i la carretera de Madrid. Com que el cotxe era dels que tenien punta de velocitat, el trajecte no era massa llarg i els ecologistes no emprenyaven a les hores nocturnes amb les bicicletes per dins la ciutat, aviat entràrem a la carretera de Madrid. Fins que arribàrem a l'indret amorós anà relatant-me les compres i els projectes que havia realitzat des que ens havíem vist: des del matí del dia anterior, a ella li semblava que havia transcorregut una eternitat.

Feia una nit clara, prou perquè pogués observar, ja en el caminal, el migrat avanç dels obrers en el xalet que alçaven a l'altra banda de la carretera. Marta proposà que férem un passeig per aquells camps atapeïts de garrofers. S'aferrà a la meua cintura i caminàrem amb parsimònia durant mitja hora per damunt del pedregal. L'aire bufava pur i jo vaig aspirar profundament diverses vegades, només a intervals, aprofitant que Marta em deixava la boca lliure.

Quan l'excitació ja era al punt que ella pretenia, tornàrem al cotxe, reclinà els seients, es tragué l'abric però no el fulard i s'apujà la faldilla sense deixar de petonejar-me el coll i les galtes.

— Marta, no m'havies dit que el teu marit és el jutge Ferragut.

— Tampoc no t'he dit que el xalet que estan construint ací enfront és meu. ¿Té alguna importància, això?

— No sé...

— Per a mi, el més important és que al teu costat sent vibrar tot el cos...

Em descordà la bragueta i m'abaixà pantalons i calçotets a l'alçada dels genolls. Ens posàrem de cara a la lluna, que penetrava per les finestretes del cotxe, il·luminant les nostres cites clandestines. I la penombra nocturna em mostrà que el cul d'una dona és com un paisatge desert.

El viatge de tornada, calmat l'esverament passional, fou més sociable que de costum. No obstant això, i a pesar de la intimitat que m'atorgava el fet de saber qui era el seu marit, Marta parlava de coses banals i de la pròxima cita, que ella marcaria, com sempre, d'acord amb les seues ocupacions, que no vaig saber mai quines eren, perquè, a la vista de l'estat de coses, tampoc no m'importaven. Era millor que cadascú sabés de l'altre el menys possible. Evitàvem, així, interferències estranyes al plaer pur i ras, que fou, des d'un principi, l'única atracció que ens uní. A més, ¿què m'importava a mi que fos la dona de Ferragut? Res. Però el fet de plantejar-me la pregunta ja era un símptoma preocupant. Ben mirat, si haguéssem sigut intel·ligents no ens hauríem d'haver preguntat els noms. Potser ella m'ha via mentit. Tampoc no tenia el seu telèfon ni sabia on vivia. En canvi, ella podia localitzar-me en qualsevol moment.

— ¿Et porte al centre?

— No. Al diari. He de recollir el cotxe.

— ¿Què faràs, ara?

Em palpí la boca de l'estómac.

— Sopar, pràcticament no he dinat — li acaroní els cabells —. ¿Vols sopar amb mi?

— Ho lamente, carinyo — digué amb un to evasiu —. He quedat amb uns amics a prendre café. Tinc unes enormes ganes de passar tot un dia al teu costat. Si sabesses...

Jo no demanava tant. Un dia era excessiu. Fins i tot un sopar. Sols pretenia veure la seua reacció. Ara estava més tranquil. Vés a saber si, amb aquesta mena de relació, no posaríem de moda la parella ideal. Eterna.

Aturà el cotxe enfront de la redacció, però a l'altra banda de l'avinguda. Em féu una besada llarga, inhabitual; i després, amb aquell somriure que precedia els moments de sorpresa, m'allargà la capseta de cocaïna amb dues ratlles perfectament arrenglerades al seu interior. Vaig pensar en Trilita. Li doní les gràcies i creuí l'avinguda mentre ella enfilava el BMW cap al centre de la calçada, enduent-se les meues Rayban, oblidades en la safata del canvi de marxes. Vaig mirar el rellotge: eren les deu i mitja d'un dissabte humit i tenia tota la nit per davant. Així que, descartat el Rambo per raons òbvies, em vaig farcir d'entrepans típics en un Macdònald i vaig fer via cap al Corral de la Pacheca.

A la façana del Corral hi havia la foto artística del conjunt que amenitzava la vetllada: es feien dir «Los Eléctricos», naturals de Màlaga; segons el cartell anunciador, acabaven de triomfar en una gira recent per Sudamèrica. Jo no sé si «Los Eléctricos» anaven a la moda, perquè ara les coses varien amb tanta rapidesa que no

saps a què atenir-te, però lluïen unes patilles més avall del peçó de l'orella i, morenos com eren, feien la impressió d'haver recollit molta oliva. I la que anaven a recollir si el determinisme històric mantenia la constant... Així, doncs, amb l'escepticisme sobre la música del conjunt estrella, m'endinsí al Corral, previ pagament de sis-centes peles que m'expropià la taquillera, una rossa que pesava més d'un quintar en canal. Si allò era la mostra, dins podia trobar de tot.

D'entrada ensopeguí amb la fermesa d'un andova que m'exigí vint duros a canvi d'una tireta amb números que servia, si tocava, per agenciar-te un pernil, exhibit en vertical en una cadira, que devia ser la pota d'un dels porcs que tragueren passatge a l'Arca de Noé. Mai com ara, al pagar la tireta, desitgí tant que la sort em fos adversa.

— Gràcies, xaval — agraí el porter, que arranjant-se el bigoti, afegí —: Amb la teua planta faràs estralls entre les vídues — i m'etzibà una forta palmada a l'esquena —. Qui tingués la teua edat, xaval!

Intentí aprofitar el rampell de confiança.

— Mestre, vosté deu conèixer al Rei del Mambo...

— ¿O Rei do Mambo? I tant, home! Eixe ve tots els dies a traginar-se cardos.

— ¿Per quin tros de corral actua?

— On veges gallina, xaval.

Bandegí la cortina que separava el hall de la sala i observí el panorama. El Corral presentava una bona entrada. La pista de ball, els sofàs, fins i tot la barra de bar era atapeïda de clientela d'una certa edat, inconcre-

ta, en alguns casos, però excessivament precisa en altres. De gallina, el Corral n'anava ple; i els pollastres, en número similar, voletejaven a l'entorn de la peça, cacera que em dificultava la recerca de Trilita, també conegut, en l'ambient, com el Rei del Mambo. Déu, quanta impunitat!

I «Los Eléctricos» triomfant en pla clamorós a costa d'Antonio Machín i una garbera de difunts de la peça lenta, per a lluïment dels pollastres, alguns dels quals repetien a cau d'orella la lletra de la cançó a la companya. Amb no poques penes i treballs vaig aconseguir situar-me en la barra al bell mig de dues clientes, una divorciada i l'altra vídua, que m'aclapararen a somriures. Duien, les dones, una targeta adossada al pit dret, on s'especificava l'edat, el nom i l'estat civil de cada una. L'espècie que més es prodigava era la vídua de, si fa no fa, la cinquantena llarga. Solteres, separades i divorciades, a colp d'ull, configuraven la resta en allò que feia al galliner. D'homes n'hi havia de tota classe i condició — si entrava Trilita, podia entrar tot déu —. Anaven al Corral de la Pacheca per exclusió, ja que a les discoteques no podien trobar la mena de relació que buscaven, no sé si estable, perquè hi ha edats en què l'estabilitat és més aviat efímera.

El cambrer em serví una copa de vodka.

— A la teua salut.

Brindí amb la carcamal de la meua dreta, una mena de virgo congelat, ben compacta de malucs, Basília de nom segons la targeta i mirada torta, que no parava d'enviar-me somriures càlids des que el meu col-

ze, en un desgraciat reflex, fregà una de les seues mamelles.

— Salut! — correspongué la Basília, amb aquella mirada criminal que ja se m'havia fet crònica. Apurà mitja copa de ginebra tot d'una.

— Miguelín! — cridà al cambrer, granadet i esguerrat —. Estic seca.

Em mirava amb insistència, i això em va produir certa torbació, no perquè el seu esguard fos insidiós, sinó perquè tot i els meus esforços no aconseguí que arrelàs la mirada on calia. S'acostà cap a mi i el pit on duia la targeta friccionà les meues costelles.

— ¿Tu d'on ets? — em preguntà.

— De Beniopa.

— Jo de Massanassa — féu la torta, atansant-se una mica més —. Vinc cada dissabte.

Miguelín li serví la copa de ginebra i la Basília no s'ho pensà a l'hora de passar-se l'alcohol per la campaneta. «Los Eléctricos» s'atreviren amb *Corazón loco*.

— Anem a ballar — em digué la torta. No necessità cap permís per remolcar-me de la mà cap al centre de la pista en penombra, plena de parelles que entrebancaven el pas melòdic. S'adherí al meu cos com una pòlissa i un buf de ginebra m'estaborní els sentits.

— Besa'm — em digué.

La vaig mirar. Tenia més morros que el Consell de Ministres de Guinea Bissau. Es passejà la llengua pels llavis i vaig notar que una mà pujava pel meu entrecuix, em grapejà els testicles i tot seguit, amb la bragueta encalçada, em digué:

— ¿Estàs picat de la flor o què?

— No, senyora...

— ¿I per què no empalmes?

— És que...

No gosava dir-li-ho: era la seua mirada, que no acabava de definir-se. Hauria de fer un esforç: li agafí una mamella, vaig posar l'altra mà a la panera i mirí de concentrar-me. Gallina vella fa bon caldo, vaig pensar. Però llavors ella digué:

— Mira'm.

I anà tot en orris. Per acabar-ho d'adobar, la torta recitava Machín com un xiquet la taula de multiplicar, i aprofitava per dedicar-me les lletres, amb la veu temperada, mentre m'estrenyia la bragueta, potser abrandada pel desig. O per la venjança.

Per fi «Los Eléctricos» demanaren cinc minuts de descans al públic. Això i la claror dels focus, que s'encengueren, em salvaren d'una gangrena testicular.

— Espera'm a la barra — li diguí —. Vaig al lavabo.

— No tardes — m'acomiadà la Basília.

El porter pujà a l'escenari i demanà una mà innocent, a fi que extragués un número d'un cabàs ple de paperets.

— Que puge el Rei del Mambo! — escridassà una soltera, des d'un racó.

I Trilita ascendí a l'entaulat, jovial, dinàmic. Duia un pantaló vaquer ajustat i camisa de quadres grans, a tall de ròquer, sector Elvis Presley.

— ¿No hi havia cap altra maneta? — murmurà el porter, desolat.

— Tu para el cabàs i calla — féu Trilita, sense perdre el somriure castigador.

El porter es resignà, i Trilita extragué un número, inscrit en un tros de paper de diari, i llegí en veu alta:

— El vuitanta-sis!

No em calgué comprovar la meua tireta: un grup de cardos que era prop de l'entaulat llançà un crit d'alegria.

— Que s'acoste la senyoreta premiada — digué el porter — i el Rei del Mambo li farà entrega d'aquest excel·lent pernil, obsequi de la casa El Palacio de la Bellota, d'Extremadura.

Vaig trobar que Trilita s'acagallonava per moments. En efecte, en veure la mena de femella que s'havia fet amb la cuixa de porc, O Rei picà sola per la part de darrere de l'escenari, en un descuit del galant porter, ocupat a incorporar la premiada a l'entaulat. Des de la meua posició, observí la fugida de Trilita, que a correcuita penetrà en els lavabos. Entrí just en l'instant que O Rei s'introduïa en un dels wàters. No li doní temps a passar el pany, vaig posar un peu entre la porta i el marc i el subjectí pel coll de la camisa. Empenyí la porta del wàter i el seu rostre, enrojolat per l'esforç de l'escapada, experimentà un descans.

— He vingut a buscar-te.

— No puc, Barrera. Jo m'ho tire tot, t'ho jure, però hi ha coses que atempten contra la meua dignitat. A eixe cardo no li ho faig. Preferisc el pernil.

— Tu delires.

— Ja es veu que no estàs al corrent dels sorteigs de la

Pacheca; el que trau el número ha de carregar amb la premiada.

— Així és com triomfes. ¿I ara què?

— És la primera vegada que deserte, però ho tinc decidit. Si estigués el Noi se la campanejaria ell. Ho retovata tot. Però açò és excessiu.

— Doncs hauries de veure la torta que se m'ha penjat.

— ¿Basília? Suquet de peix al costat del premi de la nit. Tu no saps el que és estar gitat amb un cardo així mentre t'estaques un sandvitx de pernil de la Pacheca.

— El que s'ha de fer per fotre un clau — vaig rumiar en veu alta —. Bo, ¿què fem?

— Esperem una estoneta. Quan «Los Eléctricos» comencen la segona part aprofitarem el bullici i escamparem el poll. I ara digues, ¿a què has vingut?

— Tinc faena per a tu.

— Estic de vacances, però faré el que tu vulgues si em traus del Corral.

— ¿I la Torta?

— Tranquil, no té retenció de memòria. ¿No veus que no es fixa?

Estàvem tancats en un dels wàters. Fora, a la resta del lavabo, se sentia tràfec de gent que entrava, pixava i eixia. Férem un cigarret, i quan encara no els havíem consumit se sentí el solista de «Los Eléctricos» que entonava aquella de:

Se va el caimán
se va el caimán,
se va pa Barranquilla...

La lletra, no caldria dir-ho, duia missatge implícit.

— Buidem l'ala — féu Trilita.

Isquérem del wàter una mica sigil·losos. En un dels urinaris, un paio amb una tenca com un mariscal lluitava per trobar-se la minga. Caritatiu, O Rei li baixà la cremallera. Alleujà la veixiga sense donar-se la volta i ruixà la ceràmica del pis. Travessant la pista de ball sentírem la cridòria del borratxo, que es lamentava de la mariconeria del Corral. «Los Eléctricos», després del descans de mitjanit, saltaren al micro amb força i galvanitzaren el galliner, esvalotat al compàs interminent dels petits focus del sostre. Travessàrem sense problemes.

Però quedava el porter.

— Confia en mi — vaig dir a Trilita.

I aferrant-lo pel pit el vaig arrossegar fins el hall, simulant una baralla. Apartí la cortina i allí eren els dos, el porter i el cardo amb el pernil entre cames, amb la vista fixa en la nostra direcció. El porter barrà l'eixida amb el seu cos.

— Faça el favor d'apartar-se — diguí amb veu autoritària.

— La senyoreta té dret al premi — oposà el porter.

El cardo assentí. Era un bingo increïble. Vista de prop, no es farien càrrec d'ella ni els de Green Peace. Em vaig solidaritzar amb el Rei del Mambo, que estava amb el cap jup i els braços penjant.

— No hi ha premi que valga — m'enfrontí al porter —. O Rei no està en condicions.

— No m'estranya — replicà el porter —. Tots els dies

trau el número del cabàs — em picà l'ullet, i dirigint-se al premi féu —: Agarra aire, estrella.

— Nanai — protestà el cardo.

Comptat i debatut, defensava els seus interessos. Aleshores el porter es ficà una mà a la butxaca i extragué dues mil pessetes d'una bitlletera indecent que lliurà a la soltera. Tot seguit desaparegué amb el pernil i els bitllets. Llavors, Trilita es posà dret i escorcollà el cabàs, amagat darrere les cadires.

— Malparit! — exclamà mirant el porter —. Tots els números són el vuitanta-sis.

— És un cas de consciència — es justificà el porter —. Si no és així no hi ha qui se la treballe. I és tan bona clienta!

— O siga — acusà O Rei —, que tots el números que han eixit fins ara estaven manipulats per tu.

— Fes-te càrrec, xaval...

— I d'aquesta manera, tu i el Noi s'heu barrinat els virgos més blindats de València — vaig afegir jo —. I el paio aquest — diguí assenyalant el porter — macarronejant-vos mentre us deixàveu la salut.

— Xiquet, jo m'he de guanyar la vida com siga — allegà el porter, que tanmateix enlairà una cadira.

— Mestre, això que ha fet no té nom. Anem-se'n, Trili.

— Tornaré — amenaçà O Rei, des de la porta.

— Molt bé, fillet, però procura no posar la mà al cabàs, que ja veus com està el corral.

Malgrat l'agosarada intimidació de comiat que amollà O Rei, una lleugera sospita em deia que tardaria

a acudir al galliner, si més no per la profunda ressaca de vídues i espècies similars que l'embarassava.

— A la teua edat hauries de cuidar-te la imatge — li vaig retreure de tornada al cotxe —. Si sabessen al diari quina mena de locals freqüenteu, tu i el Noi seríeu la rialla de la redacció.

— Eixe dia se sabrà que Àlex va embolicat amb una titi de tallers que té el marit treballant en administració; que el director es tragina l'advocada; que el Xino carda amb la Sofi en els lavabos del Rambo i que Xuso es fa la Sofi quan el Xino, per excés de faena, no compleix. Llavors, el Xino, que va de Redford per l'avinguda, voldrà fer-li la pell a Xuso, i el Rambo, que és un cap calent, farà una carnisseria. Això pel que fa a la primera planta i la seu direccional. Ja em diràs qui és el templat que en aquestes condicions bada boca.

— Queda la Maru.

— ¿La Maru? — repetí amb estranyesa —. Tot cristo sap que te la campaneges tu.

— Però què dius, home. Tu pretens que jo m'embolique amb ella per excedència de cupo.

— Doncs algú se l'ha de fer, ¿no?

— Eixe maldecap tinc jo...

— Barrera, som amics, ¿veritat? Digues-me amb qui trinques i paraula que no ho sabrà ningú.

— Amb la dona del jutge Ferragut.

Li ho diguí amb celeritat, i ell em féu una passada de vista de dalt a baix mentre bellugava el cap i arrugava els llavis. Després, llançà una escopinada i soltà:

— Perfecte. Ací tothom sap qui tragina amb qui, pe-

rò no podem saber les teues intimitats. Molt hàbil. Així tens la paella pel mànec. O potser — digué fent un somriure — no t'interessa que se sàpiga perquè es tracta de la dona d'algun personatge important de la ciutat.

Féu una rialleta de complicitat.

— Potser... — contestí jo amb un gest encobridor, i O Rei es va quedar satisfet.

— ¿T'imagines, Barrera — digué mentre s'acomodava al seient del cotxe —, l'escàndol que s'armaria si tu t'embolicasses amb la dona de Ferragut?

Vaig pensar en Lurdes, l'advocada; estava embolicada, segons Trilita, amb el director, que, per cert, estava casat amb una bella dona, filla de la classe dirigent urbana. Així doncs, no crec que l'advocada cometés l'estupidesa de tafanejar-me la vida.

— Però, és clar — continuà O Rei amb posat pensatiu —, que la dona d'un jutge així ha de ser beata per força.

— Ja ho pots ben dir — diguí jo, i no expressí en absolut una afirmació gratuïta.

— ¿Què tenim a la cartera? — preguntà Trilita només d'engegar el cotxe.

— Un grapadet de reportatges d'aquells que t'exciten.

— Ja comencem...

— Para l'orella: una empresa de matons que es dediquen a cobrar morosos; un reportatge sobre la desaparició de menors i unes fotografies que has de fer en un local d'exhibicions pornogràfiques.

— Aparca'm el tercer.

— Te'ls he dit per ordre d'importància.

— D'acord — es resignà O Rei —. El dilluns en parlem.

— Si he vingut a buscar-te és perquè tinc interès a començar a pencar ara mateix.

— ¿Ara? ¿I amb l'empresa de matons?

— Sí. Passarem pel teu pis per tal que agafes les càmeres. Tot seguit farem una visita a Butxana, que a ben segur coneix la persona adient per al pla que he dissenyat per arribar a l'empresa de matons.

— Avui és dissabte, Toni no serà a casa.

— És al Hollywood. ¿Recordes aquell cabaret que és al port?

— I tant.

— Doncs el Penjoll s'embolicà amb l'ama i fa de gerent. D'aleshores ençà que Butxana i la resta de la colla carden i beuen gratis. Rectifique: sols beuen, perquè cardar amb aquell ramat és per meditar-s'ho amb rigor.

Trilita es palpà el clatell.

— Home, no estaven tan malament... — afirmà, i se'm quedà mirant per veure la meua reacció. Vaig posar la directa i esperoní el cotxe. Eixir del Corral de la Pacheca i endinsar-se al Hollywood era com despertar-se d'un malson en la llitera d'una cel·la. Més crueltat, impossible. I tot en la mateixa nit.

X

Si les empleades del Hollywood no haguessen estat amb la mirada estàtica a l'escenari, s'haurien multiplicat els entrebancs a l'hora de creuar la gran sala fins arribar al taulell del bar. Però l'entarimat suportava la impavidesa d'un il·lusionista, enfundat en un esmòquing decimonònic, que igual treia una filera de mocadors multicolors de la màniga de la jaqueta que tres conills d'un barret de copa. Un d'ells s'escapolí de les mans de la secretària de l'il·lusionista i es perdé entre les cames del públic. Mai més se sabé d'ell. La clientela aplaudí amb força l'actuació del mag, que, a pesar de la reiteració amb què era convocat de nou a l'escenari, no repetí el número del conill, temerós, potser, de la superior habilitat del respectable en allò que feia a la caça i captura del mamífer.

Instants després, la gerència del Hollywood es congratulava en presentar un famós equilibrista, de nom centre-europeu, que demostrà la seua destresa amb una bicicleta d'una sola roda. Sens dubte, érem davant d'un artista amb talent; però el públic del cabaret estava per un altre tipus de diversió i el ciclista restà més sol que Anquetil en el Tour de France.

El local reprengué el seu tràfec comercial i Trilita i jo passàrem a la rebotiga acompanyats per l'ama del cabaret, la dona que havia confiat el timó de la seua em-

presa a un xoriço com el Penjoll; magnífica idea, d'altra banda, ja que en aigües tèrboles cal un mariner adient. Ens conduí a una habitació que tenia la porta tancada. Ens deixà allí i retornà a la sala; obrírem i els nostres ulls s'adreçaren a la boira espessa de fum concentrada sota la claror d'una làmpara que il·luminava una interessant partida de cartes.

A la taula eren Nevera, Penjoll, Danone, Galipo i Butxana: quatre xoriços i un detectiu capficats en un desafiament de copo. Associats, representaven quasi tots els sectors del gremi: Nevera, electrodomèstics; Penjoll, automòbils d'importació; Danone, supermercats i cooperatives, i Galipo, potser el més preparat de tots per competir amb els xoriços de la CEE, alta tecnologia.

— Amagueu les carteres — saludà Butxana —. John Gutmann i l'amic.

L'amic era jo, però confondre O Rei amb Gutmann mostrava el barem canallesc a què era capaç d'arribar Butxana. La selecció de xoriços saludà en silenci, alçant la mà. Damunt la taula vaig comptar, d'una ullada, unes vuit mil pessetes. El detectiu repartia les cartes davant la mirada expectant de la resta de jugadors. La tensió durà aproximadament tres minuts, fins que Galipo féu un copo de xamba. Es concediren un descans.

— ¿Una copeta? — invità Penjoll.

— Agraït — contestà Trilita. I ens asseguérem a la taula. Jo ho vaig fer al costat de Butxana.

— ¿Què passa per fora? — m'interrogà el detectiu.

— De tot. El mag ha perdut un dels conills.

— Lògic. En un local on el gerent és un xoriço, és normal que s'extravien coses.

La gerència actuà com a tal:

— Tot allò que es perd al Hollywood apareix...

— En la paella — afegí Danone.

Malgrat el posat enèrgic de Penjoll, el descony fou unànime. En resposta a l'agressió gremial retirà la botella de Johnny Walker i deixà un licor carmelità de fabricació autòctona: de Benicàssim.

— Mameu gratis i critiqueu la gerència — els espetà Penjoll.

— Era una broma — contestaren tots a una.

— Els lleves el xuplo i es ginyen — féu el gerent, que retornà la botella de whisky a la taula mentre em mirava enriallat. S'adreçà a la finestra i l'obrí de bat a bat, i una glopada d'aire humit s'escampà per l'habitació. Li reconeguí el detall i em colpí el muscle amb un ganxo de dreta:

— Estic en forma, Barrera; vaig a un gimnàs cada dia.

— Ho celebre, perquè vinc a oferir-vos un treballet.

— Fes un resum — inquirí Nevera.

— Vull engalipar Sandokan.

— M'apunte — digué el Penjoll, que intentà fer una ponència de la decisió —: Primer, per desoxidar els reflexos; segon, perquè Sandokan és la competència i em convé que s'arruïne i...

— Tercer, perquè ets el xoriço més gran que mares han parit — el tallà Butxana — ¿A tomb de què ve tanta explicació, conyàs de gerent? Al gra, Barrera.

— Molt ben dit, Butxana — aprovà Galipo, que afegí —: ¿Hi ha faena per a tots? Ja saps que jo sóc internacional.

— Depèn de si vols participar.

— ¿Per què vols empalar Sando? — preguntà Danone.

— Es va querellar contra mi per un reportatge que jo vaig fer sobre els abusos dels macarres. Però això és el que menys em preocupa ara mateix. El cas és que unes indagacions posteriors sobre ell m'assabentaren que va treballar en una empresa de matons que es dedica a cobrar morosos.

— En eixe tipus d'empresa hi ha molta bòfia implicada — m'advertí Butxana.

— Hi ha de tot — vaig prosseguir —. Estic segur que existeix una ramificació entre uns quants clubs de putes, el tràfic d'heroïna, que ve via Marsella, i les empreses de gorilles. És possible que estiga equivocat, però m'agradaria comprovar-ho. En qualsevol cas, puc arribar a saber coses de Sandokan que no li vindrà de gust que es publiquen.

— Llavors, canviaries la querella pel teu silenci — féu Butxana.

— Sí, però en últim extrem. Estic més interessat a saber qui està darrere d'aquestes empreses.

— Vocalitza — m'apremià Nevera.

— Jo havia pensat — diguí amb certa cautela — que algú de vosaltres li fotés la recaptació a Sandokan. Puc assegurar-vos que és un treball fàcil, molt ràpid i sense problemes. I, a més, d'una alta rendabilitat — vaig fer

un petit silenci, ningú no badà boca i vaig continuar —: Si efectivament existeix una connexió entre l'empresa de matons i El Paradís, buscaran entre els delinqüents el causant del robatori.

— ¿I com saps que vindrien per nosaltres ? — demanà Penjoll.

— Algú hauria de trobar la forma de dir-li a Sandokan qui ha estat el lladre. Suposem que Nevera ha sigut l'autor: lliura els diners als matons i demana disculpes pel lamentable error. L'únic que em resta fer és que, o bé jo, o bé Nevera, ensume la pista als gorilles i averigüe qui són, on es reuneixen, a qui lliuren els diners...

— És una bona idea però demana temps — féu Galipo, que s'alçà de la cadira i restà dret al costat de la finestra —. Massa temps. I supose que tu pretendràs que l'efecte del robatori siga immediat.

— Suposes bé — contestí —, per això algú hauria de posar Sando en el bon camí.

— No és de codi que un xoriço delate un altre — intervingué Butxana —. A no ser — matisà — que vulga aconseguir alguna cosa a canvi. ¿Qui delata Nevera i per quina raó?

— Per rivalitats entre bandes — diguí jo.

— Entre bandes rivals no se sap els treballs que fan — ressaltà Danone —. Has de deixar passar un temps prudencial per tal que la delació no produïsca sospites.

— Jo tinc una idea millor — anuncià Galipo —: assaltar el magatzem de l'italià.

— ¿L'italià? ¿Qui és? — vaig preguntar.

— El capo dels distribuïdors de material robat m'aclarí Butxana —. Galipo té raó, expropiar l'italià commocionaria el gremi.

— I a més, vindran per mi — assegurà Galipo —, perquè vaig a fer-li un forat de vint quilos.

— Vint quilos! — exclamà Danone.

— Més o menys — prosseguí Galipo —. Li obriré el magatzem que té l'italià a la Malva-rosa. Estic en combinació amb un tipus que treballa amb ell. És un colp fàcil.

— ¿I per què aniran per tu? — preguntí.

— Jo sóc l'únic a València que sé on col·locar els ordinadors de contraban. Ells ho saben.

— És una llàstima que hages de tornar els ordinadors — es lamentà Nevera.

— Tens el terrat congelat, Nevera. ¿Des de quan he tornat jo mercaderia expropiada? Un comprador m'espera amb el maletí a la mà. Diumenge a la nit serà l'operació.

— No ens havies dit res — protestà Danone.

— Es tracta d'una operació individual i intransferible que, ves per on, empalma amb les necessitats d'ací l'amic. Si no hagués estat així no us hauria dit res. Supose que sereu comprensius amb el meu silenci.

— Respectuosos, si més no — digué Butxana —, però Barrera continua amb les pilotes enlaire.

— No crec — replicà Galipo, i em llançà unes claus —. Són les del pis d'enfront al meu. Està buit. A partir del dilluns està-te a l'espera de l'arribada dels goril·les. Després ja és cosa teua.

— ¿Tu on seràs? — preguntí.

— A Mallorca — somrigué Galipo.

— ¿I la llança tèrmica? ¿I el Banc Popular? — es preocupà de sobte Nevera.

— Anem a pams: primer he de fondre deu quilos. Unes petites vacances.

— ¿De què collons parleu? — volgué saber Butxana.

Galipo aprovà amb la mirada i Nevera s'explicà:

— Galipo té una llança tèrmica, últim model, capaç d'obrir la caixa forta del Banc Popular.

— ¿Del Popular? — repetí algú.

— Oficina central — clarificà Nevera —. Quasi teníem el pla enllestit.

— Com que pensàveu taladrar el Popular i jo no sabia ni pruna! — s'encabrità Penjoll —. Ni tu tampoc, Danone.

— Jo... jo...

— Danone està al corrent — contestà Nevera —. I tu no et queixes, Penjoll: estàs col·locat de gerent.

— ¿Però tu saps — féu Penjoll agafant Nevera per les solapes — la paperassa que cap en la caixa del Popular?

— Mil milions, pam amunt, pam avall — digué Galipo.

— I m'anàveu a deixar fora a mi! — escridassà Penjoll —. Jo, que us oferisc la meua casa — assenyalà el Johnny Walker —. I dieu que sou amics meus!

— Mira d'aplomar-te — el calmà Galipo —. No t'haguesses quedat fora, però atesa la teua professió de relacions públiques en un local com aquest, era millor que

no sabesses el pla fins l'últim moment. T'estaques massa alcohol i una nit te'n podies anar del morro.

— Anar-me'n jo del morro! Vint anys de xoriço, amb un currículum més net que una patena i dius que me'n puc anar del morro! Jo sóc un professional.

— Si és així et regale la llança tèrmica, per tal que pugues demostrar-ho — clogué la polèmica Galipo intel·ligentment —. Però amb la condició que els treballs d'envergadura els farem quan jo torne.

— Tardaràs molt — objectà Penjoll.

— Deu quilos els creme jo en cinc mesos — encengué un cigarret —. Açò és un vermut. Ja veureu el dia que caiga la porta del Popular.

— Si te fumigues deu quilos en cinc mesos, t'enxamparà la bòfia — avisà Butxana.

— El tate no gasta, blanqueja en apartaments.

— Galipo tira de bolo — l'aclamà Danone.

— Correcte, però tombar el Popular no és una broma — acotà Butxana —. Mil quilos no s'oculten en la cartera.

Galipo extragué un petit calendari de la butxaca i el deixà damunt la taula. Amb un dit assenyalà el mes d'octubre.

— El nou d'octubre és festa, cau en divendres i és el dia que es reuneixen les autoritats per celebrar el dia de la raça.

— L'autonomia — creguí oportú esmenar-lo.

— Tant fa, cony. Eixe dia la xefatura belluga molta bòfia per a vigilar els actes oficials. Mentrestant, nosaltres taladrem la paret de la seu del PSOE, paret mitgera

amb el banc, aprofitant l'absència d'afiliats, xalant de l'autonomia. Tenim tres dies per omplir el sac. Després, una avioneta s'encarregarà de traure el paper fora del país. Quan la bòfia s'entere ja serem en alguna platja africana aventant-nos els collons amb un pai-pai.

— Així, de boquirri, pareix molt senzill — respongué Butxana —. Però ja en parlarem el nou d'octubre.

— Això, ja en parlarem. Jo m'ocuparé de fer una bona crònica. Però, amb tot, encara queden uns quants mesos i ara mateix tenim per davant Sandokan.

— L'italià — puntualitzà Nevera.

— Sando m'obsessiona — vaig admetre. Trilita i jo anàrem fins la porta. Des d'allí m'adrecí a Galipo —: Dilluns al matí seré al teu pis. Et desitge molta sort.

— Tu la necessitaràs més que ell — féu Butxana.

— Possiblement — diguí, exhalant una glopada d'aire.

La colla de xoriços s'assegué entorn de la taula, i Penjoll, després de mesurar els gots, on encara restava el solatge aigualit de l'altra ronda, repartí les cartes. Danone tancà la finestra i el silenci retornà a l'habitació. Isquérem al corredor; abans, però, el detectiu em llançà la seua pistola. Era una Heckler nou mil·límetres nova de trinca, petita i lleugera com una papallona. La vaig fitar un punt escèptic: acostumat a defensar-me amb els punys, quan no a guanyar-m'hi la vida, una arma resultava un objecte d'una contundència incontrolada.

— Funciona millor que la teua esquerra — em garantí Butxana.

En qualsevol cas, la petita Heckler em podia oferir una mica de solidaritat si aconseguia oblidar-me del batec de la sang quan s'esmuny intensament pels braços. Ens acomiadàrem.

Vam travessar la sala, no sense les lògiques dificultats a què ens té habituats el gremi de les putes en hores de treball. Intentant assolir la porta d'eixida, més enllà de reiterades proposicions de benestar sexual, proferides per meretrius de dubtosos honors eròtics, em féu la impressió que ens endinsàvem per un camí tot d'impediments selvàtics. Eren com serps que se t'aferraven al coll, com aquelles paperines que penjaven del sostre, on mosca que s'adheria mosca que allí restava: putes, en definitiva. M'alliberí de l'empaitada, amable però enèrgic, i m'esforcí per traure del Hollywood O Rei, poc aclaparat per l'encalç de què era objecte.

— De vegades em pregunte per què em necessites a mi en aquests embolics — digué Trilita quan érem fora, rebent l'agradable brisa nocturna. I afegí: — És com si no tinguesses prou en passar-les tu ben magres i volguesses que jo també les passara.

— Em dónes sort.

— Deixa't de conyes, Barrera; no m'agrada aquest assumpte. Mentre la cosa va de putes i artilleros, tot perfecte. Ara bé, si apareixen gorilles jo me'n vaig.

— Tu tranquil, que jo et guarde el tos.

— Això digueres l'última volta i un poc més i el gàngster aquell em capa.

— Fou un descuit. Mira, Trili, de les coses serioses em faig càrrec jo, ¿d'acord? Però has de vindre amb mi,

o almenys assabentar-te de les passes que jo faig. Si a mi m'ocorre alguna cosa, hi seràs tu per a contar-ho.

— Fins el dia que succeïsca el contrari.

— Bo, el cas és que quede algú per a contar-ho. I ja va bé, collons, sempre estàs queixant-te. Mone, que li has de fer unes fotos al portal del Paradís. Però, per tal que treballes ben a gust, vaig a fer-te un obsequi.

Li mostrí l'estoig que usava Marta per a esnifar, i els ulls se li obriren com dues pomes. No calgué llevar-li la mina al bolígraf, ell mateix es proveí d'un canutet de la seua propietat i aspirà una de les tiretes de coca. Inhalà pel nas diverses vegades, com si alguna cosa li molestés en el seu interior, i alçà el cap fent una darrera aspiració profunda. Jo m'empassí l'altra ratlla.

— Collonuda, nano. ¿T'ha costat molt cara?

— Depèn del dia — diguí, mentre em passaven per la pantalla mental imatges de Marta descordant-me la bragueta. Sovint resultava un preu ben alt, segons la humitat ambiental.

— ¿Saps què, Barrera? — féu O Rei amb somriure fantasiós —. M'agradaria tindre molta paperassa, no per a comprar-me una bona cabra d'importació, ja coneixes la meua indiferència pels motors, sinó per a trincar-me les ties més bones de València i estacar-me la millor farina del mercat.

— És una ambició justa.

Pujàrem al cotxe. Del Hollywood al Paradís cal travessar València d'una punta a l'altra, del mar a l'eixida sur de la ciutat, un trajecte sembrat de semàfors que impossibiliten que el cotxe assolesca velocitat. En unes

altres circumstàncies hauria estat pesat aguantar la incontinència verbal de Trilita, però la vaselina cerebral li remogué les membranes lúcides i dissertà extensament sobre diversos dogmes sindicals que no contempla el periodisme. Això, pel que fa al primer tram de camí; la segona part, potser influït pel seu estat financer, enraonà sobre el ventall de possibilitats de què disposaven Galipo i companyia per rebentar la caixa del Popular.

— Jo crec — argumentà — que no paga la pena ser perseguit tota una vida.

— Hi ha molts països que no tenen tractat d'extradició amb l'estat espanyol.

— Sí, però al Popular mana l'Opus Dei i aquests pollos tenen delegacions a tot arreu.

— I a propòsit de la pela — vaig afegir jo —, els capellans tenen, en aquests assumptes, molt mala hòstia.

— És clar, com que els costa tant de guanyar! — ironitzà O Rei —. M'has tocat els collons!

Afortunadament arribàrem a la porta del Paradís, ja que la conversa es desviava amb un tema d'aquells que encabritaven Trilita. Estacioní el cotxe davant del club, en doble fila, a la voravia d'enfront. El carrer, que acollia un seguit de clubs, era tot ple de cotxes, alguns d'ells invadint el centre de la calçada i altres el paviment de la vorera. Un jove isqué del Puma d'Or, club de paret mitgera amb el Paradís, i perbocà en el xassis d'un Golf color negre lluent. L'auxilià una empleada tot oferint-li una schweppes que el jove refusà. Perbocà de nou i a continuació s'encengué un cigarret. La dona,

marassa, insistí amb la tònica i el jove enrefilà la botella contra la paret. Se sentí un soroll sec i el dring dels vidres en caure al terra. La dona sé n'entrà al Puma. El jove marxà carrer amunt, marcant un zig-zag insegur.

— Si no hi ha prou llum hauré d'utilitzar el flash — comentà Trilita.

El rètol del Paradís era d'un vermell intens, però les lletres blanques del Puma d'Or ajudaren a pujar la sensibilitat del fotòmetre sense necessitat de forçar la pel·lícula al màxim. Trilita començà a disparar la Canon contra el portal del club. Després féu unes fotos d'ambient del carrer. Degué gastar un carret, no ho puc precisar, perquè en plena realització artística, en el moment que intentava traure una panoràmica dels rètols dels clubs, isqueren dos xicots, potser alertats per alguns dels clients que entraven i eixien, i s'adreçaren a bon pas on era O Rei. En adonar-se'n, creuà el carrer i vingué al meu costat.

— Vénen a per mi — digué, sense poder dominar l'esglai.

— Guarda la càmera en el portamaletes.

Ho féu. Els dos tipus feren esment de travessar el carrer. Eren dos pollos ben nodrits, posats de corbata. Però se'ls notava a colp d'ull que no era l'elegància, ni de bon tros, allò que més destacava en ells. Sandokan aparegué per la porta del club, ens assenyalà amb un dit obscé, i la parella de secretaris vingué cap a nosaltres.

— Barrera, ¿puc fer alguna cosa per tu? — s'oferí O Rei, molt abnegat.

— Sí: està-te quet i mira.

No calgué repetir-li-ho, hi ha coses que Trilita capta a l'instant.

— La pel·lícula — inquirí el pollo número dos, un moreno que recordava Omar Shariff en *Lawrence d'Aràbia*.

— Vine a buscar-la — que jo li dic.

Vénen els dos.

En una acció més o menys estudiada, me'n vaig a l'altra banda del cotxe. Es tracta que volten un per cada costat; així, per ordre, resulta més fàcil. Marxe pel costat dret i ensopegue amb el pollo número u, més desnodrit però en possessió d'un quintar de nervis al cos: té les faccions de la cara molt remarcades. No puc perdre temps, el company m'ensuma la panera. Amague amb la dreta, ell es protegeix l'esòfag i amb l'esquerra li estavelle el puny als morros. No ha caigut perquè la seua esquena ha ensopegat a la porta davantera del cotxe. Es du les mans als llavis, que li sagnen a doll. Conec el seu dolor: nota una buidor freda i un poc de mareig. Em gire just a temps de parar amb l'avantbraç el colp del moreno. Té força, el malparit. Amb l'altra mà m'envia un ganxo a les costelles. ¿Quants braços té, aquest paio? Necessite aire, faig una passa enrere, aspire profundament i li entre amb un u-dos a la cara que el moreno encaixa amb dignitat. L'altre m'enganxa per la cintura i un dels meus colzes, no sé quin, li colpeja la boca de l'estómac. Una potada a la soca fa la resta. Ja embalat, repetesc l'operació amb el moreno de davant: esquiva la potada per l'entrecuix però li encerte la barbeta. L'agafe de la corbata i, subjectant-lo contra la paret, li

etzibe una maneta d'hòsties francament desagradable. Anava errat: el moreno no és allò que es coneix com un encaixador. Es desmaia. Els dos gorilles resten estirats al terra. Des de la porta del club, Sandokan contempla la desfeta amb aire rabiós.

Li faig un senyal a Trilita i engeguem en direcció al pont de Peris i Valero per tornar al centre de la ciutat. Fins que no hem eixit del carrer no ens ha abandonat la mirada de Sandokan. No m'agrada. És una mirada d'aquelles en què l'odi i la repugnància, barrejats, es palesen dràsticament. En el proper encontre, determine, em farciré de precaucions. Tinc l'esquerra una mica nafrada. Colpejar dues voltes al cor de l'enemic trobe que és excessiu.

— Et confessaré una cosa, Barrera — fa O Rei —: darrere els teus braços em trobe com si davant hi hagués un mur d'una alçada infinita.

El detall paternal de Trilita no aconsegueix que m'oblide de la llambregada execrable de Sandokan. Em palpe la butxaca i note la proximitat de la Heckler, petita i lleugera com una papallona.

XI

Diumenge. M'alcí amb un dolor lleu però persistent en la renglera de costelles de la banda dreta. M'alcí tard. Eren les tres de la vesprada i la boca, tova, m'augurava un estómac adherit a l'espinàs. Fora s'esbarrava un dia gris d'hivern, i cap indici no preveia una sorpresa que pogués ablanir la tristor que s'endevinava darrere el finestral. Deteste els diumenges; són com dies inexistents, inexpressius, concentren ambient familiar i obliguen a la solitud forçada. La ciutat adquireix un silenci impropi perquè ni Déu, a pesar de la inajornabilitat de la seua tasca, no volgué treballar eixe dia.

Proví d'estirar els braços cap a dalt i el punt de dolor se situà a l'alçada de la tercera costella. Mentre em dirigia a la cuina assagí la pegada enlaire, només dues voltes. Notí una punxada aguda en allargar el braç. Vaig insistir, i, a poc a poc, desaparegué l'agullonada. A la nevera, a penes una mica de llet i el solatge dens d'un café sobrant eren el complement d'un paisatge desolador.

Afluixí l'aixeta del bany. El cos, al llarg de la banyera, esperà que l'aigua arribàs al coll. El massatge relaxant del soroll de l'aigua em menà, per un instant, a la reflexió somorta: el pensament en blanc, la síndrome del diumenge. M'hauria agradat ser, ni que fos per una estona, amb Marta. Hi ha moments que necessite com-

panyia, qualsevol companyia. Capbussí la testa dins l'aigua i, quan la vaig treure se m'aclariren les idees. El buc em cantava i el més prioritari era menjar. Baixí al bar.

M'atipí amb tres magdalenes i un café doble amb llet entre mirades capcioses del veïnat de la barra, pares de família en l'hora del xamelo i la copa de Soberano. A una taula, un d'ells remenava les fitxes i començaven la partida més llarga de la setmana, escortats per un transistor que reproduiria fidelment el carrussel esportiu. Gary Lineker i Mark Hughes els ajudarien a passar el diumenge; la resta de la setmana seria una altra cosa, sensiblement diferent. Decidí visitar Àngela en un intent de matar el tedi dominical.

El bram del cotxe semblava un malalt de bronquis expectorant. Devia ser la bateria, o els platins, o que potser hauria de canviar de cabra i deixar-me de divagacions. Amb una mica de sort li arrancaria un préstec a l'empresa i m'agenciaria un motor nou de trinca. Si no anava errat, hi havia un punt del conveni que hi feia referència. Hauria de parlar amb l'Àlex.

Coincidint amb l'inici de la primera sessió de cinema els carrers enregistraven un tènue moviment de tràfic. Constatí la netedat del centre de la ciutat comparada amb la brutícia dels districtes perifèrics. Ho constatí, dic, perquè vaig estacionar el cotxe en el mateix lloc que el dia abans, vora el pati eclesiàstic, eventual camp de futbol del barri, tot comprimit de papers relatius a productes de consum per al públic infantil. Allí, als barris, la mainada d'extracció obrera gastava els

calés amb les produccions de Luis Suñer, pinso compost de la xicalla postindustrial. De venda als quioscs.

M'adrecí al portal i vaig picar el timbre diverses vegades des de baix. Ningú no contestà, i vaig pujar les escales a contracor, però convençut de la ineficàcia dels porters automàtics. Vaig tocar de nou, esperí, vaig picar amb la mà la porta i vaig desistir davant l'evidència. Baixí. Una criatura de llavis pintats era al llindar de la porteria.

— ¿Vosté és policia?

— No. ¿Per què ho dius?

— La senyora Àngela no és a casa. El seu marit no obre la porta.

— ¿Qui ets tu?

— Una amiga d'Angelina. Em diuen Patrícia — es posà un cigarret als llavis —. Dóna'm foc.

Li encenguí el cigarret, xuclà fort i llançà un doll de fum pel nas, empolvat i amb una piga, no sé si postissa, en una vora. Duia una faldilla de cuir que a penes li tapava les cuixes, i unes mitges negres amb dibuixos li recobrien les cames, boniques, amb la corba allà on calia i ni un xic de carn més del necessari. La cara, malgrat l'agressió del Margaret Astor, denotava una adolescència no acabada de perfilar. Anava ben vestida, i els gestos, gràcils, no es corresponien al seu entorn geogràfic. S'adonà que l'auscultava i somrigué de manera delicada.

— Així que no ets de la bòfia, ¿eh?

— Sóc periodista.

— ¿Periodista? — li isqué una veu incrèdula —. ¿Vas a escriure sobre Angelina?

— M'agradaria. Tu la coneixes bé, ¿no?

— Al barri ens coneguem tots. Però potser Aure la coneix millor.

Quan acabava de parlar acompanyava el seu silenci d'un somriure de matís sorneguer.

— ¿On puc trobar Aure? — li vaig demanar.

— Al Number One.

Ubiquí mentalment el local; instal·lat en una de les zones residencials de la ciutat, Number One era una discoteca de moda fa uns anys.

— Jo vaig allí — digué —. Si vols t'acompanye.

En realitat l'acompanyava jo a ella. Durant el trajecte rememorí el reportatge d'Àlex sobre la Number One, mentre Patrícia em feia un retrat d'ambient de la discoteca. Segons escrigué Àlex, Number One s'havia transformat de discoteca adulta i elegant, per a executius de fira a València, en pista de ball per a adolescents d'EGB, que són, al capdavall, els únics interessats en aquesta mena d'indrets. Aparquí en tercera fila, vora una munió de motos de poca cilindrada.

Considerant la clientela discotequera que hi havia esperant a la porta, Patrícia era una persona madura. Joves en edat escolar s'apinyaven en la voravia de la Number, escopint corfes de pipes o bastint el medi ambient amb els núvols de fum dels seus cigarrets.

Obriren les portes i entrí dins, barrejat entre la xicalla que, des de l'inici de la gran escala d'accés, seguia amb el cos el ritme infernal que marcava la música. Anàrem a parar a un racó des d'on dominàvem l'ampla sala. Tot seguit, el criteri enfollit del disc-jòquei ens ob-

sequià amb un long-play complet de Guerrilla Urbana, un suposat grup de rock, amb coneixements de solfa escassos, al meu entendre. Patrícia se n'anà a ballar. De la pista estant em féu un senyal per tal que m'hi acostés, però jo vaig preferir apalancar-me darrere un gin-tònic i cremar-me les entranyes amb un celta.

Va transcórrer prop d'una hora i mitja fins que Patrícia no tornà al racó. Durant aquest temps, Guerrilla Urbana i La Polla Records s'alternaren amargantme la tarda. Qualsevol disc, ni que fos de Plácido Domingo cantant l'himne regional, hauria estat un detall impagable. A pesar del meu interés per les noves generacions, comproví que l'avantguarda del rock és un conyàs inaguantable. O potser jo no estic a l'altura de les circumstàncies. Tant se val: els meus coneixements musicals quedaren fondejats en els Rolling Stones. La resta, sospite, són uns pollosos.

— Passa'm un glop, col·lega.

Havia de succeir. Al racó vingué un mini-home amb una creu penjant-li d'un peçó de l'orella. El paio lluïa jupetí i pantalons de cuir que feien joc amb la necrologia en boga, monyiqueres als braços i cabell de caporal de l'exèrcit espanyol destinat a l'Àfrica. Lamentable, tot plegat.

— La Polla em col·loca — m'amollà el mini-punky tot seguit de deixar-me el got només amb els tres glaçons. Recordí Job: un pensament imbècil el té qualsevol; a continuació em vaig fitar l'animeta amb certa misericòrdia. Vés a saber en quina problemàtica social estaria immers, el mini-punky. Decidí cridar el cambrer:

— Mestre, desinfecte'm el got i pose'm un altre gin-tònic.

Encara com era un conegut de Patrícia, perquè l'animeta m'havia agafat estima i no es bellugava del racó.

— Escampa, Pistó — l'acomiadà Patrícia.

— Molt bé — contestà ell —, però afluixa'm un cigarret.

M'envaí un bri de satisfacció; li vaig mostrar un celta per tal d'acovardir-lo i s'agencià el paquet sencer. Era un pistó de tractor, el malnascut.

Patrícia m'assenyalà el taulell del bar:

— ¿Veus aquells dos homes que són a l'extrem de la barra?

— Sí — vaig dir, malgrat que els veia una mica difusos en la penombra.

— La xica que és amb ells és Aurèlia.

M'alcí amb la intenció d'anar fins a la barra però Patrícia m'aturà posant-me una mà al muscle.

— No vages.

— ¿Per què?

— Seu i t'ho explicaré.

El cambrer em serví el gin-tònic. Preguntí a Patrícia si volia beure alguna cosa i féu que no amb el cap. Li havia canviat l'expressió de la cara. S'assegué junt a mi i la faldilla se li quedà a l'altura del terminal del panty. Era una jove deliciosa. Vaig fer un glop llarg.

— Encara no m'has dit com et diuen.

— Hèctor.

— És un nom bonic.

— Pss... un nom.

Em clavà la mirada als ulls.

— Aquells dos són amics d'Aure. Vénen ací sovint, oferint treball.

— ¿Treball?

No m'apartà la mirada, penetrant, i no calgué que m'explicàs res. L'argument intens dels seus ulls ho digué tot.

— ¿També tu et prostitueixes?

— Sí — digué, i acotà el cap. Li l'alcí acaronant-li la cara suaument. Una petjada de crema Pond's se'm quedà a la mà.

— ¿Quina edat tens, Patrícia?

— Setze anys. Ningú no m'obliga — féu amb orgull —. Ho faig perquè vull.

— Ja ho sé, per guanyar unes peles i poder comprarte un vestit de moda. No t'estic fent un retret. Comprenc que a la teua edat és important anar a la moda. Digues-me, ¿coneixia Angelina a aquells dos?

— Sí.

— ¿Quan va ser l'última vegada que la vas veure?

— Fa dos diumenges. Però no isqué d'ací amb aquells tipus. Marxà amb un altre, que conec de vista però no sé com li diuen. És amic d'aquells.

— ¿Què us paguen?

— Cinc mil pessetes. Deu mil si acudim a les festes.

— ¿Coneixes... els clients?

— No m'interessen. Tenim prohibit fer preguntes. Habitualment són gent de pasta.

— ¿Quan de temps fa que et prostitueixes?

— Un any.

— ¿I no has pensat en deixar-t'ho?

M'adreçà un mirada dura:

— Per a tu deu ser fàcil dir això.

— Disculpa'm — la vaig tallar —. No tinc cap dret a immiscuir-me en la teua vida. Havia oblidat que ets una persona adulta, que...

— Una vegada un client em va pegar una pallissa i estiguí a punt de deixar-m'ho. Però necessite els diners. No sé si ho comprens. Els diners són importants per a mi — es dugué les mans al pit —. L'únic que puc oferir, a canvi, és el meu cos.

Mentre valga, pensí; i ella potser no n'era conscient. O sí, i per això tenia el cos d'oferta.

— ¿Per què m'has contat tot açò?

— Perquè vull que ho escrigues; vull que la gent s'entere del que està passant. Jo ho faig lliurement, però n'hi ha d'altres que les obliguen a prostituir-se. Angelina pot ser una d'elles. Si saberen que estic contant-te tot açò em matarien. Investiga. Un periodista és diferent. A tu no s'atreviran a tocar-te.

— D'acord, investigaré, però ajuda'm. ¿Qui està al front de tot això?

— No ho sé, és Aure la que fa de pont entre algunes de nosaltres i els tipus aquells. La majoria són gitanos.

— ¿I a on us porten?

— En xalets particulars, o bé en hotels o cases dels mateixos macarres.

— ¿No recordes cap casa de la ciutat on hages estat?

— Sí, una casa de cites al carrer de la Constitució, la carretera vella de Barcelona, que en diuen. No sé si en-

cara la tenen allí, perquè canvien constantment de pisos. De totes maneres a mi sempre em proporcionen clients amb casa pròpia o clubs de carretera... Mira, ja se'n van.

Els dos tipus isqueren de la discoteca acompanyats de tres jovenetes, que anaven abillades de manera diferent de la resta de joves del Number One. Li agafí la mà a Patrícia.

— T'agraisc la informació. ¿On vius?

— En la porta quatre de la finca del costat d'Angelina.

— Si necessite algun detall més, aniré a buscar-te.

— No. Vine a buscar-me ací. Em trobaràs cada dia a la nit.

— Et deixe la meua adreça per si vols recórrer a mi per qualsevol cosa — li doní una targeta —. Gràcies de tot, Patrícia.

— Adéu.

Una de les jovenetes, Aure, caminava enllaçada per la cintura d'un dels tipus. Les altres dues anaven una a cada costat de l'altre, fumant i amb una conversa fluïda. Tots dos eren gitanos: trets racials inequívocs així ho demostraven; vestien amb peces esportives i era palés que el negoci els funcionava per la ferralla d'or que duien a les monyiques i als dits. Pujaren a un Opel Kadett gris metal·litzat. Aure ho féu al seient davanter, junt al conductor; l'altre s'assegué al seient de darrere, al mig de les dues xicones.

Seguiren Blasco Ibáñez avall i tombaren per un carrer que connectava amb l'Avinguda del Port, fins al fi-

nal, que trencaren en direcció al barri de Natzaret. Creuaren el barri d'una punta a l'altra i estacionaren l'Opel davant la porta d'una finca vella, la façana de la qual donava a un carrer estret d'una sola direcció. Passí per davant d'ells i de tornada per l'altre carrer m'adoní que hi havia un club a la mateixa alçada que la porta on havien estacionat el cotxe. Es deia Felicité i no semblava enregistrar afluència de clients.

Vaig entrar. No hi havia ningú, tret d'un parell de putes que jugaven una partida de parxís i el bram esquinçat de Manzanita des del giradisc. Elles no pararen esment en la meua presència i me'n vaig eixir, no sense abans dubtar a fer-ho. Caminí fins que vaig trobar una cabina telefònica. Marquí el número del Xino.

— ¿Sí?

— Xino, sóc Barrera.

— ¿On ets?

— Al barri de Natzaret.

— Sones molt lluny.

— Deu ser la cabina. Escolta, dóna'm el número de telèfon o l'adreça de la teua amigueta Esther.

— ¿Què passa? Et note excitat.

— Ja t'ho explicaré. Dóna'm...

— És ací amb mi. ¿Vols que es pose?

— No. Ara vaig jo.

Vaig penjar. Entre la possibilitat de comunicar-me mitjançant un telèfon esllomat i el testimoni directe d'Esther, preferí desplaçar-me a cal Xino, malgrat la distància i el tràfic de l'hora punta. L'Opel Kadett encara era aparcat al mateix lloc. Anotí la matrícula.

El Xino em va rebre en barnús. Tot just acabava de prendre un bany i fumava un apestós cohiba. Entre la boira de fum distingí la seua mà que m'assenyalava el menjador.

— ¿On és Esther? —li preguntí.

— Preparant café. ¿A què vénen tantes presses?

— Hola, Barrera — saludà Esther des de darrere d'una safata amb tres cafés i una botella de Mascaró.

Em sorpengué la seua bellesa. Duia un batí de seda gris obscur, amb lletres de l'alfabet japonés en la part posterior. Era un regal del Xino, molt afeccionat als detalls orientals des que fou corresponsal a Vietnam. Lluïa un escot altruista i no m'estiguí de fer una ullada, dissimulada, perquè el Xino aquestes coses no les tolera.

— Bo, Esther, sembla que ha arribat l'hora de les ajudes — vaig dir.

Em dedicà un somriure curt, s'assegué al mig dels dos i després de servir-nos el café digué:

— M'ho temia. També Remigi estava segur que escarbaries. Pretens endinsar-te un pas més avall, ¿no?

— En efecte. ¿Coneixes el Felicité?

— Sí.

— ¿Coneixes alguna dona que haja treballat allí?

— La majoria de dones de l'ambient han treballat a quasi tots els clubs. Paqui, la meua companya, ha treballat al Felicité. Fa un any.

— No em serveix. Necessite una persona que treballe ara o haja estat fa poc allí.

— Escolta, ¿per què no em dius què és el que vols i jo mire d'aconseguir-t'ho?

— Vull penetrar al Felicité com un client de confiança.

Em fitaren estranyants.

— M'explicaré: al Felicité hi ha prostitució de menors. Jo vull ser un dels clients.

El Xino féu un gest atònit; en canvi, Esther begué café com si no hagués escoltat res d'extraordinari. Ella i jo ens miràrem.

— ¿Prostitució de menors? — repetí el Xino.

Jo no li vaig contestar: m'interessava l'opinió d'Esther. Ella sabé interpretar el meu silenci.

— És moneda corrent, Pep — digué. I tot seguit, dirigint-se a mi, féu —: Supose que no hi ha res que puga evitar la teua investigació.

— No.

— Està bé, t'aconseguiré una cita en qualsevol club.

— No. En qualsevol club, no; en el Felicité.

— ¿Per què allí?

— He conegut una amiga d'Angelina que està relacionada amb la gent que porta eixe club.

Els mostrí la foto d'Angelina.

— Té quinze anys — diguí — i fa més de dues setmanes que no ha anat a casa. Son pare és cec i sa mare es dedica a netejar pisos. Si li ha passat alguna cosa, la clau és el Felicité.

Posí una mica de Mascaró al café i me l'empassí d'un glop.

— Xino, que no s'entere ningú de la redacció.

— Entesos.

— Demà no aniré al diari. El Noi no vindrà de Mont-Ras fins el dimarts. Si hi ha alguna informació en la meua plana, la cobreixes tu.

— Correcte — contestà el Xino, que s'alçà a acompanyar-me a la porta —. Barrera, si necessites de mi, només has de dir-m'ho.

— Molt agraït, Xino; però, francament, tu no has tingut mai una bona esquerra.

— Home...

Li vaig somriure.

XII

Els bons oficis i les coneixences de Remigi l'Artillero m'aconseguiren una cita al Felicité. Eren les cinc de la tarda, i mentre Trilita, al pis d'enfront de Galipo — a hores d'ara invertint a Mallorca —, esperava la recepció dels gorilles constituïts en empresa, jo franquejava amb pas discret la porta del club.

Espentí plàcidament l'accés d'entrada i *Balade pour Adeline*, interpretada al piano per Richard Clayderman, em donà la benvinguda des del giradisc. Al costat de l'aparell, una dona que suposí la madame llegia una revista «Pronto» a la tènue llum interior. Desvià la vista cap a l'entrada i somrigué amplament la meua presència. Comprovà l'hora i vingué a rebre'm.

— És puntual, vosté — digué posant-se darrere la barra.

Li contestí amb un gest afirmatiu. Tornà a mirar el rellotge.

— Hem d'esperar un moment. ¿Vol beure alguna cosa?

— Una ginebra — demaní.

Anà fins a l'extrem de la barra a buscar la copa. Mentre preparava la beguda l'observí amb atenció: tenia la pell d'un bronzejat natural i el cabell tenyit ros cendrós; no era ni lletja ni guapa, era puta. Vull dir que posseïa la bellesa pròpia de les dones d'ambient quan

arriben a una edat imprecisa. El seu rostre em va semblar vagament conegut, aquella mena d'aspecte que recordes haver vist altres vegades. Potser en un quadre de Toulouse Lautrec. En un quadre mediocre, memoritzes.

Em serví la copa. Ella no begué res, s'assegué en un tamboret a l'altra banda del taulell, davant meu.

— No caldria dir-ho — féu —, però guardem una absoluta discreció dels nostres clients.

— És clar.

— Per tant, si vosté vol deixar un telèfon on el pugam localitzar, podríem atendre'l a domicili, o bé informar-lo d'allò que li puga interessar.

— Bo, li agraisc les atencions, però m'estime més utilitzar els meus contactes.

— Com vosté vulga — clogué ella.

La madame i jo encetàrem un silenci no gens significatiu. En realitat, la copa obsequi servia per esbrinar unes quantes dades del nou client a fi d'amarrar-lo a la xarxa general. M'adoní que havia comés un error en no oferir-li el telèfon. Potser era una manera d'estar informat sense necessitat d'arriscar-me. Estiguí a un pèl de rectificar, però em vaig callar: ara, el que calia, entre d'altres coses, era buscar l'agenda dels clients, a ben segur en mans d'algú dels capos. Apurí la ginebra.

— ¿Quant és?

— Paga la casa. Vinga amb mi.

La vaig seguir. S'introduí per una porta que deia «Privat» i penetràrem a un pis que donava a l'altre carrer. Era un pis gran, luxosament decorat amb mobles

clàssics en tons obscurs, i semblava deshabitat. Passàrem a una habitació, i la madame obrí una finestra a través del vidre de la qual es veia una altra cambra, més petita i ornamentada amb mobles funcionals, on s'estaven unes xiquetes. Una d'elles fumava un cigarret mentre llegia un tebeo de Mafalda.

— Precioses, ¿no? — em fità la madame.

— Sí — contestí forçant un somriure.

— El deixe un moment, quan haja elegit em crida.

Se n'isqué de l'habitació i jo parí esment en cadascuna de les xiquetes a través de l'espill. Eren realment precioses. Anaven vestides amb la polidesa pròpia de l'ofici i conservaven un aire infantil per damunt del que requeria la seua edat. Encenguí un cigarret, observí amb cura les cares de les xiquetes, però cap d'elles no s'assemblava a Angelina. Avisí la madame.

— ¿Ja?

— Sí, la nena de roig.

— Bon ull, el de vosté.

Tant em feia una com una altra. Succeí, però, que la xiqueta de roig tenia una mirada immòbil, com aquell que veu la desgràcia a tocar. Instants després una bafarada de colònia d'oferta arribà mansament fins a mi. La madame entrà amb la xiqueta.

— Li diuen Cèlia — féu la madame —: No el decebrà.

I, d'improvís, amb un gest maquinal, alçà la bata de la xiqueta, li separà les cames i l'introduí un dit per l'anus. La madame m'adreçà un somriure d'aprovació. Cèlia aclucà els ulls abatuda de dolor. Jo vaig assentir, donant la meua conformitat. Llavors, la madame

ordenà a Cèlia que s'encaminàs a una altra habitació. Després estengué la mà i jo li entreguí vint mil pessetes.

— Al fons i a l'esquerra — assenyalà la puta.

La cambra tenia un toc d'elegància postissa. Un gran llit amb una gran capçalera presidia l'habitació. Enfront, un armari rober amb un espill en la porta central, i en un lateral una llibreria sense estil suportant el pes d'un parell d'enciclopèdies. Amb el cobertor vaig tapar l'espill de l'armari, tot i que em vaig cerciorar que rere d'ell no hi havia visibilitat. Cèlia entrà a l'habitació.

L'havien abillat amb lligacames i calçava sabates de taló. El batí, obert, mostrava uns mugrons encara tendres i el seu pubis, infantil, era com una flor aponcellada. Allí era ella, al llindar de la porta, esperant una decisió meua mentre a la seua mirada es barrejava la vexació i el respecte astorat.

— Hola, Cèlia.

Procurí saludar-la amb tendror però ella no contestà. Va tancar la porta i s'assegué damunt del llit, amb temor, en una punta. M'atansí a ella i li acaroní els cabells, suaument. Una llàgrima es diluí en la meua mà en acariciar-li la cara. Em preguntí quantes llàgrimes calien per ablanir un ser humà. Li vaig oferir un mocador, li vaig somriure, proví d'agafar-li les mans amb tendresa i la seua mirada no s'apartà de mi, com qui espera una reacció imprevista, i és a l'aguait. Li vaig cordar el batí, fins als genolls; una mica més avall, a les venes dels peus, tenia senyals d'agulla hipodèrmica. Tanquí

els punys i apilotí la ràbia. Heus ací una reacció ben imbècil, com si no fos una estupidesa l'esperança que la monstruositat terrenal haja dit ja l'última paraula. La vaig mirar. Ella va somriure.

— Només vull parlar amb tu — li diguí —. Busque una xiqueta de la teua edat, Angelina. ¿La coneixes?

— Quan entres ací et canvien el nom.

Li ensenyí una foto.

— Fa dues setmanes que falta de casa — vaig prosseguir —. Anava amb un home que té relació amb la gent que porta el Felicité.

— Ha estat ací — digué Cèlia mirant la foto —, però és difícil saber on és ara perquè ens canvien de lloc constantment.

— ¿No has estat mai en un club que es diu El Paradís?

— No. Ens porten a clubs de carretera o a pisos de la ciutat. No recorde els noms dels clubs. A vegades ens duen a xalets de particulars.

— ¿Qui us porta?

— Depèn.

— ¿Són dos gitanos de la meua alçada?

— Sovint, però a voltes ho fa Tono mateix, o l'amo del club on ens porten.

— ¿Com és Tono?

— No és gitano, com els altres. Viu en un club de carretera que està entre el Perelló i les Palmeretes. Es diu Éxtasis — es posà dreta —. Tono és més baixet que tu i condueix un cotxe gran, color blanc. És calb, lleig.

— ¿Saps la matrícula del cotxe?

— De Còrdova, però no sé el número. Ell quasi sempre és allà, a l'Éxtasis.

Anotí els detalls en un bloc i encenguí un cigarret. Ens somriguérem. Se la notava distesa.

— ¿D'on ets, Cèlia? — li preguntí.

— D'Alacant.

— I els pares saben...

— No tinc pares, jo.

— ¿Ni germans?

— Sí, un, però és a la presó. Quan isca vindrà a per mi.

— ¿Ell sap on ets?

— No. Però em buscarà. ¿Tu ets el germà d'Angelina?

Diguí que sí amb el cap. Per decisió pròpia no vaig preguntar més, cada vegada m'endinsava més a l'interior d'una gran merda i no sotjava l'eixida. Vaig fer dues calades profundes del cigarret i rebreguí el coixí i els llençols. Cèlia llevà el cobertor de l'espill, es despentinà els cabells i s'allargassà damunt el llit, nua.

— Vesteix-te. Te'n véns amb mi.

— No. Vés-te'n tu, sols. Hi ha dos homes a la casa i no podríem eixir. Algun dia el meu germà vindrà a per mi. Vés-te'n, jo he d'esperar ací que vinga ella.

M'apropí a tocar de Cèlia i li acaroní els muscles, fràgils com la pell d'un préssec.

— Et trauré d'ací, t'ho jure.

— Jo sé que no vindràs mai — contestà.

— ¿Per què dius això?

— Et sembles al meu germà — féu, palpant-me els

braços —. Els dos sou forts. També un dia ell digué que vindria a per mi i no ho ha fet. Em deixà en una casa de cites d'Alacant, dient-me que vindria al sentdemà. Ara, quan pregunte per ell, em diuen que és a la presó, complint una condemna llarga.

No vaig contestar, deixí que el silenci s'interposés entre les nostres mirades. Era un silenci tan espés que sobraven les paraules. Abans d'anar-me'n li vaig prémer suaument els muscles. No sé si fou un gest solidari o una petita contorsió d'impotència front a les coses. En tot cas, necessitava conservar, encara que només fos per un instant, el perfum inconsistent del seu tacte entre els meus dits, com un estigma que m'impedís oblidar que convisc amb la barbàrie.

Bon punt isquí de l'habitació, la madame vingué a acompanyar-me fins a la porta d'entrada al club. S'ho féu amb cortesia professional i no s'estigué de preguntar-me, subtilment, per la conducta eròtica de Cèlia. Li vaig donar mil pessetes de propina amb l'esperança, pensí, que servirien per a comprar tebeos de Mafalda.

XIII

Durant unes hores estiguí voltant pels carrers de la ciutat. Més tard, asserenada l'especulació mental que m'atenallava, resolguí recloure'm al pis i començar a transcriure al paper l'experiència viscuda. Lentament, escriguí tots els indicis acumulats prescindint de les sensacions i anotant els detalls significatius. Després, al recer d'una copa doble de ginebra, organitzí mentalment l'operació Éxtasis. Sense perdre temps, avui mateix, intentaria entrar al pis del tal Tono i buscar l'anotació de clients. Cabien dues possibilitats: que l'agenda estigués en una caixa forta, ben guardada, i que per tant necessités l'ajuda de Penjoll; o bé que el Tono la dugués damunt, i en eixe cas no caldria una altra ajuda que un bon croquet d'esquerra.

Vaig mirar l'hora: Trilita estava al caure. Extraguí el paper de la màquina i el vaig deixar en un calaix de la taula del despatx. Em vaig dutxar i em posí unes sabatilles d'esport. Quan estava cordant-me la camisa vaig percebre el soroll del pany de la porta que s'obria.

— Passa, Trili.

Però ningú no contestà. Escoltí una remor de passos que s'aproximaven a la meua habitació. Vaig eixir a l'encontre i el meu rostre, entre el front i el nas, ensopegà amb violència contra un puny. Per un moment la imatge se'm féu boirosa; no obstant això, vaig distingir

la silueta de tres paios la cara dels quals, una vegada refeta la recepció d'idees, em paregué absolutament desconeguda. Vaig llençar un colp a cegues i encertí el pòmul d'algú. Caigué al terra juntament amb un perxer de peu metàl·lic que produí un gran espetec. Els altres dos se'm tiraren damunt. A un d'ells el voltí per l'aire i xocà contra una tauleta. Alcí el braç esquerre per colpir el que tenia dalt de mi i em subjectaren pel canell. Tot seguit notí un metall de contacte fred al pols. Era un trasto de trenta-vuit mil·límetres.

— T'anem a matar, fill d'una gossa! — m'amenaçà el damnificat en el pòmul. M'aixecaren aferrant-me pels braços i, mentre m'estovaven la boca de l'estómac i les costelles, aguantí la respiració fermament. Vaig simular una lipotímia. Aleshores, el que semblava el capità de la colla omplí un gerro d'aigua i me la tirà a la cara.

— Et vull ben despert, malparit!

Vaig obrir els ulls: eren tres andoves com tres torres. El que duia la veu cantant lluïa una corbata a flors horrible. En canvi, el que m'apuntava amb la pistola era un moreno amb les patilles canoses, molt templat. Hi havia un tercer, agafant-me els braços per darrere. M'era impossible veure-li la cara, només m'arribava la sentor petrificada de les seues aixelles, molt desagradable.

— ¿Saps què fem nosaltres amb els que volen clavar el nas en els nostres assumptes? — digué el capità.

— ¿Què? — preguntí jo, per curiositat gremial.

— Els obrim des del cul al ous — m'aclarí tot mostrant-me el full d'una navalla obscena.

Ja em podia haver imaginat que d'una colla de crà-

pules no en trauria res de bo. Els altres dos li rigueren la gràcia. Vaig advertir un calfred a l'alçada de la ronyonada. M'abaixà la bragueta i amb la punta de la navalla burxà en el calçotet. Em féu un forat.

— ¿A què has anat al Felicité? — primera pregunta.

— Busque la meua germana.

— Germana, ¿eh? — repetí Corbata-a-flors —. Molt bé, Copes Barrera, ja veuràs com vas a quedar després de l'interrogatori.

Em palpà de nou la cara i l'estómac. Tenia una dreta fluixa, però jo tornì a simular la síncope. Gerro d'aigua i dues bufetades a càrrec de Patilla-canosa se suposava que em retornaven al món real.

— Quan acabem la visita ja no tindràs més ganes d'agafar una ploma, periodista de merda! — assegurà Corbata.

— Ni tant sols la teua! — rematà, entre rialles el de darrere.

Francament, la situació era delicada. Els tipus sabien qui era i venien per feina. Hauria d'intentar alguna cosa, no sé quina, però ben segur que no seria pitjor que la que m'esperava.

— No t'ho creuràs, Copes — digué Corbata —, però hem vingut a negociar.

— Ja es veu que teniu mà dreta per a la cosa de les relacions públiques.

— Sense conya, figura, que et quedes sense piu.

I altra burxada al calçotet, que me'l deixaren impresentable.

— Sigues bon xic, home — proposà Corbata.

— ¿A canvi de què? — contraproposí.

Es miraren. El capità em somrigué:

— Et deixarem tranquil.

Deguí mostrar-me un punt escèptic, perquè tot seguit afegí:

— Paraula d'home.

— Si és així, d'acord — que jo li contestí.

— Molt bé. A banda de tu, ¿qui està al corrent de la martingala?

— ¿Martingala?... ¿martingala?...

Maneta d'hòsties amb la firma del Patilla. Era un pur nervi, aquell paio. A penes sentí el dolor, però l'aixella del tipus de darrere era un turment inaguantable. Si una cosa no suporte és un gorilla descuidat.

— Jefe — exclamà l'artista de les patilles —, no perdam el temps i anem al gra.

El capità aprovà la moció. Llavors, m'abaixaren els pantalons i els calçotets i, estirant-me la minga des de la pell sobrant, col·locà la fulla de la navalla arran de soca. O siga, que no em deixarien un bocí de mostra. Apretí les dents i tanquí els ulls.

— Deixa-li la canya, moreno, que no té recanvi.

Coneixia la veu. Tot d'una, vaig obrir les pestanyes i exhalí un sospir profund: Butxana i Trilita apuntaven al trio. Però el moreno no amollà la minga.

— Si t'acostes ocorrerà una desgràcia — avisà el Corbata.

I esfonsà una mica més la navalla. El tipus de la pistola m'apuntava el pols mentre l'aixella del tercer imbuïa de patetisme l'escena.

— Ell es quedarà sense canya, però tu aniràs a l'altre barri — féu Butxana, amb una amenaça que no dubtí a qualificar de desafortunada.

— ¿I per què no negocieu? — preguí jo.

— Això, negociem — intercedí Trilita, conscient del que val una minga amb tota la seua extensió.

— ¿Negociar? — es preguntà Butxana, molt combatiu.

— Tu mateix — féu el de la navalla.

— Està bé, negociem — cedí Butxana —. Solta-li la canya i us en podeu anar. I ací no ha passat res.

Passar no passava gran cosa, llevat que el capità li tenia un afecte desmesurat a la meua minga, moradenca per la insistència de l'estira i arronsa.

— La canya i el teu amic se'n vénen amb nosaltres.

— Correcte, però fins a la porta.

Arribà l'acord, per fi. Butxana i Trilita obriren un corredor per on vaig travessar jo acompanyat del trio de cràpules d'una forma més bé inaudita. Corbata no m'havia soltat la canya i mantenia la navalla a tocar de la soca. El Patilles apuntava alternativament Butxana i Trilita, i Aixella-descuidada s'aferrava a mi amb més força a cada passa que feia cap a la porta. Tot i que el pis era de dimensió subvencionada, el trajecte em va semblar etern. Quan aplegàrem a la fita acordada m'espentaren a l'interior del pis i tancaren la porta. D'immediat em vaig apartar a un costat per tal d'evitar els trets del Patilla, que es van produir. Butxana isqué al balcó disposat a vendre car el plom, però el vaig fer desistir atesa la mena d'associació de veïns que domina el barri.

— Deixa-ho, Toni. Si s'organitza una mascletà eixirà tot el veïnat en manifestació.

— Cal anar per ells perquè si no tornaran — féu Butxana.

— Tinc uns altres plans.

L'anunci del projecte tranquil·litzà el detectiu, que penetrà a la saleta, tancà les persianes i apagà uns quants llums.

— Fes-me un favor, Trili.

— Digues, Barrera.

— Bufa'm la punta del pardal, ¿vols?

— Home...

— No és conya. Tinc la cabota com si m'haguessen abocat un poal de salfumant.

Al principi bufà un mica cohibit, però de seguida atenyé el ritme normal i jo experimentí una sensible milloria.

— Ja va bé, Trili. T'ho agraisc.

— No res, home, a manar — contestà, empipat.

— Fes-t'ho mirar — m'aconsellà Butxana.

— Ho tindré en compte, però ara necessite el Penjoll amb urgència.

— Si no et fa res, explica't — m'exigí Trilita.

— Tens raó. Els andoves de la visita són goril·les al servei d'una xarxa de prostitució de menors. Aquesta vesprada, gràcies a les influències d'un conegut de l'Artillero, he pogut entrar al Felicité, que és un dels clubs on hi ha xiquetes obligades a prostituir-se.

— ¿I quatre o cinc hores després ja sabien qui ets tu? — preguntà Butxana.

— Prova irrefutable que el Sandokan hi està emmerdat.

— ¿Per què?

— Jo supose que a la xiqueta que ha estat amb mi l'han obligat a parlar per alguna raó que desconec ara mateix. Potser el meu comportament ha alçat sospites. En eixe cas, la xiqueta m'haurà descrit físicament i Sando ha fet la resta. Segur que ha de ser així, perquè no conec cap d'aquests cràpules.

— Molt bé, doncs anem per Sandokan — resolgué Butxana.

— No m'interessa, de moment. La clau de l'assumpte és un tal Tono, cervell de la xarxa de prostitució, que deu disposar, quasi segur, de la cartera de clients. Cobren de vint a trenta mil pessetes, un preu només assequible per a gent de bona posició. Macarres i clients em són del mateix interés. Si aconseguim l'agenda destaparem tota la xarxa. De l'altra forma només tindríem alguns locals, i poca cosa més.

— Aleshores, ¿què hem de fer? — s'impacientà el detectiu.

— Galipo li deixà a Penjoll la llança tèrmica, ¿no?

— Sí.

— Doncs ara té una bona oportunitat de demostrar que és un bon xoriço.

— I si el Tono du l'agenda damunt, ¿què? — intervingué Trilita.

— Seria un irresponsable, però si és així també tinc pensada la solució.

— ¿On és el Tono? — preguntà Butxana.

— A l'Éxtasis. Carretera del Saler amunt. Agarrem aire.

— Un moment. ¿Jo què faig?

— Tu a fotografiar, que per això et paguen.

— Dels gorilles de l'empresa, vull dir.

— Mentre anem a buscar Penjoll m'ho contes.

Trilita i jo férem camí cap a la porta del pis. Ens aturà la veu de Butxana.

— Barrera, ¿dus la Heckler?

Em palpí les butxaques:

— No.

— Jo tampoc — afegí Trilita.

— Ni la beata Agnés era tan càndida — sospirà el detectiu, i ens llançà dues pistoles —. Com es veu que no sou de l'ofici. Aneu lleugers sense el ferro i camineu alegres, de passeig. I clar, ara obriu la porta i perdeu la salut.

— Vols dir...

— Vull dir que cal anar amb compte d'ací al cotxe.

Butxana prepará l'estratègia. Bon punt isquérem del portal anàrem un per cada costat fins al cotxe d'ell, ja que, a criteri del detectiu, el meu estava controlat. Així ho férem, amb cura, però sense poder evitar l'esvalotament del veïnat a causa del xivarri que s'havia organitzat al pis. Jo duia la Heckler dins la butxaca de l'americana amb el fiador llevat. No calgué usar-la, però: el carrer era en silenci, no hi havia ningú, baix; dalt, als balcons, alguns veïns contemplaven, atònits, el número. Ens trobàrem al cotxe.

— I ara que me'n recorde — diguí jo acomodant-me al seient de davant —, ¿com has aparegut tu pel pis?

— Aquesta animeta — féu Butxana mirant Trilita — m'ha telefonat des d'una cabina desesperadament, fent-me saber que volien capar-te. I nyas, la Mare de Déu d'Agres que apareix.

— Quan he arribat al pis he sentit una mena de soroll que no era normal. I com que sempre estàs posat en embolics!

— ¿Veus, Trili — vaig dir — com és millor treballar a mitges?

— Mentre les hòsties et vagen a tu...

— Parlant d'hòsties, explica l'afer de l'empresa de goril·les.

— Sensacional, nano. ¿Recordes el Clavijas?

— ¿El Clavijas?, ¿el bòfia aquell que tiraren de la pasma?

— ¿El van tirar? — s'estranyà Butxana.

— Era tan fill de puta que ni la bòfia no el podia suportar — emfasitzà Trilita —. Doncs bé, a cal Galipo s'aplegaren tres goril·les, devien ser les quatre de la vesprada, i un d'ells obrí la porta. Marxaren després d'un escorcoll prou ràpid. Els vaig seguir fins a un bar del carrer la Pau. Allí era el Clavijas, a qui els altres li contaren, supose, que el Galipo havia picat sola. Llavors la colla de goril·les marxaren però jo em vaig quedar vigilant el Clavijas, posat d'ulleres fosques, que ja saps que em féu una maneta d'hòsties quan jo militava a l'acràcia, sector bomba. Bé, l'ex-bòfia apurà la cervesa i es dirigí a Cronista Carreres, a peu, i entrà en una de les finques que són plenes d'oficines. En la porteria em vaig fixar a quin pis l'havia menat l'ascensor. Vaig pujar, i

en aquell replà hi havia dues oficines — extragué una llibreteta —: Travex, import-export; i Pelelux, una empresa dedicada a pells per a senyores. El cas és que no sé en quina de les dues empreses va entrar el Clavijas. Vaig esperar un parell d'hores, però no va eixir d'allí.

— Bon treball, Trili. Així que el Clavijas el tenim a la nòmina. Collonut, ¿no? ¿Has fet fotografies?

— I tant. El Clavijas ix en l'estampeta.

— Ja hem arribat — digué Butxana aparcant vora el Hollywood.

El detectiu i jo entràrem al club, Trilita romangué al cotxe. El Hollywood presentava un ambient més aviat pàl·lid; era dilluns, i la clientela, a falta de l'espectacle habitual, xerrava animosament amb les empleades del Penjoll que, recolzat en la màquina enregistradora, vigilava, avorrit, l'escàs moviment de les finances.

— Fa una estona m'ha telefonat Galipo — saludà el Penjoll.

— ¿Què t'ha dit? — contestà Butxana.

— ¿Què m'ha dit?: un abraç efusiu per a tota l'afició. Està unflat de paperassa — es lamentà Penjoll —. I jo ací, cronometrant putes.

— Tenim un treball per a tu — l'animí jo.

— Un treball de mestres — abundà el detectiu —. ¿Com tens el soplete?

— A punt.

— Mone, doncs.

— Tu no vas a cap banda — intervingué l'ama del Hollywood, a l'aguait de la conversa.

El xoriço ens mirà a nosaltres; hi hagué un creuament triangular de mirades.

— Si jo dic que me'n vagi pique biela a l'instant. ¿Entesos, nena? — a Penjoll li isqué una veu enèrgica.

— No pots desatendre el negoci — replicà la nena: quaranta anys, aproximadament —. Jo no et mantinc perquè vages a pendonejar a altres llocs.

— A callar, que t'avente un revés!

Davant d'un argument així, la nena tancà el bec. D'homes com el Penjoll en queden pocs. Ens va fitar a nosaltres, reafirmant la seua autoritat, i tot seguit obrí l'enregistradora i s'embutxacà un bitllet de cinc mil pessetes. Ens féu un senyal que l'esperàssem fora. Trilita fumava impacient, recolzat en un lateral del cotxe.

— ¿I el Penjoll? — preguntà.

— Arreglant-li el cutis a l'Amparín — contestà Butxana.

D'immediat aparegué Penjoll amb un estoig allargassat de color negre i una botella d'oxigen, petita.

— ¿A quin banc anem? — interrogà.

— A l'Éxtasis — contestí jo, i observí la seua reacció.

— ¿A l'Éxtasis? — repetí —. Això és...

— Una casa de putes — completí —. ¿La coneixes?

— Sí. Ara la du un tal Tono, també conegut com el Patró. Un fill de puta d'aquells que trafica amb heroïna. Però ¿què collons li anem a guindar?

— Tot el que trobes serà teu — li oferí Butxana. Penjoll somrigué:

— El deixaré net.

Besà l'estoig. Marxàrem.

XIV

—Fabricar una llança tèrmica és relativament senzill — féu Penjoll a instàncies de Trilita, interessat en les noves tècniques d'expropiació social —. T'agencies un tub d'acer de paret fina d'uns dèsset mil·límetres de diàmetre intern. S'introdueixen una sèrie de varetes també d'acer de dos mil·límetres de diàmetre, de tal manera que el tub quede pràcticament massís, a fi que les varetes no se'n vagen a fer la mà per la pressió de l'oxigen que aspiren a través d'ell.

— ¿De quina forma? — reincidí Trilita, bocabadat.

— Fent una mossa en el tub, a una distància de doscents mil·límetres de la connexió amb el cilindre d'oxigen.

— ¿I com funciona?

— Es calfa...

— Escolta, Penjoll — vaig interrompre —. ¿Per què no els expliques com és físicament el Patró? Són ells els que han d'entrar al club mentre nosaltres som dalt.

— Vomita, professor, que falta poc — comminà Butxana.

— No té pèrdua: porta una berruga entre cella i cella que el fa inconfusible. En el cas que s'haja retocat el careto el podeu reconèixer per la seua alçada — va mirar Trilita —. Una cosa com aquest, però panxut, amb una perruca greixosa color marró tirant a merda. Un cromo.

— ¿Com us avisem, si puja al pis? — preguntà Trilita.

— ¿I com sabeu que no és al pis? — preguntà al seu torn Penjoll.

— Segur que és al club — vaig dir jo —. I en cas que puge l'haureu d'entretenir com siga.

— Deixa-ho del meu compte — resolgué Butxana.

— Quan passes aquell canyar, tomba a la dreta — indicà Penjoll.

Tombàrem. Només passar l'espés canyar hi havia un solar que servia de pàrquing al club. Tenia un gran rètol lluminós a la façana, on s'alternaven, centellejant, quatre colors distints. Darrere del local s'estenien grans sembrats d'arròs encara incipient. Butxana, cautelós, deixà el cotxe encarat a l'eixida, a poc més de deu metres de la porta principal del club.

— ¿Què tardareu? — inquirí el detectiu.

— Depén — contestí —. Però compta d'una hora en avant.

— Sort — ens desitjà Trilita.

Ells dos es quedaren al costat del cotxe, fins que ens veren dalt de la terrassa del pis. Aleshores els férem un senyal i marxaren a l'interior del club. Dalt, Penjoll mostrà les seues habilitats: burxà amb una targeta plastificada en la ranura del pany i tot seguit s'obrí la porta. Així de fàcil. Des de baix ens arribava la música estrident del giradisc.

El pis no tenia rebedor. Era un gran saló tot de portes que menaven a les distintes habitacions. Estava decorat amb mobles de vímet, i un gran mirador, situat

enfront de la porta, oferia una vista panoràmica que arribava fins al llac de l'albufera. Arran del finestral començava una terrassa exterior de dimensions reduïdes amb dues hamaques amb la tela rebregada. Un enorme ficus li donava un aire exòtic. Artificial.

Penjoll encengué la llanterna. Intentí parlar i ell em posà la mà en la boca. M'assenyalà un dormitori. Obrírem la porta i adreçà la llum del far al llit: no hi dormia ningú. La resta de la casa era en penombres, només la llum que filtrava la lluna. Mitja lluna.

— Ara ja pots parlar — digué.

— Volia dir-te que si hi ha caixa estarà en el despatx.

— Ja ho sé, però primer ens hauríem d'assegurar que estem sols. Anem.

Erròniament, penetràrem en la cuina. El seu aspecte indicava que el pis era habitat per més d'una persona. El despatx era la porta del costat: molt sobri, una taula de tall clàssic sense concretar i una cadira d'imitació eren part del mobiliari; el completava una llibreria que acollia deu o dotze llibres ben enquadernats i tres arxivadors escorats a una vora. Tres quadres de colors cridaners penjaven de la paret. Els apartí, però darrere no hi havia res. Penjoll escorcollà un moment el despatx i se n'isqué fora. Jo vaig seure a la cadira de la taula i revisí els calaixos un per un.

En el primer calaix hi havia diverses factures relatives al club barrejades amb restes de tabac ros. En el segon un llibre de control de l'IVA amb anotacions de factures. Vaig fullejar el llibre. El calaix de l'altre costat de la taula contenia tres carpetes de cartró blau. Dins

d'una d'elles hi havia un feix de cartes, la major part de dones de calligrafia insegura que li escrivien lletres amables o li recriminaven el seu comportament amorós. Les altres dues carpetes albergaven declaracions d'hisenda del club i d'una empresa: Ceraim. Extraguí de nou el llibre de control de l'IVA i observí que hi figurava també la mateixa empresa, dedicada a la ceràmica d'importació. El titular era el Patró. Damunt la taula hi havia quatre factures sense data. Cadascuna registrava la xifra de cent mil pessetes per la venda de distintes partides de ceràmica japonesa. Però no deia a qui. Vaig anotar el domicili social de Ceraim. Al calaix central no hi havia res d'importància. Els arxivadors de la llibreria contenien rebuts i factures del club. Per curiositat torní a fullejar el llibre de control; les xifres eren exageradament petites en relació al volum del negoci que dominava. S'obrí la porta del despatx.

— Res, Barrera — es queixà Penjoll —. No hi ha caixa forta per cap banda. Fins i tot he regirat darrere del ficus de la terrassa. Ni una puta merda per endur-se!

De sobte fixà la vista en la taula. Allargà la mà amb rapidesa i s'embutxacà una mistera d'or marca Dupont.

— Misèria — afegí desolat.

— No t'angoixes, encara queda una oficina.

— ¿Una oficina? ¿Del Patró?

— Sí, Ceraim. Ceràmica i conyes d'aquestes d'importació. Una tapadora, com qualsevol altra.

— ¿I què collons deu voler tapar?

— Heroïna. Però les factures són de xifres petites. És estrany, ¿no?

— No ho sé. Anem allà.

Procuràrem deixar-ho més o menys en el mateix ordre que ho havíem trobat. Esperàrem un moment en la terrassa fins que marxés un client de passos dubitatius que eixia del club, i ens despenjàrem per una finestra fins al terra. Butxana i Trilita ja eren al cotxe. Mirí el rellotge:

— Heu estat puntuals.

— I tant — contestà el detectiu —. No hem entrat al club.

— ¿No?

— L'andova de la corbata era dins — comentà Trilita.

— Amb això no havíem comptat — vaig dir.

— Cal planificar — recalcà Butxana —. I evitarem sorpreses. Bo, ¿què heu trobat?

— El Penjoll una Dupont d'or. Jo una empresa del Tono amb tota la traça de ser una tapadora — palpí el muscle del detectiu —. Carrer Pintor Sorolla. Ja deuries ser allí. ¿No creus?

La mateixa operació, però amb acompanyament per als guaites, Trilita i Butxana: mentre esperaven en el cotxe reberen les proposicions d'un grapat de xaperos que passaven per Pintor Sorolla en direcció al carrer de La Mar, centre de treball del gesmiler urbà.

El pany de la porteria era de més consistència que el del pis del Patró. Un poc, només: Penjoll féu servir

dues targetes. Era la tercera planta i férem el trajecte per l'escala, estalviant sorolls. Ja en el replà, aprofitant l'obscuritat, li vaig oferir un celta a Penjoll. Féu una calada profunda.

— Caga't, Pedrín — exclamà —. ¿Quin cony de cigarret m'has donat?

— De fabricació soviètica. Només per a pulmons d'acer.

— Preferisc la merda casolana.

Mentre burxava en la porta va estossegar diverses vegades. Tirà el cigarret i s'encengué un ducados. Entràrem al pis. El far de la llanterna de Penjoll ens descobrí un rebedor curt amb tres habitacions. La moqueta del pis, verda obscura, tenia una capa de polsim.

— Jo no sé tu què has vingut a buscar, però jo vaig per feina — m'advertí el Penjoll, i tot seguit obrí la primera porta que tenia a mà, una habitació rectangular on la moqueta adquiria un patètic color verd esgrogueït.

— Açò és el despatx — diguí jo.

Penjoll assentí a mitja veu, baixà la persiana i encengué el llum: cap quadre, a la paret. L'ordre aparent de la taula no guardava proporció amb el garbuix de papers dels calaixos. M'asseguí en la cadira tot just quan el Penjoll marxà a una altra habitació. Escorcollí els caixons i en tots apareixien factures de l'empresa Ceraim amb quantitats desiguals, a pesar que la mercaderia, en alguns casos, era semblant, però tampoc no duien el nom de l'empresa destinatària. A la banda dreta de la taula, contra la paret, hi havia un arxivador gris

metàl·lic amb carpetes de clients. Cada carpeta contenia nom, i cognom, i la caseta assignada al telèfon era buida, així com l'adreça del client. Dates, trameses de material de ceràmica i xifres comptables completaven la fitxa del titular de la carpeta. Les xifres eren, si fa no fa, semblants a les xifres dels rebuts. Era evident la relació de les factures del despatx del club amb les fitxes dels clients de l'arxivador metàl·lic. Tots els noms de les carpetes m'eren desconeguts, d'altra banda.

Es produí un soroll prolongat a l'habitació del costat, un breu silenci i tot seguit un altre soroll estirat però més lleu. Hi vaig arribar en el moment que Penjoll es fregava les mans mentre contemplava una gran caixa forta adossada a la paret. Era de color beix fosc, recoberta d'un laminat metàl·lic que reflectia la llum de la llanterna.

— El Patró s'ha pensat que sóc idiota — Penjoll s'ho havia agafat com una qüestió personal —. Tenia la guardiola darrere el moble bar. Guapa, ¿eh?

Li acaroní la façana.

— Collonuda — diguí.

— Ací on la veus, aquesta filla de puta és una càmera cuirassada d'alta seguretat, amb sistema de tancament per bloqueig, pany anti-explosius, carrils de moviment angular i el copó en motocarro. Però per la mare que m'ha parit que s'obrirà com una magrana.

— ¿Segur?

— Paraula de xoriço.

Consumat el jurament, encengué el llum de l'habitació i començà a muntar la llança tèrmica, d'uns tres

metres de llargada. Amb un soplete calfà la punta fins aconseguir la temperatura de fusió de l'acer. Llavors, afluixà l'aixeta de la botella d'oxigen i aplicà la llança contra la xapa de la càmera. Abans, però, es posà unes grans ulleres fosques, un passamuntanyes i una camisa de tela de sac que féu servir contra el grapat d'espurnes que escampava l'eina tèrmica. Jo era a un racó, darrere un sofà però atent a l'espectacle multicolor, evitant mirar el punt d'encontre de la llança amb la càmera. L'habitació s'omplí de ferum d'acer cremat i d'un xivarri fregadís, insistent. Encara com la finca era d'oficines sense vigilants. O potser sí que en tenia, de guripes privats; però qualsevol parava el Penjoll, tirant de ferramenta més content que un bisbe amb sotana d'Adolfo Domínguez.

Li féu un gran forat circular per on ficà la mà. Se sentí un espetec i s'entreobrí la cuirassada. Tenia una espessor, la porta, de més de quinze centímetres. La llança era un prodigi.

— Compte amb tocar la vora del forat — pronosticà Penjoll —. He barrinat a dos mil graus de temperatura.

La calor s'havia escampat per tota la caixa. Fumàrem un cigarret i esperàrem a l'última calada per clavar-li mà a l'ex-cuirassada. Feixos de bitllets de mil i cincmil pessetes s'apilaven metòdicament en les distintes prestatgeries de la caixa. Donava gust veure Penjoll tirar bitllets a la bossa.

— Hem trincat un bon colp, Barrera.

— El colp és teu.

— No fotes...

— Pots arramblar amb tot el que trobes. Jo busque una altra cosa.

— ¿Què?

— Açò.

Al prestatge de baix, sota una escriptura de béns immobles, hi havia allò que estava segur que trobaria: una llibreta amb noms i telèfons. Entretant el Penjoll netejava la caixa, comproví que els noms que figuraven a la llibreta tenien cadascun una fitxa oberta en l'arxiu metàl·lic. Coincidien, tret que a la llibreta figurava el telèfon.

Érem a punt d'abandonar el pis quan Penjoll es dirigí a l'única habitació que no havíem escorcollat i cridà la meua atenció.

— Mira què hi ha ací.

Una màquina de projectar estava encarada a una pantalla amb peu d'alumini, com si algú l'hagués utilitzat. En un extrem de l'habitació hi havia un moble amb un vídeo i un televisor, enfront de tres còmodes sofàs i una petita taula amb gots i un cendrer atipat de burilles.

Penjoll premé l'interruptor del projector i la pantalla reproduí, a sotragades, la cinta fílmica.

Eren primers plans en blanc i negre de Cèlia i jo. La filmació estava presa des d'un angle de la llibreria, i la meua imatge apareixia de perfil. Tot i que convulsiva, la pel·lícula era suficientment clara perquè algú posteriorment m'identifiqués. Un algú que indiscutiblement assenyalava Sandokan, l'únic a qui m'unia una certa relació. Això contestava l'interrogant, d'altra

banda, de la ràpida visita dels gorilles. La pregunta, no obstant, era quina funció feia una filmadora camuflada en la llibreria de l'habitació.

— És una cambra del Felicité — vaig aclarir al Penjoll, una mica confós —. La xiqueta que veus en pantalla és Cèlia, una de tantes xiquetes utilitzades en la xarxa de prostitució.

— Ara comprenc — afegí Penjoll —. Volen les filmacions per a muntar una cadena de vídeos porno de producció pròpia.

— ¿Amb els clients habituals?

— Només amb alguns. De tota manera, les cintes les envien a l'estranger. T'han engalipat, Barrera. Jo de tu alçaria el vol.

— Amb açò que tinc entre mans no els convé perjudicar-me la salut. És l'agenda de clients.

— Dinamita pura.

— La faré explotar.

— Però procura que no et rebente a les mans. ¿Què vas a fer?

— Endur-me la cinta.

— Si ho fas sabran que has sigut tu.

— Això pretenc. D'aquesta manera procuraran no tocar-me.

— Però els posaràs en guàrdia.

Meditì breument la conclusió de Penjoll.

— Tens raó — diguí —, però el fet d'emportar-me l'agenda ja els posa en alerta.

— És més improbable. Mira, açò és un colp normal: rebentes la caixa i t'ho emportes tot, sense miraments.

— No sé...

— Decidix-te, Barrera, que el dia clareja.

— Està bé, mone, hi ha coses més importants a fer.

— Si no et fa res, em tires una maneta — m'allargà la bossa amb els diners —. Agafa-la. Tu ets de confiança.

Baixant per l'escala desmuntà la llança tèrmica. Des del cotxe Trilita ens féu un senyal indicant-nos que el carrer estava tanquil. Ens obrí una de les portes de darrere.

— ¿Algun problema? — preguntí.

— A banda els tres milions de xaperos que han vingut a preguntar-nos l'hora, la resta tot correcte — contestà Butxana —. ¿I vosaltres?

— Vora nou-centes mil pessetes de taquilla — s'avançà el Penjoll —. Jo vull fer quatre parts, però Barrera s'oposa.

— A mi no em vindria malament un pessiguet — féu Trilita amb timidesa.

— Tu sempre has sigut un xoriço — li aventí.

— Que no es parle més — resolgué Penjoll, i li oferí un grapat de bitllets de cinc mil —. ¿I tu, Butxana?

— Paga't un cap de setmana a Mallorca i anirem a veure Galipo.

— Ja estem volant — aprovà Penjoll. Després m'assenyalà a mi —. Ací l'home ha eixit en una pel·lícula. El Patró s'ha muntat un garito de l'hòstia.

— És llarg d'explicar — diguí —. Encara necessite un últim favor, Butxana.

— Demana.

— Dus-me al Felicité. Tinc un compromís pendent.

— Molt bé.

— Pren aquesta llibreta, Trilita — li doní l'agenda —. És de cabdal importància que no la perdes. Te'n vas a casa d'Àlex, el despertes i entre els dos m'esbrineu professions i adreces de tots els noms que van apuntats. Ens trobarem a la redacció del diari.

— Barrera, són quasi les sis de la matinada — protestà Trilita.

— T'ho repetesc: és de suma importància que feu aquest treball. És l'agenda de clients de la xarxa de prostitució de menors. Ah, i fes una fotocòpia de la llibreta només arribes a la redacció.

— D'acord — digué Trilita, i baixà del cotxe.

— Tu, Penjoll, deixa la llança i agafa un taxi — li ordenà Butxana.

— ¿Un taxi?

— Ara diràs que no tens un duro per agafar un taxi...

— Fes-ho, Penjoll — vaig afegir —. No és convenient que et vegen en el Felicité. A tu et coneixen.

— Em faig càrrec, però em podríeu deixar prop de casa...

— No — es refermà Butxana —. Tenim pressa.

— Està bé — contestà empipat —. També tindria collons que m'assaltaren a mi pel carrer — digué abans de tancar la porta. I se n'anà subjectant amb força l'ansa de la bossa.

Fou un error, deixar Penjoll a recer de les inclemèn-

cies de la humanitat nocturna. El pany del portal de la finca on era el pis del Felicité ho ratificà diverses vegades, tantes com temptatives férem per obligar que el tancador cedís. Les targetes de visita de Butxana es produiren com una eina excessivament fràgil front a allò que l'únic que requeria era una certa habilitat, ben lluny, calia reconèixer-ho, de les nostres possibilitats.

La porta, dividida en dos grans vidres, provocava el desig d'obrir-la amb la punta del peu. La situació del moment i la meua paciència, en les acaballes, així ho exigien. Ja ho tenia decidit quan un taxi entrà al carrer. Vaig esperar que passés de llarg però s'aturà uns metres abans del portal. Dins anava una dona.

Butxana obrí el capó del seu cotxe simulant una avaria. Jo vaig encendre un cigarret i vaig fer unes curtes gambades pel carrer, com si esperés algú de la finca. La dona pagà el taxi i el conductor enfilà carrer avall. Tenia pinta de puta selecta, jove i posada de faldilla de cuir ajustada a les cuixes. Duia al rostre la fatiga d'una jornada intensiva. Potser venia d'acomplir un encàrrec a domicili. En el portal l'agafí del braç mentre Butxana es ficava al costat d'ella.

— ¿Què... què voleu?

— Entrar al pis de Tono.

— ¿Quin... Tono? — preguntà ella, fent-se la ingènua. El detectiu li etzibà una galtada:

— Obre la porta o et faré una passada de cutis.

— Deixeu-me estar, us donaré tots els diners que porte...

Li arrabassí la bossa per buscar les claus. Dins duia

una agenda color morat amb la imatge d'una dona en pose lluitadora. El clauer, de fusta, era un cercle amb un puny tancat en el seu interior i una creu que feia de contrapés, una simbologia tan característicament definida que m'induí a pensar que havíem comés un lleuger error de càlcul.

— Ja veuràs, puteta — la intimidà el detectiu —, la d'hòsties que et vaig a arrear si no et portes com una dona.

O jo m'equivocava molt o el Butxana estava maltractant una feminista. En tot cas jo tenia les claus a les mans i m'apressí a obrir el portal.

— No conec Tono, de veritat! — insistí ella, però Butxana, amb les dones, sempre ha estat un pèl escèptic.

— Calla, pendó, i entra cap a dins.

La va espentar a l'interior del hall de la finca. Allí verifiquí el lamentable error en comprovar que la porta del Felicité era mig oberta i que el nom d'ella coincidia amb la bústia del pis cinqué. Butxana la tenia abraonada del braç, sacsejant-la de tant en tant. L'únic que cabia esperar era que fos una militant del sector transigent.

— Solta-la, Toni.

— ¿Que la solte?

— Sí, ella no té res a veure. És una veïna de la finca.

— No em digues...

— Em queixaré a la policia — ens amenaçà allisantse el vestit.

— Perdona, ha sigut un error.

Intentí arreglar-ho mentre Butxana no eixia de la seua perplexitat. Ella no contestà i se'n va pujar a correcuita per les escales, francament ofesa.

— ¿Com saps que no és un pendó?

— El nom de la seua agenda coincideix amb el de la bústia del pis cinqué. Però no perdam temps, la porta del Felicité és oberta.

M'adoní a l'instant que el pis era buit. Amb tot, recorreguérem les habitacions, una a una, desordenades i abandonades precipitadament, a jutjar per les restes de beguda que hi havia en els gots de les tauletes de nit i els llençols dels llits, rebregats. Els armaris, en canvi, estaven plens de roba de dona, molta de talla juvenil. M'adrecí a l'habitació on havia estat amb Cèlia feia unes hores, cercant un indici qualsevol, alguna cosa que em facilitàs una pista.

— És inútil, Barrera. Si venies a buscar les xiquetes has fet tard. Era previsible, això.

— He de fer alguna cosa.

— Conta la història. Tens l'agenda de contacte amb els clients.

— Sí, però encara em falten alguns punts per clarificar. Alçar la tapadora, per exemple, dels principals implicats.

— El Tono.

— Preferesc Sandokan.

Des del carrer ens arribà l'udol de la sirena d'un cotxe zeta. Dos policies d'uniforme baixaren del vehicle.

— La veïna ha avisat la bòfia.

— Seguís-me, podem eixir per la porta del club.

Mentre els bòfies esperaven que els obriren el portal de la finca, vaig conduir Butxana pel passadís que connectava amb el club. Travessàrem el saló en direcció a la porta que donava a l'altre carrer i isquérem fora saltant per la finestra.

Marxàrem cadascú per una vora del carrer fins a la primera parada de l'autobús, barrejant-nos entre un grapat de ciutadans de mirada somnolenta. Ja era de dia.

XV

Era aleshores, assegut en una taula del bar Rambo, que l'abatiment m'atenallava després d'una llarga nit, reemplaçada per un nou dia sense que jo me n'hagués adonat. Sentia la pressió dels músculs a les cames, com si aguantassen un enorme cos, i l'exteriorització dels reflexos era lenta.

Mentre esperava l'arribada d'Àlex i Trilita m'empassí dos cafés amb llet, dos croissants i un café sense sucre, amb la voluntat expressa de mantenir una mica d'electricitat mental. Qualsevol espurna de lucidesa era aprofitable en previsió d'una jornada que se'm presentava, encara, particularment intensa.

Tenia la vista clavada en la gent que trafegava per la barra. Arribà un moment, doncs, que vaig restar adormit amb els ulls oberts. Només els sorolls de les tasses i els plats em mantenien les neurones en estat d'alerta, no sé per quant de temps. Entrí al lavabo a fregar-me la cara amb aigua freda tantes vegades com em fos necessari, que eren moltes. De tornada a la barra vaig pagar el desdejuni i vaig marxar a la redacció, passant per davant la mirada perplexa del vigilant jurat, que m'adreçà un bon dia no exempt d'estranyesa. Volgué dir-me alguna cosa però l'ascensor inicià l'enlairada. A la taula, una nota a mà signada per Trilita em notificava que eren a l'arxiu. M'aclarí l'ensopiment.

Em vaig reunir amb ells. Tenien la llibreta oberta més o menys per la meitat, una guia telefònica de la ciutat i un directori empresarial: «Qui és qui en el món industrial valencià», es titulava. També hi era el Xino.

— ¿Com va? — m'interessí.

— Ací hi ha de tot — contestà Àlex —. Estem en la primera part, i la llista, sense ser exhaustiva, és prou significativa — encarà la llibreta —. Tots els noms estan en clau. Hem hagut de buscar els telèfons a fi d'esbrinar l'autèntica identitat de cadascú. Lògicament, de tant en tant apareix el nom d'una dona, perquè el telèfon va a nom de l'esposa. El que no sabem és per què els noms s'alternen en roig i en negre. No és un caprici, per descomptat.

— ¿Quin tipus de gent va?

— Professions liberals, sobretot. I algun polític...

— ¿Polítics?

— Un diputat de la Majoria d'Esquerres — aclarí el Xino —. Un tal Lluís Doménec, polític sense rellevància.

— A partir d'ara serà famós — vaig dir jo —. ¿Qui més?

— La llista encara no s'ha tancat, — féu Àlex —, però hi ha uns quants coneguts empresaris de presència social en la ciutat, com Higini Torràs.

— ¿El que fou regidor en la transició?

— El mateix — digué Àlex, que dirigia la investigació —. Va en negre. En canvi, altres empresaris van en roig.

— També hi ha un militar — afegí Trilita —. Un tinent coronel. Aquest va en roig.

Em vaig mossegar el llavi inferior i belluguí el cap lentament.

— Sí, Barrera, sí, aquesta llista és una bomba — digué Àlex interpretant el meu gest —. Però em fa la impressió que vas a tenir dificultats...

— ¿De quin tipus?

— El fet que aparega un diputat de la Majoria, per exemple. Falten sis mesos per a les eleccions.

— Però a l'oposició li convindrà que es publique.

— Ho dubte. Higini Torràs dirigeix ara la confederació empresarial que, com tu saps, recolzà públicament el partit de l'oposició en les eleccions passades.

— D'acord, però a l'empresa li convé vendre diaris, ¿no? Açò és una bomba, cony!

— Més de la meitat de la publicitat del diari és d'empreses afiliades a la confederació.

— No tenen per què sentir-se al·ludits.

— De tota manera — intervingué el Xino —, és una bomba encara en projecció. En principi caldria saber per què els uns van en negre i els altres en roig. No és un fet casual. I segona i principal: una agenda així la pot confeccionar qualsevol.

— No t'embales, Xino — replicà Trilita, part interessada —. Tu acabes d'arribar, com aquell que diu. No saps (ni tu tampoc, Barrera) que l'empresa Travex té un consell d'administració on el Clavijas fa de gerent i el Tono és un dels dos vocals. L'altre no el conec.

— Travex és l'empresa on entrà el Clavijas quan tu els vas seguir, ¿no? — preguntí.

— Exacte. Jo no el vaig veure entrar, però en el Registre Mercantil d'empreses figura de gerent — Trilita assenyalà el llibre de registres.

— Això explica moltes coses — vaig dir jo.

— Efectivament — féu Àlex —. Explica moltes coses, però inconnexes. El problema rau en com lligar tot el merder.

— Heus ací el gran problema — completà el Xino.

— Siga com siga, l'únic que et podem oferir és la solidaritat de la redacció davant la direcció del diari.

— Molt bé, Àlex, però necessite, abans, l'ajuda logística. Continueu desxifrant la llibreta mentre jo intente recomposar els punts inconnexos de l'única forma possible. ¿Has fet una fotocòpia, Trili?

— Sí.

— En eixe cas m'emporte la llibreta original.

— ¿On vas? — preguntaren.

— A veure Sandokan. Ja va sent hora que tingam una conversa definitiva.

N'estava tan segur, que anava a ser un encontre determinant, que per primera vegada vaig notar el pes de la Heckler en la butxaca. Sandokan era la via més ràpida, però també la més perillosa. Hi havia d'acudir per tal d'amarrar tots els caps que, per si sols, no tenien un valor concloent. De camí al club El Paradís acaroní diverses vegades el canó de la petita Heckler, que a penes dibuixava un promontori perceptible a l'exterior del teixit. Encenguí un cigarret i deixí el paquet de tabac a

l'altra butxaca de l'americana. El taxista no pogué evitar una mirada suspicaç pel retrovisor quan li vaig dir on pretenia anar. Els taxistes són un gremi curiós: tafaner, vull dir.

A indicació meua s'aturà uns metres abans d'arribar al club. Esperí que el taxi enfilàs i m'adrecí a la porta principal, estranyament mig oberta. La primera sensació era que també Sandokan havia escampat el poll; la segona, més concreta, es plasmà club endins, quan la seua veu em sorprengué al mig de la penombra interior.

— Hola, Capitán Trueno. Sabia que vindries.

La veu provenia de la meua esquerra. Van transcórrer uns segons fins que vaig distingir la silueta de Sandokan amb una pistola entre mans. Un trasto que doblava la Heckler en presència.

— Alça les mans i mira'm.

— No vaig armat.

— Sigues obedient.

Alcí les mans.

— Sempre he tingut la seguretat que eres un mal paio — li vaig dir, supose que per un acte visceral de defensa.

— I tu un imbècil integral.

S'apropà a mi amb la pistola apuntant-me al cap. No era el moment de discutir conceptes. Ani al gra.

— Sando, si jo palme tot el garito se n'anirà en orris. La llibreta de clients és al diari i tota la redacció sap que he vingut a parlar amb tu.

— Però la bòfia no.

— La pasma no veu un burro amb trage de fallera,

però si en dues hores no vaig a la redacció enviaran la llibreta a la xefatura i presentaran una denúncia contra tu.

Féu un somrís incrèdul.

— Comprenc — sospirí —. El Clavijas encara conserva influències en les comissaries. O potser en la llibreta hi ha algun peix gros camuflat amb el nom en clau.

Baixí les mans.

— No et mogues!

— Ja t'he dit que no vaig armat. Només vull fumar.

Encenguí un cigarret i aprofití l'avinentesa per canviar el paquet de butxaca, al costat de la Heckler.

— Tu no tens la llibreta — digué Sandokan.

Li la vaig mostrar després d'una profunda calada al celta, que m'asserenà els nervis. Féu una ullada ràpida i la tancà.

— Tinc una fotocòpia en el diari.

— L'agenda no demostra res.

— Prova que hi ha una xarxa de prostitució de menors organitzada i que utilitzeu la tapadora de l'empresa Ceraim per a cobrar les factures pels serveis de les menors.

Va riure ostentosament.

— Més encara: filmeu alguns clients i veneu els vídeos a l'estranger. L'oficina del Tono és el centre de reproducció. Ho he vist amb els meus ulls, per això he sabut que tu estaves en el tinglado. Només tu em podies identificar. Teniu una bona cobertura, però ara tot resta en l'aire. L'empresa Ceraim és una filial de Travex. ¿Vaig errat?

— Despistat, simplement.

— Travex serveix de tapadora per a la suposada importació de ceràmica. En realitat és una empresa de gorilles a sou i un centre de distribució d'heroïna, tot un hòlding.

Vaig fer l'última calada al cigarret i torní a alçar els braços.

— Passe el que passe l'opinió pública estarà al corrent de tot — concloguí.

— El teu diari de merda no publicarà res.

— Podem discutir-ho.

— ¿Discutir?

— Sí, tu em dius on són les xiquetes i jo deixe que marxes sense cap implicació. Tens de temps fins demà.

— Sembla que no has entés la situació. Som nosaltres els que tenim el mànec. Tot està ben lligat. Travex és la distribuïdora d'heroïna que corre pels clubs, però no existeix cap agenda de clients de prostitució de menors. La llibreta és un control de clients heroïnòmans, els que van en negre; i els sotmesos a xantatge els que van en roig.

— És a dir, que les cintes de vídeo són de gent que heu filmat mentre eren amb xiquetes.

— Premi al perdiguer.

— En canvi no m'acabe de creure que Higini Torràs, que va en negre, siga heroïnòman.

— Ell no, el seu fill. Però al pare li disgustaria que se sabés públicament. ¿Comprens, perdiguer, per què no publicaràs mai aquest reportatge?

— Teniu muntada una bona paraeta. Si no alces el vol et cauran una pila d'anys.

— Tu no viuràs per contar-ho. Ningú no contarà res, perquè les implicacions esguiten per dalt.

— No sigues ignorant, els xantatges a gent honorable solen acabar de mala manera. Tenen prou poder per tallar amb les situacions angoixants.

— No asfixiem a ningú, som una empresa comprensiva i legal. A cadascú el seu preu mensual segons el seu pecat inconfessable.

— I per si faltava alguna cosa, el Clavijas manté una bona relació amb els seus ex-superiors.

— Mà dreta.

— Els unteu.

— Qüestió de matisos.

— ¿Qui són?

— Final de trajecte, perdiguer. T'he contat fins on més o menys havies arribat. Has fet un bon treball. Llàstima que no valga per a res. L'agenda no té cap valor.

— Jo de tu no em refiaria. Encara mantinc el tracte que t'he proposat.

— Les teves ofertes són molt polloses.

Tenia el ferro en alt apuntant-me al pit, a una distància de dos metres. Havia allargat tant la conversa que ara em veia en la necessitat de resoldre a corre-cuita el que semblava inevitable. Baixí el braç dret, lentament.

— ¿Vas a fumar-te un d'aquells cigarrets tan infectes? — em preguntà socarronament.

— Sí, em suavitza els nervis.

— Així m'agrada, que et cuides la salut — digué entre riallades.

Vaig posar la mà a la butxaca i des de l'interior isqueren dos trets que s'incrustaren en l'estómac de Sandokan. Caigué al terra com un sac pesat, intentant taponar-se la ferida. Vaig fer una passa endavant i restí dret al seu costat. Tenia els ulls oberts i pels llavis li relliscava un fil de sang que m'arribà a la punta de les sabates. M'adreçà una última mirada.

— La salut és important, Sando — li vaig dir. I aclucà les parpelles.

La mort d'un indesitjable no hauria de produir-me cap mena d'inquietud, però era el meu primer mort. Tibat davant d'aquell cadàver, les sensacions de recança i fàstic se'm barrejaven amb un equilibri imperfecte. Per damunt de qualsevol sentiment prevalia l'odi. Ni tan sols el fet d'haver disparat en defensa pròpia aconseguia tranquil·litzar la meua consciència, necessitada d'una justificació moral; ben imbècil, per cert, perquè just ara, a sota meu, aquell mort esdevenia satisfacció plena enfront de tanta impotència continguda. Era un acte de justícia personal, tot i que inútil, per totes les Cèlies sotmeses en les entranyes de la ciutat. Llancí una escopinada al rostre de Sandokan i me'n vaig anar. Una obra així no podia quedar sense firma.

Era l'hora de l'àpat, i la redacció, buida, m'oferia el silenci que requeria el treball de recordar, cronològicament, tots els fets que m'havien portat a la clau de l'afer. Damunt la taula hi havia una nota de Maru co-

municant-me que Marta seria a les set del vespre a la porta del diari. Esquincí la nota i vaig introduir un full a la màquina d'escriure. Aleshores, tots els dubtes del món vingueren al meu encontre. Curiosa, la por del professional davant del seu objecte de materialització mental. S'hi afegí, també, una immensa percepció d'esterilitat: faria, segurament, un bon reportatge, però Angelina i Cèlia continuarien en el fons d'un horror previsiblement quotidià. La meua empresa, en canvi, rentabilitzaria la solidaritat de milers de lectors, l'única solidaritat rendible. A pesar, però, de l'acte inútil d'escriure, redactaria el reportatge per exculpacions estúpides de consciència. I perquè, en tenia la certesa, hi ha interessos, encara, sense un preu estipulat.

Recordí als lectors que un dia vaig decidir explicar el món de la prostitució com una via laboral més. Posteriorment, una querella judicial fou el detonant que m'impulsà a endinsar-me en els diversos camins dels ambients marginals. A partir d'ací vaig acumular, en l'article, dades, noms, empreses, clubs nocturns, tràfic d'heroïna i causes de la desaparició de menors. Un hòlding carnal que segregava bons dividends i en el qual es veien implicades nombroses persones de conducta intacta, algunes involuntàriament. Era conscient, vaig escriure, que no havia arribat al fons de la qüestió, però el reportatge alertava sobre la substància merdosa que impregnava segments importants de la societat.

Mentre rellegia l'article, el vigilant jurat em dugué un parell de sandvitxos i el seu gest, inherent, d'amabilitat parsimoniosa. Mantingué un silenci expectant pe-

rò respectuós, i es creuà, en eixir de la planta, amb el redactor en cap, que en veure'm treballar s'atansà a la meua taula.

— ¿Ja ho has enllestit? — digué, i s'assegué junt a mi.

— Supose que t'han informat.

— Àlex me n'ha fet cinc cèntims.

— ¿Què n'opines, Manuel?

Es gratà el clatell amb bondat. Després em llançà una mirada lànguida i em posà el braç en el muscle.

— Ets un bon periodista, Barrera, però la teua manera de fer no encaixa amb els interessos de l'empresa.

— Pensava que l'empresa estava interessada a vendre diaris.

— No, si és a costa d'eixir-se de les regles del joc. I les implicacions del teu reportatge raspen els límits.

— ¿Què entens tu per les regles del joc?

— Les que marquen ells — amb un dit assenyalà el sostre. Dalt de nosaltres, en la tercera planta, hi havia el despatx del director —. L'agenda no té cap valor. I en cas que poguesses presentar-la com una prova, és un preu massa alt, que l'empresa no està disposada a rendabilitzar — s'encengué un cigarret —. Entre altres coses — prosseguí —, perquè no tenen necessitats econòmiques ni de finançament que ho facen possible.

— Voldria saber qui marca les tarifes.

— És el funcionament normal de les coses qui determina el resultat final, sense acords previs. Imagina't que l'empresa decideix publicar el reportatge. S'arma l'escàndol i durant tres o quatre dies doblen el tiratge. El benefici no compensa, perquè l'any té 360 dies més,

en els quals el diari se sustenta de la informació i la publicitat que li proporcionen les institucions que han eixit esguitades pel reportatge. I això, mentre hi hagen altres diaris a la ciutat, no s'atreviran a fer-ho. ¿Vols saber que passarà amb el teu treball?

— ¿Què?

— La direcció negociarà amb tu la fórmula per la qual el reportatge destaparà els garitos de prostitució de menors, però sense dir res de la clientela.

— I d'aquesta forma mantindran la consciència tranquil·la i doblaran el tiratge.

— Et faran comprendre que l'autèntica lacra de la ciutat no és aquell que ha caigut en una petita temptació, sinó el que la fa possible.

— És una manera molt sui generis de moralitzar. Et coneixes bé les empreses periodístiques, ¿eh Manuel?

— Són trenta anys de professió.

— Digues-me una cosa: ¿t'ha enviat el director a què parles amb mi?

Se li compungí el rostre i assentí lentament amb el cap.

— ¿Per què et prestes a fer aquesta mena de papers? Tu no ets com ells. ¿Per què ho fas?

S'obrí un silenci entre els dos. Se'l notava dolgut. A desgrat d'ell es veia forçat a assumir el paper de capatàs. Jo ho sabia, això, però m'emprenyava la seua incapacitat de rebel·lió. Trenta anys d'empleat en un diari obligaven, supose, a revisar algunes actituds. Hi havia una canya de pescar esperant a la cantonada i jo no em veia amb cor de demanar-li explicacions.

— Digues-li al director que publicaré el reportatge sencer.

— No ho consentirà.

Li vaig lliurar l'article, l'agafà i es va alçar de la cadira evitant la meua mirada.

— Haurà de respondre davant d'una de les mares de les xiquetes.

— ¿Què vols dir?

— Li diuen Angelina — diguí mostrant-li una foto —. Fa quinze dies que sa mare denuncià la seua desaparició en xefatura. És una de les xiquetes obligades a prostituir-se. Com ella n'hi ha un bon grapat en aquesta ciutat. A algunes, fins i tot, els injecten heroïna a fi de tenir-les segures. La mare d'Angelina està esperant que li donen una resposta d'on és la seua filla, i jo li la vaig a donar encara que s'ensorren tots els interessos del món.

— Comprenc la teua actitud...

— El teu defecte és que ets massa comprensiu. Amb tots.

De nou tornàrem a callar. Vaig ordenar uns papers solts que hi havia escampats per la taula i m'alcí de la cadira.

— Si el diari no publica el reportatge, faré que sa mare denuncie la direcció per ocultació de delictes. Portaré la prova testimonial, una veïna d'Angelina que la va veure eixir amb dos gitanos de la discoteca Number One.

— Això no prova res.

— Són els mateixos individus que li busquen els clients a la veïna quan vol guanyar-se unes peles.

— ¿I per què no ho denuncia ella?

— Perquè té setze anys i molta por, i necessita dels macarres per tirar endavant.

Desvià la mirada i féu un sospir prolongat.

— ¿Què puc fer, Barrera?

— Deixa'm el cotxe. No em queden diners per a un taxi.

M'allargà les claus.

— Està aparcat davant del bar.

— Gràcies.

— De res — em subjectà pel braç quan iniciava la marxa —. Disculpa'm, Barrera. Ja saps com estan les coses.

— Fotudes, Manuel.

Des del cotxe i a través del finestral del bar vaig veure Trilita i Àlex que compartien taula amb el Xino i Maru, silenciosos, capficats en una partida de dominó mentre bebien café. Lurdes, l'advocada, estacionà el seu cotxe enfront de la redacció. Venia acompanyada del director. Entraren al diari tot just quan Sam desenfundava el saxo i se situava a peu d'escala, disposat a un nou dia de treball. Saludà amb displicència el pas del director i assajà unes notes, provant l'instrument. Engeguí el cotxe. El canvi de marxes rascava i el pedal del fre sols funcionava aixafant-lo a fons. En els seients de darrere hi havia una gran pilota de goma i un joc de puzzle acabats de comprar. Al costat del cendrer, la foto de tamany carnet d'un xiquet aconsellava prudència al volant. Em sentia abaltit, mentre conduïa, i durant el trajecte pensí en la millor manera d'explicar-li a Àngela

on podia trobar la seua filla, si és que encara era en cap lloc.

Feia una tarda esplèndida d'hivern i els xiquets del barri s'organitzaven per a un partit de futbol que es preveia combatiu. El rancallós del marcador s'oferí d'àrbitre i el pati de l'església, de terra polsosa, es convertí en un singular camp de batalla. Vaig encendre un cigarret i m'adrecí al pis d'Àngela, a l'altra banda del carrer.

Bon punt obrí la porta vaig notar que passava alguna cosa. La dona estava incòmoda amb la meua presència, es fregava les mans insistentment i no es menejava del llindar de la porta, com si em barràs el pas.

— Hola. Tinc notícies d'Angelina. ¿Em deixa passar?

— Passe — digué a baixa veu.

Quasi tots els mobles del pis estaven recoberts d'un llençol blanc i arrimats al balcó. El cec era al seu seient, en la seua petita taula. També ell semblava incòmode per la meua visita. No em digué res, colpia els dits en la taula i jo no el vaig saludar. A penes érem dos metres pis endins i Àngela no havia tancat la porta.

— ¿Es traslladen?

— Sí...

La fredor de l'ambient em posà nerviós.

— Escolte, ¿és que no li interessa saber on és la seua filla?

Deixà de fregar-se les mans.

— Sabem on és — digué.

— ¿Des de quan?

— Des d'aquest matí.

— ¿Ho han denunciat a la policia?

— No.

— ¿On és Angelina, ara?

— Mire, senyor, nosaltres li agraïm la seua ajuda, però li preguem que ens deixe. No tenim res més per parlar....

— Perdone — la vaig tallar —, però no entenc què m'està intentant dir.

— Li estem dient que sabem on és Angelina i que li agraïm la seua ajuda — escridassà el cec.

— Serà millor que se'n vaja — afegí la dona.

M'apropí al cec.

— Porte quaranta-vuit hores despert preocupant-me per la seua filla, han volgut matar-me, m'enfronte a la direcció del meu diari arriscant-me a perdre el treball, i ara vostés volen desempallegar-se de mi. ¿Què és el que passa? Si saben on és la seua filla, sabran que ha estat obligada a prostituir-se. ¿És que no els importa, això? — em dirigí a la dona —. ¿És que no els importa saber que trafiquen amb la seua filla? Diga'm, ¿no li importa?

Vaig acompanyar les darreres paraules sacsejant la dona pels muscles. Esperí una contestació que no es va produir. Vaig aspirar profundament d'un cigarret que vaig encendre i em passí la mà pel cap. Sentia unes punxades al front i tenia la nuca carregada.

— Ningú li ha demanat que faça tot això.

— Comprenc — vaig contestar. I m'isqué una veu cansada —. Allò que ara els molesta és que jo sé tot el que ha passat. I el que està passant amb el seu consenti-

ment — assenyalí els mobles recoberts amb els llençols —. Algú els ha comprat el silenci. Algú que està disposat a pagar molts diners per a continuar enriquint-se a costa de la seua filla i d'altres com ella. Eixir del barri al preu que siga.

— Tenim dret a una vida millor.

— També la seua filla.

— Ella està bé.

— De moment. D'ací uns anys li la retornaran amortitzada, feta una puta fastigosa i amb els braços foradats per l'heroïna.

— Vaja-se'n — cridà la dona.

El cec s'alçà de la cadira amb actitud clara d'agredirme. Arribà maldestrament fins a mi i ensopegà en el meu cos. Féu un colp en l'aire i el mateix impuls el tombà a terra. La seua dona l'ajudà a incorporar-se. Li s'havien trencat les ulleres i va mostrar uns ulls blancs, patètics. Vaig sentir una immensa pena per ell: venia la seua filla per canviar d'una vida fosca a una altra de semblant.

— Vaja-se'n! — repetí la dona.

Vaig tancar la porta d'una revolada. Baixant les escales contemplí per última vegada la foto d'Angelina. En el carrer l'esmicolí en multitud de trossos i el vent els escampà per l'asfalt. No volia conservar cap imatge d'ella, ni de Cèlia, però estava segur que tardaria en esborrar-les del pensament.

Deixí el motor un moment en ralentí mentre mirava els xiquets jugar al futbol. Patrícia estava recolzada en la tanca que envoltava el pati. Les nostres mirades es

trobaren un instant. Féu un somriure a penes perceptible i creuà el carrer en direcció al semàfor. Fins allí acudí un home conduint un Peugeot, i abans de pujar ella encara m'adreçà una mirada especulativa. M'havia convertit en una mena de consciència estúpida per a tots. Però potser la mirada inquisitiva de Patrícia i la decisió dels pares d'Angelina em deslliuraven de qualsevol compromís. Ho desitjava fermament. Maldava per arribar a la redacció i estripar el reportatge, el darrer intent d'esborrar els vestigis d'una escena tràgica. Després, assegut en un graó de l'escala, escoltaria Sam tocar el saxo, fins que vingués Marta.

El Peugeot arrancà. En el pati eclesiàstic s'organitzà un bon esvalot: el rancallós, autoritari, havia anul·lat un gol, malgrat les protestes airades d'un roget curt de nervis que li aventà una enorme galtada, com una premonició carregada de futur.

Altres llibres de l'autor
en aquesta editorial:

Penja els guants, Butxana

Cavall i rei

L'any de l'embotit

Un negre amb un saxo és un recorregut pels intricats passadissos de la prostitució valenciana. Hèctor Barrera, exboxejador i redactor de successos, que manté unes relacions molt peculiars amb les classes dominants, es decideix a emprendre aquest trajecte, i es troba amb tot de personatges característics: Sandokan, la Dentetes, Remigi l'artillero (la millor ferramenta del país)... Tothom li adverteix que és arriscat de gratar massa endins en un món que de seguida apareix obscur, però Barrera, la millor esquerra europea del pes wèlter, vol arribar al final. Per aconseguir-ho, necessitarà la col·laboració del bo i florit de la ciutat: el fotogràf Trilita, el detectiu Butxana i un comitè nacional de xoriços en què es fa sentir la veu de Penjoll. Al bell mig de tot, Sam, un negre que l'únic que pretén és traure-li unes notes a un saxo desafinat i continuar sent negre.